

Kitlelerin devrimci isyanı engel tanımaz!

Sermaye devleti tarafından devreye sokulan polis rejimi uygulamaları, grev yasakları, faşist provokasyonlar vb. gelişmeler; yeni dönemde beklenen sınıf eksenli kitle hareketlerinin önünü almaya dönük hazırlıkları ortaya koyuyor. Fakat sermaye düzeninin bütün bu çabalarının beyhude olduğu açıktır. Kitlelerin devrimci isyanının engel tanımayacağı tarihsel deneyimlerle sabittir. Keza bizzat burjuvazi ve onun hizmetinde hareket eden sermaye devleti de bunun bilincindedir. Bu nedenle esas olarak farklı farklı dinamikler üzerinden gelişebilecek kitle hareketlerini öncüsüz ve örgütsüz bırakmayı hedeflemektedir. »2

Sermayenin yasa ve yasaklarına karşı fiili-meşru mücadele!

Adına "İç Güvenlik Paketi" denen faşist baskı ve zorbalık yasası ile ilgili meclis görüşmeleri sürüyor. Mecliste bu yasanın içeriğine uygun bir şekilde, AKP vekillerinin zorbalığı altında yasa görüşmeleri yapılıyor. HDP ve CHP'li vekiller AKP'nin saldırgan vekilleri tarafından darp edildiler. Mecliste sert tartışmalar, kavgalar sürse de, çeşitli şekillerde protestolar yürütülse de maddeler meclisten geçmeye başladı.

s.3

9-13 MART BERKİN
ELVAN HAFTASI

Devrimci
Liseliler
Birliği
Berkin
Elvan için
boykota
çağırıyor!

s.28

Kitlelerin devrimci isyanı engel tanımaz!

Sermaye düzeni farklı kriz dinamiklerini içerisinde barındıran bir geçiş süreci yaşıyor. Başta ekonomik krize bağlı olarak biriken sosyal sorunlar olmak üzere; Kürt sorunu, her geçen gün daha da karmaşık bir hal alan Ortadoğu süreci, zaman zaman bir dengeye kavuşsa da aşılamayan rejim krizi bu geçiş sürecinin öne çıkan kriz dinamiklerini oluşturuyor. On yılların birikimi üzerinde yükselen tüm bu sorun alanları toplumsal yaşamda ciddi gerilimler biriktiriyor, büyük kırılmalara ve sarsıntılara zemin hazırlıyor.

Son iki yıl içerisinde bunun iki önemli örneğine tanıklık ettik. Birincisi, temelinde birikmiş sosyal sorunlar olan ve bir öfke patlaması biçiminde kendisini ortaya koyan Haziran Direnişi idi. Günlere yayılan bu direnişin hedefinde, işçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren ekonomik-sosyal saldırıları pervasızca hayata geçiren, baskı ve zorbalıkta sınır tanımayan AKP iktidarı vardı. Haziran Direnişi'nin açtığı kanaldan bir dizi eylemli süreç peşi sıra gelişti. Türkiye toplumunu derinden sarsan bu direniş, süreç içerisinde geri çekilse bile, devam eden günlerde kesintili de olsa yer yer kitleselleşen ve militan biçimler kazanan eylemlere kapı açtı.

Dönem içerisinde öne çıkan ikinci önemli gelişme, düzenin Ortadoğu ve Kürt politikalarıyla da ilişkisi içerisinde gündeme gelen 6-8 Ekim Kobanê eylemleriydi. Tüm oyalama ve bastırma çabalarına rağmen Kürt halkının barındırdığı mücadele potansiyelini ortaya koyan bu eylemlerin aynı zamanda başta İstanbul, İzmir ve Ankara olmak üzere bir dizi büyük kente yayılması ve militan biçimler kazanması, sermaye devletinin korkularını büyütme ve soluğunu kesmeye yetti. Ki bu militan çıkış bir kez daha Kürt hareketi ve onun ekseninde konumlanan reformist solun çabaları ile sonlandırılabilirdi.

Dönemin bir diğer önemli olgusu ise artan işçi eylemleri ve direnişleri olmuştur. Son iki yılın tablosuna bakıldığında, tek tek fabrikalardan kimi sektörlerle uzanan bir dizi eylem ve direnişin yaşandığı açıkça görülecektir. Örgütlenme anlayışı ve eylem çizgisiyle diğer işçi direnişlerinden ayrıışan Greif İşgali'nden metal grevine kadar bir dizi işçi eylemini içerisinde barındıran bu gelişmeler; sınıf hareketi cephesinde yeni ve çok daha güçlü mücadele dinamiklerinin alttan alta mayalandığını da gözler önüne sermiş oldu.

Evet, tıpkı sermaye düzeni gibi Türkiye toplumu da bütünüyle bir geçiş süreci içerisinde ve düzenin onulmaz çelişkileri, yukarıda altını çizdiğimiz gelişmeleri aşacak yeni mücadele potansiyellerini alttan alta mayalamaktadır. Bunun son örneklerine Özgecan Aslan isimli genç bir kadının hunharca katledilmesine karşı başlayan eylemli süreç üzerinden bir kez daha tanıklık ettik. Son bir hafta içerisinde işçi ve emekçilerin yanı sıra gençliğin yoğun olarak katıldığı onlarca eylem, kitlesel protestolar yaşandı. Türkiye'nin en ücra köşelerine kadar uzanan eylem dalgası, bir kez daha Haziran ruhunun toplumun içerisinde dolaştığını, toplumun ezilen ve emekçi kesimlerinin patlamaya hazır bir volkan olduğunu ortaya koymuş oldu. "Gelişmelerin yönünü bugünden

kestirmek yine de kolay değildir. Bunu belirleyecek başlıca etkenler arasında, birikmiş toplumsal-siyasal-kültürel gerilimlerin yeni toplumsal patlamalar olarak kendini göstermesi, çöküntüye varacak bir ekonomik krizin toplumsal patlamalara da yeni güç katacak çok yönlü sonuçları ve nihayet Kürt sorunundaki muhtemel gelişmeler sayılabilir." (Geçiş sürecinde sermaye düzeni – Ekim 295. sayı / Şubat 2015)

Bütün bu muhtemel gelişmeler sermaye devleti ve hizmet ettiği emperyalist güçler tarafından da bilinmekte ve yakın gelecek üzerinden bu doğrultuda bir dizi planlamaya konu edilmektedir. Sermaye devletinin gündemine aldığı son düzenlemelere ve fiilen hayata geçirilen uygulamalara bakıldığında bu durum açıkça görülebilir. Halihazırda TBMM'de bir kısmı yasalaşmış olan İç Güvenlik Paketi, emperyalist güçler tarafından gündeme getirilen eğit-donat projeleri, gün be gün tırmandırılan faşist saldırılar ve her türden burjuva gericiliğinin önünün açılması; sermaye düzeninin gelişebilecek sınıf-kitle hareketini boğmaya hazırlandığını göstermektedir.

Bu hazırlık süreci sermaye düzeni adına normaldir. Zira içerisinde debelendiği kriz ve bunalımları başka türlü idare etme koşullarını giderek kaybetmektedir. Farklı kriz dinamikleri üzerinden yıllardır uyguladığı öteleme politikaları ise geline yerde bir bir boşa çıkmaktadır. İşte Kürt sorunu üzerinden yaşanan güncel kriz bunun en yalın örneğidir. Düne kadar "çözüm süreci" ya da daha popüler adıyla "müzakere süreci" denen adımlar kaçınılmaz olarak bir kez daha tıkanmış bulunuyor. Kürt halkını oyalamak, Kürt hareketini ise tasfiye etmek adına devreye sokulan bu politika gelinen aşamada sermaye devleti açısından bir açmazla dönüşmüştür. Zira hem Kürt halkı adına bir inandırıcılığı kalmamıştır hem de tasfiye etmeyi hedeflediği Kürt hareketi bölgesel gelişmelerle birlikte süreçten çok daha güçlenerek çıkmıştır.

Sermaye düzenini sıkıştıran ve gerçek anlamda uykularını kaçıran bir diğer olgu ise, biriken sosyal sorunların beslediği hoşnutsuzluktur. Zira sermaye devletinin yıllardır büyük bir engelle karşılaşmadan uyguladığı saldırı programları, toplumun derinliklerinde yer alan fay hatlarında ciddi bir enerji birikimine yol açmış bulunuyor. Öyle ki, işçi sınıfını iliklerine kadar sömüren ve bu yolla Türkiye'nin en büyük sermayelerinden birisine sahip olan Koç grubunun yönetim kurulu üyelerinden Ali Koç dahi bu gerçeği ikiyüzlü bir şekilde itiraf etmek zorunda kalıyor: "Her kesimden milyonlarca insanın umutları

yok oluyor, hayatları kararıyor ve onlar açısından dünya yaşanmaz bir konuma geliyor. Tabi ki bu gidişat da berberinde sosyal sorunlar ve ciddi gerginlik getiriyor." Ali Koç'un bu itirafı esasta gelişebilecek sınıf ve kitle hareketi karşısında sermaye devletine bir uyarı niteliği taşıyor.

İşte sermaye devleti tarafından devreye sokulan polis devleti uygulamaları, grev yasakları, faşist provokasyonlar vb. gelişmeler; yeni dönemde beklenen sınıf eksenli kitle hareketlerinin önünü almaya dönük hazırlıkları ortaya koyuyor.

Fakat sermaye düzeninin bütün bu çabalarının beyhude olduğu açıktır. Kitlelerin devrimci isyanının engel tanımayacağı tarihsel deneyimlerle sabittir. Keza bizzat burjuvazi ve onun hizmetinde hareket eden sermaye devleti de bunun bilincindedir. Bu nedenle esas olarak farklı farklı dinamikler üzerinden gelişebilecek kitle hareketlerini öncüsüz ve örgütsüz bırakmayı hedeflemektedir. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, toplumun tüm ilerici-öncü kesimleri, örgütlü güçleri gündemde olan saldırılara bu gözle bakmalı, yeni döneme yönelik hazırlıklarını bu geniş perspektif üzerinden yapabilmelidir. Süreç, sermaye düzeninin çelişkilerini keskinleştirmekte; buna paralel olarak sert ve çatışmalı bir dönemin kapılarını aralamaktadır. Elbette sermaye düzeninin saldırı programları kısa vadede sınıf hareketi açısından ciddi sorunlara - engellere yol açabilir. Ancak bu durumun geçici olacağı, tüm saldırı yasalarının ve güvenlik paketlerinin sınıf mücadelesinin fiili akışı karşısında hükümsüz kalacağı açıktır. Yazının başında verdiğimiz iki örnek (Haziran Direnişi ve Kobanê eylemleri) bunun böyle olduğunu tartışmasız bir şekilde ortaya koymuştur.

Geriye, başta sınıf devrimcileri olmak üzere, devrimci ve ilerici güçlerin bu sert mücadele sürecine yönelik hazırlıkları kalmaktadır. Zira sermaye devletinin yeni düzenlemelerle sivrilittiği okun ucunda onlar bulunmaktadır. Sermaye düzeninin tüm bu hazırlıklarını boşa çıkarmak için bahar sürecinden başlayarak yoğun ve tempolu bir sınıf-kitle çalışması pratiği ortaya koymak, her adımda kitlelerle bütünleşen bir süreç işletmek; saldırı yasalarını boşa çıkaracak tarzda fiili-meşru mücadele yöntemleri geliştirerek bunu sınıfa ve emekçi kitlelere mal etmek büyük bir önem taşımaktadır. Keza yarın gelişebilecek hareketliliklere müdahale edebilmenin yolu ise böylesi bir hazırlıktan geçmektedir.

Sermayenin yasa ve yasaklarına karşı fiili-meşru mücadeleye!

İşçi ve emekçilerin bilinçlenmeleri, örgütlenmeleri ve sokağa inmeleri sağlanmadan, fiili, meşru ve militan bir mücadele yürütülmeden ne haklar ve özgürlükler korunabilir ne de yenileri elde edilebilir.

Adına “İç Güvenlik Paketi” denen faşist baskı ve zorbalık yasası ile ilgili meclis görüşmeleri sürüyor. Mecliste bu yasanın içeriğine uygun bir şekilde, AKP vekillerinin zorbalığı altında yasa görüşmeleri yapılıyor. HDP ve CHP’li vekiller AKP’nin saldırgan vekilleri tarafından darp edildiler. Mecliste sert tartışmalar, kavgalar sürse de, çeşitli şekillerde protestolar yürütülse de maddeler meclisten geçmeye başladı.

Bir kez daha sokak muhalefeti güçlü olmadığında meclisteki “protesto”ların sonuç üretmediğini, meclisin sorunların çözümü konusunda gerçek adres olmadığını görmüş olduk. Arkasında kitlesel eylemsel süreçleri içermediği oranda meclis koltuklarından ne kadar “sert” muhalefet yürütülse de netice değişmemektedir.

İç Güvenlik Paketi ile polis rejimi uygulamalarının ve devlet terörünün dozunun artacağı ve kapsamının genişleyeceği ortadadır. Bu açıdan yasaya devrimci ve sol güçler dışında avukat örgütlerinden, sendikalara, meslek örgütlerine kadar geniş bir kesim karşı çıkarak tepki gösteriyor. Hatta düzen partilerinden CHP ve MHP bile yasanın meclisten geçirilmesine karşı olduğunu söylüyor.

Böylesi faşist bir yasaya karşı sokağa çıkmak önemli ve gereklidir. Ancak basın açıklamaları ve diğer pasif eylem biçimleriyle bu yasaya karşı konulamayacağı da bir başka gerçektir. Ve belli bir zaman sonra da böylesi eylemler aynışmakta, bu katılımlarına da yansımaktadır. Neticede bu tarz eylemler sonucu değiştirmeye yetmemekte, yasa maddeleri de bir bir geçmektedir. Böylesi sıkıyönetim yasalarının değiştirilmesi için toplumsal muhalefetin fiili-meşru ve

militan bir mücadele çizgisinde olması gerekmektedir.

Fiili-meşru ve militan bir mücadele çizgisinden uzak reformist-liberal anlayışların pratikleri ise meclisteki muhalefete bel bağlamaktır. Bu anlayışların yaptıkları sokak eylemleri meclisteki muhalefete destek adına örgütlenmektedir. Oysa tam tersi bir şekilde sokakta ve mümkünse üretim alanlarında eylemsel süreçler örülmelidir. Ancak bu şekilde meclisteki bir muhalefetin anlamı ve etkisi olabilir.

Bu siyasal anlayışların sendikal alana yansımalarına bakıldığında sendikaların ve meslek odalarının tabanlarının dahi bu eylemlerde olmadığı görülmektedir. Bundan kaynaklı eylemlerin kitlesel ayağı eksik kalmaktadır. Meclis muhalefetine fazla bel bağlanınca kitle çalışmasına da ihtiyaç duyulmamaktadır.

Mevcut durumda işçi ve emekçi kitlelerin, medya üzerinden yürütülen gerici propagandanın da etkisiyle, böylesi yasaları ilgisiz karşıladığı görülmektedir. Oysa aynı zaman diliminde on binlerce insan Özgecan’ın katli sonrasında kadın katliamlarına karşı sokağa çıkabilmektedir. Yüzü işçi ve emekçilere dönük bir aydınlatma/bilinçlendirme çalışması yapılmadığında bu netice kaçınılmaz olarak yaşanmaktadır. Bu açıdan işçi sınıfı ve emekçilerin her türden saldırıya karşı bilinçlendirilmesinin ve örgütlenmesinin önemi ortadadır.

Fabrikalarda, üretim alanlarında işçi ve emekçilerin bilinçlenmeleri, örgütlenmeleri ve sokağa inmeleri sağlanmadan, fiili, meşru ve militan bir mücadele yürütülmeden ne haklar ve özgürlükler korunabilir ne de yenileri elde edilebilir.

Sıkıyönetim yasasının hedefinde sokak var!

AKP’nin ‘Özgürlükleri koruma yasası’, ilerici, devrimci ve muhalif kesimlerin ise ‘sıkıyönetim’ veya ‘faşist baskı ve terör yasası’ olarak adlandırdıkları İç Güvenlik Paketi’nin TBMM Genel Kurulu’ndaki görüşmeleri sürüyor.

Görüşmelerde şimdiye kadar 26 madde kabul edilirken kabul edilen maddeler arasında faşist baskı ve terörü arttıracak, polisin yetkilerini genişletecek önemli maddeler bulunuyor.

Genel kurulda, “Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu, Jandarma Teşkilat, Görev ve Yetkileri Kanunu, Nüfus Hizmetleri Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı” için AKP’li vekiller tam kadro mesai yapıyor.

HDP’li milletvekilleri ise meclis oturumlarında yasa tasarısına karşı çeşitli eylemler gerçekleştirdi. Mecliste oturma eylemi yapan HDP’li vekiller, İç Güvenlik Paketi’nde puşi takmanın suç sayılmasını ve İstanbul’da puşi takan üç gencin “kuvvetli suç şüphesi” gerekçesiyle tutuklanmasını puşi takarak protesto ettiler.

HDP Bitlis Milletvekili Hüsamet Zenderlioğlu ve Muş Milletvekili Demir Çelik ise, kürsüdeki konuşmaları esnasında ağızlarını siyah bantla kapatarak paketi protesto etti.

Görüşmelerde şimdiye kadar kabul edilen maddeler arasında şunlar bulunuyor:

- *Toplumda infial yaratan; öldürme, kasten yaralama, cinsel saldırı, çocukların cinsel istismarı, kaçakçılık, fuhuş, hırsızlık, yağma, uyuşturucu veya uyarıcı madde imal ve ticareti gibi suçlarda, suçüstü halleriyle sınırlı olmak kaydıyla kişi hakkında, mülki amirlerce belirlenecek kolluk amirlerince 24 saate kadar, şiddet olaylarının yaygınlaşarak kamu düzeninin ciddi şekilde bozulmasına yol açabilecek toplumsal olaylar sırasında ve toplu olarak işlenen suçlarda 48 saate kadar gözaltına alma kararı verilebilmesi,*

- *Toplantı ve gösteri yürüyüşüne yasaklanan silah, molotofkokteyli, demir bilye ve sapanla katılanların tutuklanabilmesi,*

- *Valinin, lüzumu halinde, kolluk amir ve memurlarına suç faillerinin bulunması için gereken emirleri verebilmesi*

İç Güvenlik Paketi'ne karşı emekçiler sokağa çıktı

İç Güvenlik Yasa Tasarısı mecliste görüşülürken başta KESK'e bağlı sendikalar olmak üzere ilerici ve devrimci güçler eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul

İstanbul'da KESK'in çağrısıyla eylemler gerçekleştirildi. 22 Şubat'ta Galatasaray lisesi önündeki eyleme Halkevleri, SDP, ESP, SDH ve Kaldıraç da destek verdi. Basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Hüseyin Özev yaptı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu, TMMOB İstanbul İl Koordinasyon Kurulu, DİSK İstanbul Temsilciliği ve İstanbul Tabip Odası tarafından 23 Şubat'ta gerçekleştirilen eyleme ilerici güçler de katılım sağladı. Cevahir AVM önünde toplanan kitlenin AKP binası önüne yürümesine izin verilmeyince basın açıklaması Mecidiyeköy Meydanı'nda gerçekleştirildi.

Ankara

KESK Ankara Şubeler Platformu'nun çağrısı üzerine 22 Şubat'ta devrimci ve ilerici güçler Sakarya Meydanı'nda toplandı. KESK Ankara Şubeler Platformu adına okunan basın açıklamasında İç Güvenlik Yasası teşhir edildi.

KESK üyelerinin 23 Şubat'ta Konur Sokak üzerinden AKP İl binasına doğru yürüyüşüne polis engel oldu. Toplanma noktasına dönülerek burada yapılan açıklamada, 'iç güvenlik' yasa tasarısının aslında AKP'nin korkusundan kaynaklandığı belirtildi.

İzmir

KESK'in çağrısıyla 22 Şubat'ta İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan emekçiler oturma eylemi gerçekleştirdiler. Eylemde Eğitim Sen İzmir 2 No'lu Şube Sekreteri Bedrettin Demirel konuştu.

KESK İzmir Şubeler Platformu 24 Şubat'ta Konak Pier önünde toplanarak İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne yürüdü. Burada İç Güvenlik Paketi'ne ilişkin açıklamalar yapıldı.

Kayseri

Kayseri Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla 22 Şubat'ta Kayseri Form önünde toplanan kitle Kayseri Meydanı'na yürüdü. Meydanda açıklama yapan KESK Kayseri Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Orhan Karakaya, İç Güvenlik Yasası'nın polis devleti uygulamalarını genelleştireceğini belirtti. Gençlerin katılımının dikkat çektiği eyleme, Kayseri İşçi Derneği üyesi işçiler ile DGB ve DLB'liler de dövizleriyle katıldılar.

Mersin

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu eylemler gerçekleştirdi.

21 Şubat'ta Özgür Çocuk Parkı'nda toplanılarak AKP Akdeniz ilçe binasına doğru yürüyüşe geçildi.

Sloganlarla yürüyen kitlenin önü AKP binasına yaklaştığında TOMA'lar ve çevik kuvvet tarafından kesildi. Tartışmalar sonucunda çevik kuvvet polisi

biraz geriletilirken, basın açıklaması AKP'ye yakın bir noktada okundu.

22 Şubat'taki oturma eyleminde platform adına açıklama yapan Yılmaz Bozkurt, İç Güvenlik Paketi ile birlikte OHAL ve sıkıyönetim uygulamalarının geri geleceğine vurgu yaptı ve polis devleti uygulamalarının artacağını belirtti.

23 Şubat'ta Özgür Çocuk Parkı'nda toplanarak AKP Akdeniz İlçe Binası'na doğru yürüyüşe geçildi. AKP önüne yaklaştığında polisler ve TOMA'lar tarafından emekçilerin önü kesildi.

Polis barikadı önünde yapılan açıklamada AKP'nin İç Güvenlik Paketi'yle neyi amaçladığı anlatıldı. Eyleme BDSP ve DGB de destek verdi.

Bursa

Bursa'da sendikalar ve demokratik kitle örgütleri Bursa Adliyesi önünde 24 Şubat'ta eylem gerçekleştirdi. ÇHD'li avukatların, TÜMTİS üyesi direnişçi Mepar işçilerinin de katıldığı eylemde sendikalar, meslek örgütleri ile ilerici ve devrimci kurumlar da yer aldı. ÇHD'li avukatlar adliye içinden çıkarak eyleme katılırken ÇHD Bursa Şube Başkanı Fazilet Karaözbeke tarafından yapılan açıklamada, İç Güvenlik Yasası'nın içeriği hakkında bilgi verildi.

Manisa

KESK Manisa Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Manolya Meydanı'nda eylem gerçekleştirildi. Eylemin ardından, çıkarılması planlanan yasa alkışlar ve ısıklıklar eşliğinde protesto edildi. Eyleme BDSP de destek verdi.

Kocaeli

Kocaeli'de DİSK ve KESK Bölge Temsilcilikleri bir araya gelerek Sabri Yalın Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Özgürlüklerin kısıtlanması ve Türkiye'nin polis devletine dönüştürülmesinin amaçlandığına

dikkat çeken DİSK ve KESK üyelerine siyasal güçler de destek verdi.

Diyarbakır

KESK Diyarbakır Şubeler Platformu'nun Yenişehir Belediyesi önünde toplanarak başlattığı yürüyüşe DTK, HDP, DBP ve belediye eşbaşkanları da destek verdi. Yürüyüşün ardından kitle AKP Yenişehir ilçe binasına siyah çelenk bırakmak istedi. KESK'lilere polis engel olunca, ilçe binasının karşısındaki parkın girişine siyah çelenk bırakıldı. Yürüyüşün ardından açıklamayı KESK Dönem Sözcüsü Medeni Tutuş yaptı.

Dersim

KESK Dersim Şubeler Platformu Sanat Sokağı'nda basın açıklaması yaptı. KESK üyelerinin yanı sıra Belediye Eşbaşkanı Mehmet Ali Bul ve halk da eyleme destek verdi. Açıklamada KESK adına konuşan Hasan Ölgün, yasa tasarısının TBMM'de görüşülmeye başlandığını belirterek, yasa geri çekilinceye kadar mücadele etmeyi sürdüreceklerini söyledi.

Bolu

KESK Bolu Şubeler Platformu'nun Akbank önünde gerçekleştirdiği eyleme Sosyalist Kamu Emekçileri ve DGB de destek verdi. Eyleme Bolu'daki ilerici kurumlar da katılım sağladı.

Bartın

Bartın'da 24 Şubat'ta siyasi parti, sendika ve platformlardan oluşan Demokrasi Güçleri bileşenleri, tasarımı protesto etmek için AKP İl binasına yürüdü. AKP önünde ortak açıklamayı KESK Bartın Şubeler Platformu Sözcüsü İsmet İpçi yaptı. İpçi, paketin açık bir şekilde yükselen toplumsal muhalefete ve özgürlük mücadelesine saldırı amacı taşıdığını söyledi.

Faşist zorbalığa karşı eller şaltere!

Sevtap Erdemir

İzmir'de İHD YK üyesi ve sendika şube başkanları ile İç Güvenlik Paketi üzerine konuştuk. Sıkıyönetim yasasının arka planını anlatan kurum temsilcileri, bu saldırı karşısında işçi ve emekçilerin ellerinin şaltere uzanması gerektiğini vurguladılar.

“Pakete şiddetle karşı çıkıyoruz!”

Sevtap Erdemir (İHD İzmir Şube YK üyesi): En temel insan hakkı olan yaşama hakkını tehdit eden, mevcut darbe anayasasına bile aykırı olan İç Güvenlik Paketi hızla uygulamaya konmaya çalışılıyor. Meclis İç Tüzüğü'nü yok sayarak milletvekillerine maddeler üzerinde konuşma, tartışma fırsatı verilmeden gece yarılarında geçirilen ilk on maddenin de, oldukça kritik sonuçlar doğurabilecek Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu ile ilgili olması dikkat çekicidir. Kabul edilen ve edilmesi planlanan diğer maddelerin getirisi çok açıktır. Onlarca gencimizin ölümüne neden olduğu halde ödül denebilecek cezalar alan polis artık yasayla korunarak bu sonuçlara sebep olabilecek. Demokratik hakkını kullanarak gösteri ve yürüyüş yapan insanlar yüzlerini kapatırlarsa 4 yıla kadar ceza alabilecekler. Savcının haberi olmaksızın 48 saat gözaltında kalabilecekler. Taşınması cezai sonuç doğuran ateşli silahlara bilye ve sapanın eklenmesi, çocukların güvenliği ile ilgili endişe yaratmaktadır.

Ayrıca geçmesi planlanan diğer maddelerde; cezaevinde “asayiş bozma”, “direnışte bulunma” gibi ucu açık ifadelerle belirlenen koşullarda basınçlı su, biber gazı, eğitilmiş köpekler ve silah müdahale aracı olarak kullanılabilir. Mahpusun ölümüyle sonuçlanan durumlarda (müdahale etme yetkisine sahip) kolluk güçleri yasa ile korunacak, isimleri saklı tutulacak.

İç Güvenlik Paketi'nin insanların güvenliği ile uzaktan yakından ilgisi yoktur ve bizler polis ve jandarmaya sınırsız yetki veren ve darbe hukukunu

Bülent Çuhadar

genişleten; insan haklarını yok saymakla kalmayıp hak ve özgürlükleri gasp eden bu pakete şiddetle karşı çıkıyoruz.

“Emekçiler için genel grev niteliğindedir!”

Bülent Çuhadar (BTS İzmir Şube Başkanı): Kamuoyunda “İç Güvenlik Paketi” olarak bilinen bu tasarı, AKP hükümetinin demokratik denetimi ve şeffaflığı ortadan kaldırmak amacıyla yasa yapma biçimi haline getirdiği tipik bir “torba yasa” örneğidir. Tasarının genel gerekçesinde, “son zamanlarda meydana gelen toplumsal olayların, terör örgütlerinin propagandasına dönüşmesi ve göstericilerin, vatandaşların can ve mal güvenliklerini tehdit etmesi sebebi ile özgürlük-güvenlik dengesini bozmadan yeni tedbirler alınmasının zorunlu hale geldiği” ifade edilmektedir. “Güvenlik” kavramı, ülkemizde en başından beri tüm iktidarların, iktidarda kalmalarının temel dayanağı oldu. Hak ve özgürlüklerin genişletilmesine yönelik tüm toplumsal talepler her zaman “güvenlik” gerekçesiyle kabul görmedi. AKP iktidarı da, demokrasi fikrine sahip olmadığından “güvenlik” paranoyasıyla hareket etmekte bir sakınca görmedi. Yeni “İç Güvenlik Paketi” de bu paranoyanın bir devamı niteliğindedir. AKP hükümeti, ne pahasına olursa olsun iktidarını sürdürmek düşüncesiyle, anayasaya, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmelerine, uluslararası hukuka aykırı bu düzenlemeyi çıkarmakta kararlı görünüyor. Meclisteki parmak sayısı bunu çıkarmaya elbette yetiyor. Ancak, bu yasanın meşruiyeti, hükümet çevrelerinde bile tartışılır hale geldiği noktada, bu yasaya karşı yapılacaklar sadece meclisteki muhalefetin alacağı pozisyonundan çok önemlidir. Şunu unutmamak gerekiyor; bu toplum bir Gezi Direnişi gösterdi. Gezi Direnişi,

Müfit Ereş

Türkiye'nin sosyal ve siyasal tarihinde ayırt edici ve dönüm noktası niteliğindedir. Buradan elde edilen deneyimlerimiz var. Bunun yanında, meclis dışındaki, siyasal partiler, yapılar, organizasyonlar, sendikalar, meslek örgütleri velhasıl yasadan etkilenecek toplumun tüm kesimleri bu yasaya karşı ortak mücadele zeminini bir an önce oluşturmak zorundadır. Bu yasa, kısır basın açıklamalarıyla, yasak savma şeklindeki tepkilerle önlenemez. Bu yasa sendikalar açısından değerlendirildiğinde, grevlerin ertelendiği, özelleştirmelerin hız kesmeden devam ettiği ve işten çıkarmaların sıradanlaştığı, dolayısıyla hak aramak için sokağa çıkmaktan başka yolu kalmayan emekçiler için ‘genel grev’ nedenidir.

“Polis devleti rejimini yaygınlaştırmaya yöneliktir!”

Müfit Ereş (Sosyal-İş İzmir Şube Başkanı): Kamuoyunda İç Güvenlik Yasası olarak bilinen ‘Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu ile Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı’nın görüşmelerine emekçilerin, demokrasi güçlerinin ve kamuoyunun yoğun tepkisine rağmen Meclis Genel Kurulu’nda başlanmıştır. Görüşmelerin daha ilk saatlerinde AKP milletvekillerinin muhalefet milletvekillerine çekişli, bardaklı, tekme, tokatlı saldırısı yasa ile neyi amaçladıklarını da kanıtlamıştır. Bu yasanın, daha yasallaşmadan, İzmir’de KESK’e bağlı Eğitim Sen’in “Laik, Bilimsel, Anadilinde Eğitim ve Demokratik Yaşam” talebiyle düzenlediği iş bırakma eylemi ve boykotunda “İç Güvenlik Paketi İzmir’de hayat buldu!” dedirtti. SES İzmir Şube Başkanı, Eğitim Sen İzmir 1, 2, 3 ve 5 No’lu şubelerimizin başkanları ile bazı şube yürütme kurulu üyeleri, DİSK’e bağlı sendikaların üyelerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişi

gözüne alınmıştır. Yöneticileri, üyeleri, gençlerimizi saçlarından sürükleyerek, nefret dolu duygularla tekme atarak gözüne alan polis, gözüne aracı içinde de arkadaşlarımıza şiddet uygulamaya devam etmiştir. Kısacası, İç Güvenlik Paketi'nin polise sunduğu yetkilerin provası İzmir'de hayata geçirilmiştir.

DISK olarak; AKP'nin baskıcı, yasakçı ve şiddet politikaları karşısında, asla geri adım atmayacağız. Çünkü bizler daha sendikalarımızı kurarken "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz?" dedik ve sözümüzü meydanlara, sokaklara taşıyoruz.

Bu yasa; özü itibarıyla AKP'yi koruma ve kollama yasası olarak hazırlanan tasarı 12 Eylül cunta anayasasından bile geri olmasının yanı sıra uluslararası sözleşmeleri de ayaklar altına almaktadır. Kısa süre önce "Kanun mu hukuk mu dersiniz ben hukuktan yanayım" diyen Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın talimatı ve bilgisiyle hazırlanan tasarı söylediklerinin tam aksine kanun ve polis devleti rejimini ve uygulamalarını kurumsallaştırmaya, yaygınlaştırmaya yöneliktir. Tasarı ile fiilen devam eden OHAL ve sıkıyönetim uygulamaları olağanlaştırılmak ve süreklileştirilmek istenmektedir. Tasarı çok açık şekilde yükselen toplumsal muhalefete, sendikal örgütlenmelere, hükümet protestolarına ve halkın temel hak ve özgürlükleri için yürüttüğü mücadeleye saldırı amacı gütmektedir. En son Birleşik Metal-İş grevinin toplanmayan Bakanlar Kurulu kararı ile yasaklanması da göstermektedir ki, AKP hükümeti emekçilere, gençlere, kadınlara ve bir bütün olarak toplumsal muhalefete karşı topyekûn bir saldırı içerisinde. Tasarının devletleşen AKP'nin dokunulmazlığını saldırgan bir biçimde pekiştirmek dışında hukuksal ya da siyasal bir değeri bulunmamaktadır. Emek ve demokrasi güçleri olarak tasarı geri çekilinceye ve anti-demokratik uygulamalara son verilinceye kadar ülkenin dört bir yanında alanlara çıkarak mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğimizi bir kez daha ifade ediyoruz.

"Yapılması gereken ellerin şaltire uzatılmasıdır!"

Ahmet Mutoğlu (Belediye-İş İzmir 2 No'lu Şube Başkanı): 'İç Güvenlik Paketi' ilerici ve devrimci örgütler ile emek örgütlerinin sokağa çıkmasını engellemek için hazırlanan bir pakettir. Bu yasayla alanlar yasaklanmak istenmektedir. Son dönem çıkan taşeron, kıdem tazminatı ve İç Güvenlik Yasası birbirinden ayrı yasalar değildir. Toptan bir saldırdır. Bu yasaları lokal eylemlerle, temsili katımlı basın açıklamalarıyla durduramayız. Burada yapılması gereken ellerin şaltire uzanmasıdır. Başka yolu yok bunun. İşçiler alanları doldurmadığında taşeron da, kıdem de, bu yasa da çok kolay geçer. Vakit kaybetmeden sorunu çözmek gerekir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Ahmet Mutoğlu

Polis destekli faşist saldırılar

Ege Üniversitesi'ndeki faşist saldırıda bir faşistin ölümünün ardından ülke genelinde tırmanan faşist kudurganlık çeşitli illerde yaşanan faşist saldırılarla kendini gösterdi.

Darica'da saldırı

HDP'nin Darica'da bulunan ilçe binasına, araba içindeki kimliği 'belirsiz' kişiler tarafından silahlarla ateş açıldı. En az 10 el atışı yapılan saldırı sonucunda binada hasar oluşurken yaralanan olmadı.

SDP'ye saldırı

SDP'nin İstanbul Bahçelievler'deki ilçe binasına faşistler saldırı. Saldırıda parti binası talan edilirken, içeride bulunan 1 SDP üyesi de darp edildi. Faşistlerin bıçakla koluna üç hilal çizmeye çalıştığı SDP üyesi hastaneye kaldırıldı.

Sincan'da HDP'ye saldırı

Ankara Sincan'da 22 Şubat sabahı 15-20 kişilik faşist bir grup tarafından saldırı düzenlendi. Aralarında HDP Sincan İlçe Eş Başkanı Akif Özerduğ'un da bulunduğu en az 4 kişinin saldırı sonucunda yaralandığı belirtildi.

Sincan'daki faşist saldırı sırasında Kobanê için toplanan yaklaşık 4 bin TL civarındaki paranın da faşistler tarafından gasp edildiği belirtildi.

Kayseri'de saldırı

Faşistler 22 Şubat günü Kayseri'de HDP binasına saldırdılar. Faşistler Kayseri Hunat Camii'nde Fırat Yılmaz Çakıroğlu için namaz kıldılar. Namazın ardından HDP il binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Ardından da HDP il binasına saldırdılar.

HDP il binasının camlarını kırdılar. Tüm bunlar olup biterken kolluk güçleri saldırıyı izlemekle yetindiler. Saldırı konusunda açıklama yapan İshak Tacer saldırıyı kınadı.

Erzurum'da saldırı

Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı Erzurum'un Mahallebaşı semtinde faşistlerle beraber polisler halka saldırı. Saldırıları karşı nöbet tutan emekçiler tekrar polis saldırısına uğradı.

Yollarda ateş yakarak nöbet tutan emekçiler, polisin tazyikli su, gaz ve plastik mermi ile saldırısına uğrarken kitle polise taşlarla karşılık verdi.

Semtte esnafın sivil faşist ve polislerin saldırılarına karşı kepenk kapattı.

Kürt emekçilere saldıran ırkçı faşist çeteler, 5 kişiyi yaraladı.

Türkiye'nin “eğit-donat” hevesi

Efendisi ABD ile eğit-donat mutabakatını imzalayan Türk sermaye devleti, gerici çetelerin IŞİD'in yanı sıra Esad rejimine karşı da savaşacağını söyleyerek Suriye'ye yönelik savaş ve saldırganlık siyasetine devam ediyor. Gerici çetelerin Katar ve Suudi Arabistan'la birlikte Türkiye'de eğitilmesi ise savaş ve saldırganlık politikalarında kullanılacak üslerden birinin Türkiye olacağına işaret etti. ABD açısından eğit-donatın yeni kurtarılmış bölgeler yaratmaya değil eldekileri korumaya yönelik olduğu biliniyor. Bu stratejinin IŞİD'i geriletirken mümkünse gerici çetelerin Esad yönetimini taviz vermeye zorlamaktan öteye gitmediği görülüyor. Yani, Türk sermaye devletinin Şam'da Cuma namazı kılma hayalleri suya düşmüş görünüyor. Öte yandan, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin de “eğit-donat” anlaşmasının imzalanmasını olumsuz karşıladıklarını belirtti. Diğer taraftan bölgenin bir diğer önemli siyasi aktörü İran da anlaşmaya yönelik tepkisini gösterdi.

Bu anlaşmaya göre, yılda toplam 2 bin “muhalifin” eğitilmesi amaçlanıyor. Bu kapsamda, ilk etapta 400 kişi Türkiye'de eğitim görecektir. Yine ABD'nin yaklaşık 30 özel kuvvetler personeli de eğitim vermek üzere Türkiye'ye gelecek. Zapta göre, Özgür Suriye Ordusu içindeki gruplardan seçilecek “muhaliflerin” donatımı ise ABD tarafından yapılacak. Bu çeteler eğitim ve donatımın ardından halen bulundukları bölgeleri IŞİD'e ve diğer düşman kabul edilenlere karşı korumakla görevli olacaklar. Türkiye'nin, bu unsurların gerektiğinde Esad rejimine karşı savaşmalarına yönelik ısrarı da ABD tarafından olumlu karşılandı.

Türkiye'nin bu yönlü talebine yönelik açıklama yapan ABD Dışişleri Sözcüsü Jen Psaki, ABD'nin de bu fikre sıcak baktığını ifade etti. Psaki, Esad'ın Suriye'nin geleceğinde yeri olmadığına inandığını söyleyerek, “Elbette bu program IŞİD'e odaklı ama eğit-donat programı kapsamında eğitilecek olan ılımlı muhalefetin kesinlikle aldıkları eğitim ve teçhizatlarını rejime karşı savaşı sürdürmede de kullanmalarını bekliyoruz” dedi.

Pentagon Sözcüsü Tuğamiral John Kirby ise aksine düşmanın sadece IŞİD mi olacağı yoksa aynı anda hem

IŞİD hem de Esad rejimi mi olacağı yönündeki soruya “Savaş sadece ve sadece IŞİD'e karşı. Koalisyonun da endişesi bu” diye yanıt verdi. Kirby, emperyalistlerin yeni tetikçilerinin kimler olacağına yönelik şu cevabı verdi: “Şu aşamada tarama sonucu yaklaşık bin 200 kişi belirlediğimizi söyleyebilirim. Bunu Tümgeneral Michael Nagata ve ekibi, farklı Amerikan Yönetimi birimleri ve uluslararası ortaklarımızla yaptık.” Kirby'ye göre, seçilen kişiler Katar, Suudi Arabistan ve Ürdün'de de eğitilebilecek.

İlk etapta Türkmenler eğitilecek

Kırşehir Hirfanlı'daki Jandarma Eğitim Merkezi'nde ilk etapta 200-300 kişilik çoğunlukla ılımlı Türkmenlerden oluşan Suriyeliler eğitilecek. Her ne kadar eğitilecek çetelerin IŞİD'le birlikte Esad rejimini de hedef alacağı savunulsa dahi, sermaye devleti Suriye gerçeğini gözardı edemiyor. Yeni duruma göre

öncelikler ve hedefler belirleniyor. AKP kulislerinde Esad'a karşı mücadeleden çok Suriye'de Türkmenlerin kendi bölgelerini koruması ve güvenli bölge oluşturmaktan bahsediliyor.

Suriye'de tampon bölgeler amaçlanıyor

“Eğit-donat” projesi Türkiye'nin bölgedeki uzun vadeli planlarının bir parçası olarak devreye giriyor. Keza Süleyman Şah Türbesi'nin IŞİD'le de pazarlık yapılarak yerinin değiştirilmesinin gerisinde bu uzun vadeli planlar var. *BBC Türkçe* servisinin yaptığı habere göre ORSAM Suriye uzmanı Oytun Orhan, “kısa vadede olmasa da, uzun vadede fiili bir tampon bölge veya güvenli bölge oluşumunun Türkiye'de karar alıcıların gündeminde olabileceğini” dile getiriyor. Orhan, Süleyman Şah Türbesi'nin yeni konumuyla stratejik önemini, eğit-donat projesiyle bağlayarak şöyle ifade ediyor: “Türkiye'nin eğiteceği gruplar arasında daha çok Türkmenler yer alıyor. Eşme'den Kobanê'ye doğru ilerlediğinizde bu bölgeler Araplarla birlikte Türkmenlerin yaşadığı bölgeler. Türkmenler eğer bu eğit-donat projesiyle 1-2 yıl içinde gerçek anlamda bir askeri güç oluşturup Türkiye'nin de sınırından vereceği destekle, IŞİD'in kontrolündeki o Türkmen bölgelerinde kontrolü sağlayabilirse, bu da Türkiye'nin yasal olmasa da, fiili anlamda tampon bölge, güvenli bölge oluşturmaya anlamına gelir.”

Ayrıca sermaye devletinin “tampon bölge” fikrinin yeni olmadığı, uzun bir süredir bu amacı için çabaladığı da biliniyor. Özetle sermaye devleti bir ABD projesini daha hayata geçirirken kendi siyasi emellerine de ulaşmanın gayreti içinde. Kaldı ki Suriye Kürdistanı'nda YPG üzerinden Kürt halkının kazanımları karşısında böylece kendi kartını da oynamış olacak. Esad'sız bir Suriye'den çok bahsedilmediği şu aşamada en görünen gerçek, Erdoğan'ın Şam'da bir Emevi Camisi'nde poz vermesinin mümkün olmadığıdır.

YPG'den Süleyman Şah açıklaması

YPG Basın Merkezi, 21 Şubat akşamı Türk sermaye devletinin Süleyman Şah Türbesi'ne yönelik düzenlediği operasyona ilişkin yaptığı açıklamada, operasyonun YPG Komutanlığı'nın bilgisi dahilinde ve YPG Kobanê güçlerinin katılımıyla gerçekleştirildiğini duyurdu.

YPG Basın Merkezi'nin açıklamasında şunlar ifade edildi:

“Türk ordusuna bağlı zırhlı araçlar ve askerlerin katılımıyla dün gece Süleyman Şah Türbesi'ne yönelik bir operasyon düzenlenmiştir. Bu operasyon YPG Komutanlığımızın bilgisi dahilinde ve YPG Kobanê güçlerimizin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Türk

devletinin talebi ve koalisyon güçlerinin isteğini değerlendiren komutanlığımız insani boyutları ön planda olan operasyonda bir sakınca görmemiş ve onay vermiştir.

YPG Kobanê Komutanlığımızca belirlenen yetkili arkadaşlarımız ile Türk devlet yetkilileri arasında yürütülen 4 günlük tartışmalar ardından operasyon planlaması somutlaştırılmıştır. Bu çerçevede dün gece saat 21.00'da Türk ordusuna bağlı zırhlı araçlar ve belli sayıda asker Mürşitpınar kapısından Kobanê Kantonu sınırları içine girmiştir. Türk ordusu, daha önce belirlenen yol hattı üzerinden güçlerimize ait araçlar eşliğinde ilerleyerek Süleyman Şah türbesine ulaşmıştır. Güçlerimizin denetiminde bulunan alanlar içinde Türk askerlerinin mevziilendirilmesi ve ikmalinde sorumluluk alan güçlerimiz geri çekilme esnasında da bu görevini eksiksiz yerine getirmiştir.

‘Kahramanlık destanı’nda IŞİD parmağı

Türk sermaye devletinin emperyalist ABD rejimi ve YPG’nin desteğiyle gerçekleştirdiği Süleyman Şah Türbesi’ni tahliye operasyonu, AKP’nin dış politikadaki iflas tablosunun yeni bir özeti oldu.

Daha önce, Türk devletinin Irak’taki Musul Başkonsolosluğu’nda rehin alınan 46 rehineyi IŞİD çeteleriyle yaptığı pazarlıkların ardından serbest bıraktıran AKP, bu operasyonu siyasi-diplomatik bir başarı olarak sunarak iç ve dış politikada propaganda malzemesi haline getirmişti.

Sınırlarını gerici çetelere ardına kadar açan AKP’nin neo-Osmanlıcı politikaları üzerinden büyük bir önem atfettiği Süleyman Şah Türbesi’ni tahliye etmesi de benzer bir biçimde servis edildi. Yandaş basında çıkan haberlerde operasyonun “askeri ve siyasi başarısı” nedeniyle AKP’ye övgüler dizildi.

‘İzin almadık’ yalanı

Operasyon için “Suriye toprağına girilmesi” fetih ruhunu canlandırmak üzere servis edilirken AKP şeflerinin operasyona ilişkin verdikleri bilgiler ise kısa süre sonra yalanlandı. Bölgede, aralarında IŞİD’in de bulunduğu taraflara mesajın iletildiğini söyleyen Başbakan Ahmet Davutoğlu “son derece başarılı” olarak nitelendirdiği operasyonla ilgili “güçlü devlet” imajını tazelemek üzere açıklamalarda bulundu.

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ise, operasyonun dünyada büyük hayranlıkla izlendiğini söyledi. “Kimseden izin almadık. Kimseden icazet de almadık. Kendi irademizle ve kendi inisiyatifimizle bu operasyonu yaptık” diyen Çavuşoğlu kuyruğu dik tutmaya çalıştı.

Emperyalist ABD rejimi cephesinden, operasyona ilişkin yapılan ilk açıklamada, Türkiye’ye istihbarat desteği verildiği doğrulanarak, iki ülke arasındaki istihbarat ve bilgi paylaşımının devam ettiği vurgulandı.

İran ve Suriye’den tepki

Suriye Dışişleri Bakanlığı, operasyonu bir gün önce İstanbul’daki konsolosluğına bildiren Türkiye’nin onay beklemeden harekete geçmesini “Açık bir saldırganlık” olarak değerlendirdi. İran da operasyona “Suriye’nin egemenlik haklarının ihlali” diyerek tepki gösterdi.

Operasyon ortak yapıldı

‘İzin almadık’ deseler de operasyonun ardından YPG tarafından yapılan açıklamada, operasyondan günler önce YPG ve PYD yetkilileri ile görüşmeler yapıldığı ifade edildi.

YPG’nin açıklamasında, operasyonun YPG Komutanlığı’nın bilgisi dahilinde ve YPG Kobanê güçlerinin katılımıyla gerçekleştirildiği ifade edildi.

Türbenin, operasyonun ardından YPG/YPJ güçlerinin denetimindeki Kobanê Kantonu’nun Aşme ber Ferê Köyü’ne taşınması ise, Türk sermaye

devletinin “Suriye topraklarındaki siyasi başarısı” açısından rahat bir nefes aldırdı.

IŞİD çeteleriyle anlaşma

YPG ile koordineli bir biçimde yürütülen Süleyman Şah operasyonunun diğer bir tarafının ise IŞİD çeteleri olduğu çeşitli değerlendirmelerde ortaya konuldu.

Operasyonun tartışılan yönlerinden biri de Kobanê ile Raqqa arasında kalan ve IŞİD çetelerinin hakimiyetindeki türbenin bölgede çetelerle herhangi bir çatışma yaşanmadan operasyonun gerçekleştirilmesi oldu.

Independent gazetesinin Ortadoğı muhabiri Robert Fisk, IŞİD’in bundan yaklaşık bir yıl önce Türkiye’ye üç gün süre vererek türbeyi boşaltmalarını istediğini, ancak Türkiye’nin istifini bozmadığını yazdı.

“Neden?” diye soran Fisk, aynı tarihlerde Suriyeli petrol mühendislerinin, IŞİD’in kontrolündeki petrol sahalarında Türk teknisyenler gördüklerini bildirdiklerini söyledi.

“Belki de karşılıklı bir durum vardı? ‘Bize petrol uzmanlarınızı verin, biz de sizin eski kralınızı elinizde tutmanıza izin verelim?’” diye yazan Fisk, şöyle devam etti:

“Ya da birşeyler yanlış mı gitti? Yani şimdi Atatürk’ün ordusu ‘İşİDistan’a’ gidiyor, eski toprağın kalıntılarını yeniden gömmek için kazıp çıkartıyor ve türbeyi ‘İslami Halifelik’ püritanlarının aynısını yapmasını önlemek için tahrip ediyor. Elbette bir anlaşma. Karşılığında daha fazla Türk petrol uzmanı için mi?”

Karayılan: DAİŞ’le de anlaşma yapıldı

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Murat Karayılan,

Süleyman Şah Türbesi Operasyonu’na dair açıklamalarında Türk sermaye devletinin operasyon için IŞİD çeteleriyle anlaştığı bilgisini paylaştı.

Karayılan operasyona dair şu ifadeleri kullanmıştı:

“Normal olarak -Süleyman Şah Türbesi’ne- 3 km yaklaşılınca artık DAİŞ mıntkası başlıyor. Cephe olduğu için DAİŞ ve YPG güçleri karşılıklı mevzilenmedir. Bu mevzilenmeyi aşip karşı tarafa geçmenin normal olarak iki yolu vardır: Ya sessiz bir şekilde sızma yaparak gidilir, ya da saldırarak çatışa çatışa gidilir. Fakat burada Türk askeri bunların ikisini de yapmıyor. Açık yoldan hareket etmek suretiyle, doğrudan Süleyman Şah Karakolu’na gidiyor. Bu gidiş esnasında yol üstünde bulunan DAİŞ güçleri kendilerini geri çekerek askerlere herhangi bir müdahalede bulunmuyorlar. Anlaşıyor ki onların da haberi vardır. Buradan Türk devletinin sadece YPG’yle ortak bir operasyon için anlaşma yapmadığını, aynı zamanda DAİŞ’le de bir anlaşma yaptığı anlaşıyor.”

IŞİD-Türkiye koordinasyonunu yazdılar

Lübnan’dan yayın yapan El Ahbar gazetesinde Elie Hanna imzasıyla çıkan haberde ise, Türk devletinin türbe operasyonunu “düşman” saydığı YPG ve IŞİD kontrolündeki bölgelerden geçerek yaptığına dikkat çekilerek IŞİD’in kontrol altına aldığı bölgelerdeki türbe ve mezarların aksine, Süleyman Şah Türbesi’ne dokunmadığı da vurgulandı.

El Ahbar, Süleyman Şah’taki askerlere IŞİD’lilerin su ve gıda yardımında bulunduğunu, bu nedenle “İŞİD tehdidi” iddiasının gerçeği yansıtmadığını ifade etti.

Türk-İş hava boşaltıyor

‘Hizmet alımının tümünden kaldırılmasına hükümet olarak doğru bakmıyoruz’

‘Sizin hakkınız neyse o hakkı 15 yıl işverene değil sizin kendi bireysel hesabınıza yatıralım’

‘İşsizlikten bahsediliyor, 2014’te resmi rakam, 1 milyon 400 bin istihdam gerçekleşti. Bunun 450 bini kadın istihdamı, bunu bizler gerçekleştirdik’

AKP’nin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik’in ağzından çıkan bu sözler Bakanlar Kurulu toplantısı veya sermaye örgütlerinin yaptığı bir toplantıda değil bir işçi sendikasının genel kurulunda sarf edildi. Bakanlığı döneminde iş cinayetlerinde katledilen 5 bini aşkın işçinin kanını elinde taşıyan Çelik, bu sözleri sarf edip AKP’nin “başarılarıyla” övünürken, bürokrat takımı ise yandaşı oldukları AKP’nin bu başarılarını alkışlıyorlardı. Üstelik göstere göstere yaptıkları bu yandaşlığa, karayollarında binlerce taşeron işçisinin yargı kararlarına rağmen kadro hakları gasp edilirken cüret edebildiler.

Yol-İş Sendikası Genel Kurulu’ndan yansıyan bu tablo elbette o ana özgü değil. Benzer fotoğraflar, Erdoğan’ın yakın süreçte Cumhurbaşkanı sıfatıyla Türk-İş’i ziyareti sırasında sendika bürokratlarının verdiği mutluluk pozlarına da yansıdı. Sendikal harekette yaşanan çürümenin en ileri örnekleri olarak bu sahneler sınıfın hafızasına kazınıyor.

Suya sabuna dokunmayan program

AKP şeflerinin, ağızlarını her açışlarında gündeme getirdikleri kıdem tazminatının gaspı planı karşısında Türk-İş bürokratlarının bulduğu çözüm ise tabanın havasını almak. AKP’li bakanların yeni dönemdeki saldırı programlarıyla ilgili yaptıkları açıklamalar karşısında tabandan yükselen tepkiler nedeniyle oluşturulan eylem programı da tıpkı öncekiler gibi suya sabuna dokunmayan cinsten. Bu kapsamda, Türk-İş’in son başkanlar kurulu toplantısında, gelen tehlikeyi sezerek yasak savan bir eylem programı çıkartan Türk-İş ağaları, bu program kapsamında şimdiye kadar çeşitli bölgelerde yürüyüşler gerçekleştirdiler.

Türk-İş’e bağlı sendikaların on binlerce üyesinin bulunduğu sanayi havzaları ve kentlerde yüzlerle ifade edilebilecek katılımla gerçekleşen eylemler, Türk-İş bürokratlarının gaz alma manevralarına yerellerdeki işbirlikçilerinin de uyduğunu gösterdi.

Açıklamalarda, kıdem tazminatı ‘kırmızı çizgi’ olarak nitelendirilirken bu hakka el uzatılması durumunda ortaya konacak mücadeleye dair ise tek satır laf söylenmedi. Örneğin, ‘genel grev’ sözü ağza dahi alınmadı. ‘Genel grev’ söyleminin dillendirildiği İstanbul’daki eylemde ise kıdem tazminatının gaspı planlarına karşı öfkelerini dövizlerine ve attıkları sloganlara yansıtan işçilerin basıncı etkili oldu.

Sermaye örgütlerinin talebi doğrultusunda hayata geçirilmek istenen kıdem tazminatının fona devir adı altında gaspı ve diğer saldırı başlıklarının yürütücülüğünü yapan AKP’nin adını dahi anan yok.

Son yıllarda bu söylemlerden iyiden iyiye kaçınılmasının en büyük etkenlerinden birisi de;

Türk-İş ağaları da ortaya koyduğu hava boşaltma eylemleriyle tabanına böylelikle "güven" veriyor. Yarın öbür gün bu hak işçi sınıfının elinden alınıp gasp edildiğinde Türk-İş ağalarının, “Elimizden geleni yaptık ama başaramadık” diyeceklerinden kimsenin şüphesi bulunmuyor.

AKP’nin hükümet koltuğuna oturduğu günden bu yana Türk-İş bürokrasisini tamamen yandaşı haline getirmesidir. Hatta, AKP’nin hükümet koltuğuna oturduğu 2002’den sonra da Türk-İş’in yönetim koltuğunda kendisine yer bulan çeşitli “muhalif” sendikaların bu koltuğun yanından dahi geçemeyecek duruma gelmesi, bu durumun en somut kanıtıdır.

Elbette, Türk-İş ağalarının AKP’ye koltuk değnekliği görevini üstlenmelerinin tek nedeni sadece kıdem tazminatı değil. Yaklaşan genel seçimler öncesinde kıdem tazminatı gibi tarihi bir kazanımı bir çırpıda gasp edip şimşekleri üzerine çekmek istemeyen AKP, seçimlerin ardından bu planı hayata geçirmenin hesaplarını yapıyor. Bunu yapıyor ama bu hakkı gasp etme niyetini dillendirmekten de geri durmuyor. Türk-İş ağaları da ortaya koyduğu hava boşaltma eylemleriyle tabanına böylelikle "güven" veriyor. Yani yarın öbür gün bu hak işçi sınıfının elinden alınıp gasp edildiğinde Türk-İş ağalarının, “Bakın elimizden geleni yaptık ama başaramadık” diyeceklerinden kimsenin şüphesi bulunmuyor.

Sınıf hareketinde yeni dönemde gelişen örgütlenme eğilimi ve artan direnişler yaklaşan 1 Mayıs öncesinde Türk-İş bürokratlarını kaygılandırıyor. Ancak, Türk-İş tabanındaki tüm atılığa rağmen güvencesizlik ve taşeron köleliğiyle karşı karşıya kalan

işçilerin doğal çıkışları Türk-İş ağalarını zorluyor.

Binlerce karayolu işçisinin yargı kararlarına rağmen kadro hakkının gasp edilmesine karşı AKP ve Yol-İş’in yer aldığı bir komisyon oluşturma manevrası, hiç kuşku yok ki Türk-İş ağalarının etkisi ve bilgisi dahilinde hayata geçiriliyor.

Ancak, taşeron işçilerinin yer yer ortaya koyduğu çıkışlar Türk-İş bürokrasisini de bu tür manevralar yapmaya itiyor. Keza, Türk-İş’in Taksim’de gerçekleştirdiği yürüyüşte, Türk-İş’in genel başkanlık koltuğunda oturan Ergün Atalay’ın başında bulunduğu Demiryol-İş’e üye taşeron işçilerinin de kadro talebiyle eylemde yer almaları, işkolundaki güvencesizlik dayatmalarına karşı işçilerin kırırdanışlarına işaret ediyor.

Türk-İş bürokrasisi cephesinde tablo buyken ‘mücadeleciler’ sendikacılık söylemleriyle Türk-İş yönetiminin karşısına çıkan Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) bileşenleri ise tam bir acz içerisinde. İstanbul’daki Türk-İş eylemine SGBP bileşeni sendikaların katılımı bu cephedeki ruh hali hakkında fikir vermeye yetiyor.

Türk-İş cephesinden yansıyan bu tablo, önümüzdeki dönemde sermayenin saldırıları karşısında işçi sınıfı hareketinin önündeki temel engelin sermayenin işçi sınıfı içerisindeki ajanı konumunda olan sendikal bürokrasi olduğuna işaret ediyor.

Yol-İş Genel Kurulu ve gösterdikleri

9 bin taşeron işçisinin karayolu işçisi olduğuna dair yüzlerce yargı kararı var. Yargı kararlarına rağmen işçilerin kadro hakkı gasp ediliyor. Buna rağmen AKP iktidarı bildiğini okumaya devam ediyor. Yargı kararlarını hiçe sayan AKP iktidarının Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, Yol-İş 10. Olağan Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada taşeron işçilerinin kadro hakkına dair tek bir somut cümle kurmadı. Taşeron işçilerinin kadro talebine ilişkin olarak sorulan sorulara da net bir yanıt vermekten kaçındı.

Kadro yok, köleliğe devam!

Yol-İş Genel Kurulu'nda taşeron köleliliğini savunan Faruk Çelik, AKP iktidarının taşeron köleliğini büyüten yaklaşımını mazur göstermeye çalıştı. Çelik taşeron işçilerinin kadro taleplerine kulaklarını tıkarken, son sözü başbakanın söyleyeceğini ifade etti. Karayollarında çalışan 9 bin taşeron işçisine kadro sözü vermekten kaçınan Çelik, taşeron işçilerine tazminatlarından vazgeçmeleri öğütünde bulundu. Konuşmasında taşeron işçilerinin karayolu işçisi olduğuna dair mahkeme kararlarını uygulayacaklarına dair herhangi bir söz vermedi. AKP iktidarının kıdem tazminatı hakkını gasp etmeye yönelik hedeflerini dile getirmekten de çekinmeyen Faruk Çelik, AKP iktidarının taşeron işçilerine kadro hakkı karşılığında tazminatlarını gasp etme mesajını da inceltilmiş bir şekilde verdi.

Karayolu işçileri hukuki mevzuatın bir türlü hayata geçirilmemesine ve 2011'den beri yargı kararlarının uygulanmamasına tepki gösteriyorlar. Çünkü Karayolları Genel Müdürlüğü ve bölge müdürlükleri bünyesindeki işyerlerinde muvazaalı işçi olarak çalıştırılan taşeron işçileri iş güvencesinden yoksunlar. Çünkü her yıl yenilenen ihalelerle yeniden istihdam ediliyorlar. Çünkü karayolu işçisi oldukları yargı kararlarıyla kesinleşmiş olmasına rağmen, işçiler hala taşeron köleliğine mahkum ediliyorlar. Çünkü aynı işi yaptıkları kadrolu işçilerle eşit haklara sahip olmadan çalışıyorlar. Çünkü kadrolu işçilerin yararlandığı TİS kapsamına alınmıyorlar. Tüm bunlara rağmen özelde Faruk Çelik, genelde AKP iktidarı taşeron köleliğini sürdürmekteki ısrarına devam ediyor.

Sendika ağaları taşeron işçilerini oyuyor

Genel kurulda taşeronluğa karşı yürütülen mücadeleden bahseden Yol-İş Genel Başkanı Ramazan Açar, konuşmasında sorunun çözüm yolu olarak mahkeme kararlarını gösterdi. Ayrıca taşeron işçilerine "Sendikanın çizdiği yoldan ayrılmamaları" öğütünü vermeyi de unutmadı.

Ramazan Açar, mahkeme kararlarına uymama suçunu yıllardır işleyen devletlilerle ilgili suç duyurusunu ertelemelerini, "sorunu iyi niyetle ve diyalogla çözme" anlayışlarına bağladı. İşçileri AKP iktidarının sorunu çözeceğine inandırmaya çalıştı. İşçileri yasalara uymaya çağıran Yol-İş ağası, onlarca mahkeme kararı ile taşeron işçilerinin karayolu işçisi

Bugün yapılması gereken şey öncelikle AKP iktidarının ve Yol-İş ağalarının göz boyamaya yönelik çıkışlarının göstermelik olduğunu karayolu işçilerine göstermektir. AKP iktidarının ve sendika ağalarının saldırılarına karşı karayolu işçilerinin iç örgütlülüğünü güçlendirmektir.

olduklarının tescil edildiği halde kölelik koşullarında çalışan taşeron işçilerini görmeyen AKP iktidarının tutumunu cepheden eleştirdi.

Karayollarında taşeron işçisi olarak çalışan karayolu işçilerinin Yol-İş yönetimleri üzerindeki basıncı artıyor. Bu basınç sendika ağalarını göz boyamaya yönelik adımlar atmaya zorluyor. AKP iktidarı da bu noktada üzerine düşeni yapıyor, sendika ağalarının yerlerde sürünen itibarını yükseltmek için yaptığı manevralara destek veriyor. Bu çerçevede sermaye hükümeti AKP, Yol-İş ağalarıyla birlikte, taşeron işçilerinin kadro sorununa çözüm getirmek için komisyon kurma manevrasına ortak oldu. Ramazan Açar basit bir aldatmaca olan komisyon girişimine önem verdiğini genel kurulda yaptığı konuşmada belirtti. Aylardır karayollarında taşeron işçilerine söz veren Ramazan Açar bu defa da on gün içinde sorunu çözecekleri vaadinde bulundu.

Ne yapmalı?

Tüm bu vaatler taşeron işçilerinin süreçten umudunu kesmemesi için yapılan manevralardan ibarettir. Zira karayolu işçilerinin hem öfkesi, hem de mücadele isteği her geçen gün daha fazla artıyor.

Taşeron işçilerinin boş sözlere kulak asmamaları, aynı anlama gelmek üzere AKP iktidarı ve Yol-İş ağalarının ördüğü mücadele karşıtı barikatı parçalamaları ancak ve ancak karayolu işçilerinin mücadele birliği ile mümkün olabilir.

Taşeron köleliğinin daha da yaygınlaşmasına geçit vermemek, kamu işçisi oldukları yargı kararlarıyla onaylanmış olan taşeron işçilerinin kadro hakkı için mücadele etmek, iş cinayetlerinin temel nedeni olan taşeron köleliğine son vermek için savaşmak, işçinin en etkili silahı olan grev silahını kullanmak, Yol-İş yöneticilerinin yapacağı iş değildir. Zira, onlar hala taşeron köleliğinin çözümünü diyalogda, kapalı kapılar ardındaki komisyon toplantılarında yapılacak pazarlıklarda arıyorlar. Karayolu işçilerinin örgütlü öfkesini ve tepkisini hissetmedikleri sürece de pazarlıklık kirli tutumlarını, sorunun çözümünü AKP temsilcilerinin de yer alacağı komisyonlarda aramayı sürdüreceklerdir.

Yol-İş yönetimi bugüne kadar hep taşeron köleliği ve özelleştirme saldırısı konusunda hızlı adımlar atan sermaye cephesinin yanında saf tuttu. Genel kuruldan sonra da aynı çizgiyi ısrarla sürdürecektir. Bu ihanetçi tutum sayesinde AKP iktidarı karayollarında özelleştirme saldırısına hız verdi. Mahkeme kararlarına

rağmen yaklaşık 9 bin taşeron işçisinin kölelik koşullarında çalışmasına onay veren düzeni sürdürdü. Karayolları Genel Müdürlüğü bünyesindeki 400 şube şefliğini taşeron firmalara peşkeş çekti. Şube şefliklerinin peşkeş planını 2016'da tamamlayacağını ilan etti. Dahası 2017 yılında karayollarının tümüyle özelleştirileceğine dair açıklamalarda bulundu.

Yol-İş ağaları AKP iktidarının adımlarının ne anlama geldiğini biliyorlar. AKP iktidarının hesaplarına göre hareket ediyorlar. İşçilerin eylem ve mücadele isteğini zayıflatmak için çaba gösteriyorlar. Bu tutumlarıyla karayolu işçilerinde çaresizlik duygusu yaymayı hedefliyorlar. Nitekim işçilerin taleplerine rağmen kış aylarında taşeron köleliğine karşı bırakalım fiili iş bırakmayı, iş yavaşlatma eylemleri yapmaktan bile özenle kaçınılar.

Yol-İş ağaları taşeron işçilerine sermayenin gözüyle baktılar. Yıllarca taşeron işçilerini sendikalara bile üye yapmadılar. Ayrıcalıkları sürdürdüğü, baraja takılma sorunları olmadığı sürece taşeron işçilerinin sorunlarının çözümü için mesai yapmadılar. Ne zamanki üye sayıları hızla düşmeye başladı; baraj altında kalma korkusu yaşamaya başladılar, ayrıcalıklarını yitirmemek, sefil çıkarlarını korumak için taşeron işçilerini yürütmenin, yani Karayolları Genel Müdürlüğü'nün de onayı ile üye olarak kaydettiler. Karayollarında taşeron işçisi sayısı çoğalırken, kadrolu işçilerin üzerinde baskılar artarken bile sermaye hükümetlerine destek vermeyi ısrarla sürdürdüler.

Sendika barajına takılma sorunları ortadan kalkınca taşeron işçilerinin kadro ve toplu sözleşme taleplerini duymadılar. Çok sıkıştıkları, işçinin öfkesinin arttığı koşullarda içi boş Ankara eylemleri gerçekleştirdiler. Her seferinde taşeron işçilerinin kadro sorununu çözeceklerini ilan ettiler. Ardından karayolu işçilerini işyerlerine gönderdiler.

Öncü karayolu işçileri taşeron köleliğine ve özelleştirme saldırısına karşı karayolu işçilerinin mücadele taleplerini yükseltmelidir. Bu taleplerin en önemlilerinden birisi; karayollarında yaşanan özelleştirme furçasına son verilmesidir. İkincisi; eşit işe eşit ücret ve insanca yaşamaya yeten asgari ücret talebidir. Üçüncüsü; taşeron işçilerinin güvenceli çalışmasının önündeki engellerin temizlenmesidir. Dördüncüsü, karayollarında çalışan tüm işçilerin sendikal hak ve özgürlüklerden, toplu sözleşme hakkından yararlanmasıdır. Beşincisi karayolları şube şefliklerinin ve araç parklarının müteahhitlere teslim edilmesi kararının iptal edilmesidir.

Bugün yapılması gereken şey öncelikle AKP iktidarının ve Yol-İş ağalarının göz boyamaya yönelik çıkışlarının göstermelik olduğunu karayolu işçilerine göstermektir. AKP iktidarının ve sendika ağalarının saldırılarına karşı karayolu işçilerinin iç örgütlülüğünü güçlendirmektir. Karayolu işçileri bulundukları tüm şubelerde sermayenin ve sendika bürokrasisinin saldırılarına karşı taban örgütlülüklerini inşa etmek için seferber olmalıdır. Şubeleri taban örgütlülükleri ağıyla örmek ve bölge örgütleriyle taçlandırmalıdır. Bölge örgütleri ülke sathında özelleştirme ve taşeronlaştırma karşıtı mücadelenin dinamosu olacak koordineli bir çalışma planlamalıdır.

Karayolu işçilerinin taşeron işçilik karşıtı mücadelede gösterecekleri fedakarlık ve kararlılık özelleştirme hesabı yapan sermaye cephesinin korkulu rüyasıdır. Karayolu işçilerinin birinci, ikinci, üçüncü skaladan ücret alma ayırımını reddettiklerini eşit işe eşit ücret, taşeron işçiliğin yasaklanması taleplerinde ısrarcı olduklarını göstermeleri için gerekli olan, karayolu işçilerinin söz, yetki ve karar sahibi olduğu taban örgütlülükleridir.

Divan işçileri Koç'a karşı direniyor

İstanbul Çekmeköy'e bağlı Taşdelen'de kurulu Divan Turizm fabrikasında çalışırken DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan Divan Turizm işçilerinin direnişi sürüyor.

İşten atma saldırısının ardından ilk üç gün fabrikaya kapanan işçiler şimdilerde ise fabrika önündeki direniş çadırında bekleyişlerine devam ediyorlar. İlk gün kurulan direniş çadırı direnişin 5. günü olan 22 Şubat'ta işçilerin ortak çalışmasıyla büyütülürken fabrika önündeki direniş çadırında kararlı bekleyişlerine devam eden işçilerin mücadelesi Divan Turizm'in bağlı olduğu Koç Holding'e de soğuk terler döktürüyor. Fabrikada, sendikaya üye oldukları için 55 işçiyi keyfi biçimde işten atan Koç Holding, üretimde ciddi sıkıntılar yaşıyor. Bu sıkıntıyı aşmak için

idari personel dahi üretime kaydırılmış durumda.

Direnişin 7. gününde (24 Şubat) sendika yöneticileri ile görüşen holding yöneticileri "Divan Turizm AŞ'de üretim sırasında neler yaşandığını bilmiyorduk. Anlattıklarınızı değerlendireceğiz" dediler.

Direnişçi işçiler toplu bir şekilde 24 saat boyunca direniş çadırında kalmaya çalışıyorlar. Direnişçi işçilere ailelerinin yanı sıra ilericiler ve demokratik kitle örgütleri tarafından da destek veriliyor.

Direnişçi işçiler, mücadeleye olan inançlarının daha da arttığını ve direnişle birlikte kimin dost kimin düşman olduğunu daha iyi anladıklarını ifade ediyorlar. Direniş çadırındaki kardeşleşmenin ve dayanışmanın güçlü olması işçilerin inancını daha da perçinliyor.

BDSP'den Divan işçileriyle dayanışma

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Divan Turizm işçilerini direnişin 6. gününde ziyaret etti. İstanbul'da Taşdelen Yenidoğan Sapağı'nda buluşan BDSP'liler yürüyüşün ardından direniş alanında işçilerle buluştular.

Direniş alanında konuşma yapan BDSP temsilcisi, işçi sınıfının uzun süredir bir arayış içerisinde olduğunu ve sınıfın farklı bölüklerinde bir hareketlenmenin olduğunu vurgulayarak konuşmasına başladı. Böylesi direnişlerin sınıfa soluk aldığını ve işçi sınıfı örgütlü olursa bu kölelik düzeninin değişeceğini vurguladı. Konuşmanın ardından işçilerle sohbetler edildi.

İşçiler, kazanımla sonuçlanana kadar direnişe devam edeceklerini vurguladılar.

Sohbetlerin ardından direniş halayı hep beraber çekildi. Yakılan ateşin etrafında direniş çayı ikram eden işçiler ziyaretten memnun olduklarını ifade ettiler.

Haribo'da taşeron sistemi

Haribo fabrikası, jelibon şeker üreten bir fabrikadır. Fabrika içerisinde 10 ayrı taşeron firma bulunmaktadır. 400 işçi kadrolu olarak çalıştırılmaktadır. İşlerin en yoğun olduğu dönemde taşeron işçilerini çok yoğun mesaiye bırakıyorlar. Üç vardiya, 8 saatlik mesainin üstüne, bir 8 saat daha çalıştırarak zorunlu mesaiye bırakıyorlar. Bu nedenle günde 16 saat çalışıyoruz. Ayrıca dışarıdan gündelikçi işçiler de getiriliyor.

Bir sabah 2. vardiyaya işe geldiğimizde daha servisten inmeden güvenlikler karşıladı bizi. Apar topar giriş çıkışlarımızı imzalamadan ekip eşliğinde fabrikanın arka tarafına götürdüler. Daha sonra 4-5 saat mutfakta tuttular, sonra da yerin altından gizli bölümlerden geçerek soyunma dolabımıza geldik. Buraya geldikten sonra müfettişlerin fabrikayı denetlemeye geldiğini öğrendik. Bizler firmada paketlemede çalıştığımız halde bizleri temizlik işçisi olarak gösteriyordu. Kadrolu işçiler 3 ayda bir ikramiye, 700 TL kömür parası, bayramlarda bayram harçlıkları alırken, biz taşeron işçileri, kadrolu işçilerle aynı iş yaptığımız halde bu hakların hiçbirinden faydalanamıyoruz. Ve canları istediği an kapı dışarı ediliyoruz.

Aralık ayında “iş yok” diyerek 50 kişiyi 3 gün ücretsiz izne çıkardılar. 1. vardiyayı 19’da tekrar işe çağırdılar. Saat beşe kadar çalıştık, beşten sonra da Avcılar’da bir otelde milyarlarca para harcayarak 400-500 kişilik içkili, yemekli, dansözlü yılbaşı eğlencesi düzenlediler. Bu gecede sahne alan Ferhat Göçer isimli soytarı –*evet sanatçı değil saray soytarısı*-, kaprislerine tepki gösteren biz işçilere mikrofonu kapatıp küfür edecek kadar ileri gidebildi. Yani sahipleri gibi şaklabanları da biz işçileri aynı derecede değersiz görüyor.

Aynı gece fabrikamızın müdürü söz alarak duygularını ifade etmeye başladı ve şunları söyledi: “Ben her sabah kalktığımda şu soruyu soruyorum kendime: ‘ben ne kadar şanslıyım?’, ‘300 metre kareden, 400 metrekareye geldim. Üretim şu kadar, arttı, şu kadar çalışanım oldu.’ Bizler de ona soruyoruz: “Biz ne kadar şanssızız?” Hiçbir

hakkımız yok; emeğimizi, alinterimizi çalarak zengin oluyorsunuz. Bizler ise her türlü hak gaspını yaşıyoruz. İki aydır ücretsiz izindeyiz. Kiramızı, faturalarımızı ödeyemiyoruz. Her gün reklamlar “Büyük ya da küçük ol, Haribo’yla mutlu ol!” diyor. Evet, siz sırtımızdan zengin olarak mutlu oluyorsunuz ama merak ediyoruz, biz işçileri mutlu etmeyi ne zaman düşüneceksiniz. Böylesi göstermelik davranışlar ve şovlarla, gözümüzü boyamakla haklarımızı bize unutturmanız mümkün mü?

Ne var ki bütün bunlar, Türk-İş’e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu bir işyerinde yaşanıyor ve sendikanın işyeri temsilcisi Cemil Bey işçilerin sorunlarıyla ilgilenmek bir yana, sanki patronun sözcüsüymüş gibi davranıyor. İşçilere sahip çıkmıyor. İşçilerin dava açmasından dahi kokuyor ve dava açmak isteyen işçi arkadaşlarımızı vazgeçirmeye çalışıyor. Patronun kurduğu sömürü çarkını, geçtiğimiz dönemde Öz Gıda-İş ve Tek Gıda-İş’in bizim üzerimizden giriştikleri rant ve koltuk kavgası tamamlıyor. Firma bünyesindeki taşeronlar az geliyor, bir de sendikalar patronun taşeronluğuna soyunuyor.

Bu da yetmezmiş gibi, o dönem Tek Gıda-İş şubesinin başında bulunan, şimdilerde ise daha kârlı bularak Öz Gıda-İş’e transfer olan Muzaffer Dilek isimli işçi simsarı, işi Haribo patronuyla dansıklı dövüş içerisinde bir grup işçiyi işinden etmeye kadar vardırdı. Hatta hatırlayacak olursanız, o dönem tezgâhlanan bu oyunun belgeleri devrimci bir gazetede de yayınlanmıştı.* Ve biz işçiler, işte tüm bu çarkların arasında eziliyoruz.

Sorun sırf hakkımızı çalan patronla sınırlı bir mesele de değil. Buradan sendika patronlarına ve sözde temsilcilere sesleniyoruz: Artık işçilere sahip çıkın, patronla işbirliği yapmayı bırakın, bizlere ihanet etmeyin. Yoksa günü gelir sizlere bunun bedeli ağır olur. İşçiyi satmak cezasız kalmaz!

Haribo’dan taşeron işçileri
**** Haribo’da sendikal ihanetin belgesi, Kızıl Bayrak, 31 Ağustos 2012, Sayı: SİKB 2012/02 (35)***

SFC işçileri fabrika girişlerini kapadı

Kastamonu’da bulunan Avusturya sermayeli Kronospan ile ortak olan SFC Entegre Orman Ürünleri Fabrikası’ndaki grev 1 ayı geride bıraktı. Grevin 27. gününde Türk-İş’e bağlı Türkiye Ağaç ve Kağıt Sanayii İşçileri Sendikası (Ağaç-İş) üyesi 200’ü aşkın işçi fabrika önünde toplanarak araçları ile fabrika girişini kapadı. Kastamonu-İhsangazi yolunu da keserek eylemlerini sürdüren işçiler idari personeli yuhalayarak “Şerefli yaşarız şerefli ölürüz!” ve “İşçiyi satanı biz de satarız!” sloganlarını attı.

İşçilere polis baskısı

Yıllardır kölelik ücretiyle çalıştıklarını kaydeden işçiler taleplerinin kabul edilmesini isterken meşru eylem karşısında polis baskısı gecikmedi. Yol kesme eylemi bir süre sonra sonlandırıldı ve eylem fabrika önünde sürdürüldü.

Ağaç-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri Hasan Doğan, SFC işçilerinin haklı direnişlerini sürdürdüğünü belirterek 15-20 yıldır çalışan işçilerin en fazla bin 200 lira düzeyinde ücret alabildiğini ifade etti.

Patrondan lokavt tehdidi

Basına açıklama yapan fabrika yönetimi ise işçileri lokavtla tehdit etti. Yetkililer, grev karşısında aslında lokavt kararı almaları gerektiğini ancak beklemeyi sürdürdüklerini söyledi.

SFC Entegre işçileri, patronun ücretlerini asgari ücret düzeyinde tutma yönündeki teklifini kabul etmeyerek 27 Ocak günü greve çıkmışlardı.

Yurt’ta sendika düşmanlığına protesto

Türkiye Gazeteciler Sendikası *Yurt* gazetesindeki işten çıkarmalara ve sendika düşmanlığına karşı 24 Şubat’ta eylem düzenledi. *Yurt* gazetesinin bulunduğu Profilo Alışveriş Merkezi önünde buluşan TGS üyeleri ve destekçiler gazetenin patronu CHP Milletvekili Durdu Özpolat’ı teşhir etti.

TÜMTİS, DERİTEKS, Belediye-İş, Tez Koop-İş ve Petrol-İş üyelerinin de destek verdiği eylem boyunca sloganlar atıldı.

Basın açıklamasını yapan TGS Genel Başkanı Uğur Güç, Sendikalı olarak insanca yaşam isteyen *Yurt* çalışanlarının maaşların tam ve zamanında ödenmesi için mücadele ettiğini fakat hak arayanların işten atıldığını ifade etti.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Genel Sekreteri Sibel Güneş, iktidarın genel davranışı gibi sermayenin de hak arayanlara karşı aynı hoyratlıkta davrandığını söyledi.

Haber-Sen adına konuşan İstanbul Beyoğlu Şube Başkanı Engin Başçı da “Sendikalı olmak gazetecinin özgürlüğüdür” dedi. Son konuşmayı Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Polis devleti için grev yasağı

Birleşik Metal-İş üyesi yaklaşık 15 bin işçinin 29 Ocak'ta başlayan grevinin AKP eliyle yasaklanmasına gerekçe olarak, sokak eylemlerine yönelik saldırılarda kullanılan TOMA'ların üretimi gösterildi.

"Milli güvenlik" gerekçesiyle metal grevinin yasaklanmasının ardından Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Danıştay'a yaptığı itiraz sonucunda Başbakanlık'tan talep edilen savunma yazısı geldi.

Eylemler gerekçe gösterildi

Başbakanlık tarafından Danıştay'a yapılan savunmada, grevin ertelenmesinin "yasal" olduğu savunulurken grev yasağına gerekçe olarak grev öncesinde ve grevin yasaklanmasının ardından yapılan eylemlerin gösterilmesi dikkat çekti.

Yapılan savunmada "savunma sanayiinde dışa bağımlılığının azaltılması ve yerli üretimin güçlendirilmesi" ifadeleri yer aldı.

Polis devleti için grev yasağı

"Ertelenen grevin yapıldığı işyerlerinde üretilen malzemelerden kayda değer bir kısmının başta TSK olmak üzere güvenlik, istihbarat ve savunma sanayi

kuruluşlarımızın ihtiyacının olduğu" denilerek grevin yasaklanması haklı gösterilmeye çalışılırken grev hakkı yasal olarak yok sayılmış oldu.

Savunmada ayrıca TOMA'ların fotoğraflarına da geniş bir yer verildi.

Ekonomi Bakanlığı'nın 17 Şubat 2015 tarihli yazısı da grevin ertelenme gerekçeleri arasında gösterildi. Yazıda şunlar ifade edilmişti: "2014 yılı ihracatı 24 milyar dolar olan otomotiv ana ve yan sanayi, 9.6 milyar dolar olan makina ana sanayi, 2.7 milyar dolar olan beyaz eşya ve 2.4 milyar dolar olan kablo

üretimi sektörlerinin olumsuz etkileneceği öngörülmektedir."

"Artık oyalamayın, biz hazırız!"

Bir Demişaş işçisi grevin yasaklanmasının ardından yaşananları anlatarak oyalamaya son verilmesini istedi:

29 Ocak'ta greve çıktık, bir gün sonra grevimiz yasaklandı. Biz buna rağmen üretim yapmadık. Sonrasında 3 gün ücretli izne ayrıldık döndüğümüzde iş başı yaptık. Sendika yönetimi bu kararı alırken bize 7 ve 8'inde görüşme planlanıyor, bu görüşmeler olmazsa şalter inecek dedi. Ama ne oldu aradan günler geçti hiçbir gelişme yok, patronumuz resmen bizi sallıyor. Ama sendika yöneticilerimizden tık yok.

Soruyorum, daha ne kadar bekleyeceğiz. Daha ne kadar görüşmelerin yolunu gözleyeceğiz. Artık yeter diyoruz, oyalamayın, işçi hazır! Madem patron bizi sallamıyor o zaman şalteri indirelim!

Çimsataş'ta eylemler sürüyor

Mersin'de kurulu Çimsataş fabrikasında Birleşik Metal-İş üyesi metal işçileri yasaklanan grevlerinin ardından çeşitli şekillerde eylemlerini sürdürüyor.

İşe toplu giriş-çıkış yapan işçiler, sakal bırakma ve iş yavaşlatma eylemlerinin de sürdüğünü belirterek Danıştay'dan gelecek kararı beklediklerini ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Mersin

SİDEMİR işçisi kararlı

SİDEMİR işçileri, aylardır gasp edilen ücretlerini alabilmek için düzenledikleri eylemlerine devam ediyorlar.

Geçtiğimiz hafta hemen her gün Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan yüzlerce işçi, "Sivas uyuma fabrikana sahip çık" ve "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attı.

Eylemde yapılan konuşmalarda SİDEMİR işletmesinin çağdaş bir köleliğin ifadesi olduğu dile getirildi. İşyeri Baştemsilcisi Yılmaz Çetin, hafta sonu kentte aileleri ile birlikte büyük bir yürüyüş düzenlemek istedikleri bilgisini verdi.

SİDEMİR işçileri basın açıklamasının ardından yürüyüşler yaparak seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

ABB'de TİS süreci

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu ABB Elektrik fabrikalarında yetki sorunu nedeniyle TİS süreci iki ay geriden geliyor. ABB'nin Gebze, Kartal ve Dudullu'da kurulu fabrikalarında işçiler mesaiye kalmama eylemleri yaparken, anlaşma sağlanamamasının ardından arabuluculuk sürecine girildi.

Dudullu'daki fabrikada Pazartesi, Çarşamba ve Cuma sabahları işçiler eylemli bir şekilde işbaşı yapıyorlar. Grev sürecine yaklaşan işçiler sendika merkezinden gelecek eylem kararlarını bekliyor.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Maltepe'de işgale polis saldırısı

Maltepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler 25 Şubat günü yönetim binasını işgal ettiler.

80 gündür devam eden direnişte işe geri alınma taleplerine kayıtsız kalınması üzerine işgal eylemine başvuran işçiler saat 08.00 sularında hastane yönetim binası olan köşke gelerek işgale başladı. 'Sendika haktır, engellenemez!' pankartıyla bir grup işçi kapı önünde beklerken 20 kadın işçi de "Atılan işçiler geri alınsın" pankartını ikinci katın balkonundan sallandırdı.

Polis işgalin bitirilmesi için 'uyarı' yaparken direnişçiler sloganlar atarak bekleyişini sürdürdü. İşçiler rektörün gelmesini ve kendileriyle görüşmesini talep etti. Bir süre sonra eyleme saldıran çevik kuvvet polisleri aralarında DİSK Genel Sekreteri ve Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'nun da bulunduğu 35 işçiyi yaka paça gözaltına aldı.

Polis saldırısında bir işçinin kolu çıkarken, kadın işçilerden birkaçı da acile kaldırıldı. Kolu çıkan işçi ise darp raporu aldı. 10'u kadın olmak üzere toplam 35 işçinin ise gözaltında, ifade alma işlemleri yapıldı.

Hastane işçileri işe geri alınma talepleri için gerçekleştirdikleri eyleme azgınca saldıran polisin terörüne karşı saat 12.30'da hastane önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Çeşitli emek ve meslek örgütlerinin, siyasi partilerin destek verdiği basın açıklamasının ardından akşam saatlerinde ise yürüyüş gerçekleştirildi. Yüzlerce işçinin katıldığı yürüyüşte DİSK yöneticileri ve bağlı sendikaların yöneticileri de yer aldı.

Saldırıya protesto

Saat 17.30'da hastane önünde toplanan işçiler, hastane çevresinde yürüyüş gerçekleştirdikten sonra Maltepe Meydanı'na gelerek burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasında, sözkonusu işçiler olunca devletin saldırmakta tereddüt etmediği dile getirildi.

Yürüyüş boyunca "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları öfkeyle atıldı.

Eyleme DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube, TTB, BDSP, KP, HDP, Halkevleri, Partizan, Kaldıraç, SDP ve Eğitim Sen 5 No'lu Şube de destek verdiler.

Kızıl Bayrak / Kartal

"Kimin yanında olduklarını gördük"

Gözaltına alınan işçiler işgal eylemini, polis saldırısını ve gözaltı sürecini gazetemize anlattılar:

Zeki Demirel: Dün gece (24 Şubat) nöbette kalan kadın işçi arkadaşlar işgal kararını almışlar. Bize erken saatte kahvaltı yapacağımızı mesaj attılar. Sabah erken saatte geldiğimizde eylem kararını öğrendik ve kahvaltıdan sonra işgal eylemini gerçekleştirdik. İşgal boyunca sloganlarla bekleyişimizi sürdürdük. Bu sırada hastane dekanı ve müdürü yanımıza geldi. Taleplerimiz ve rektörle görüşme isteğimizi belirttik.

Biz rektörü beklerken polisin azgınca saldırısına maruz kaldık. Saldırı esnasında bir işçi arkadaşımızın kolu çıktı. Sözde her fırsatta işçilerin ve ezilen halkların yanında olduklarını söyleyenlerin bizlerin bu haklı mücadelesinde nasıl azgınca saldırdıklarını ve kimin yanında olduklarını görmüş olduk. Gözaltı boyunca sabahtan akşama kadar çevik otobüslerinde bekletildik. Bizlerin, işçilerin yan yana gelmekten başka bir çaremiz yoktur. Ancak birlikte mücadele edersek bu saldırıları göğüsleyebiliriz.

"Azgın saldırıya maruz kaldık"

Nilüfer Akkaya: İşgal eyleminin kararını biz arkadaşlarla birlikte aldık ve sabah erken saatlerde işgal eylemini gerçekleştirdik. Birlik ve beraberlik içerisinde sloganlarla bekleyişimizi sürdürürken hastane yönetimi ile görüşme talebimizi ilettik ama saldırıyla karşılaştık.

Polisler bugün bize resmen saldırdılar. Sözde halktan yana olduklarını söyleyenlerin azgın saldırısına maruz kaldık. Son olarak, yıllardır birlikte çalıştığımız doktorların, hemşirelerin bize karşı olan tutumlarını da kınıyoruz. Bizler gözaltına alınırken onlar kendi aralarında konuşup kamera çekimi yaptılar. Onların bu tutumunu bir kez daha kınıyoruz.

Kızıl Bayrak / Kartal

Kamu Emekçileri Forumu işleyiş ve ilkelerini belirledi

Eğitimciler Forumu, 21 Şubat'ta yaptığı toplantının ardından ilke ve işleyişlerini kamuoyu ile paylaştı. Bir sonraki forumun 28 Mart'ta Eğitim Sen İstanbul 2 No'lu Şube'de yapılacağını duyurdu.

Eğitimciler Forumu 5. buluşmasını 21 Şubat'ta Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Şube'de gerçekleştirdi.

"İşleyiş ve İlkeler" gündemiyle toplanan forumda, katılım önceki toplantılara göre az olmasına rağmen canlı tartışmalar yaşandı.

Toplantıda, forumun bundan sonra nasıl işleyeceği ve hangi ilkelerin gözetileceği belirlendi. Forumun daha kapsayıcı olması ve alanın bir dizi ortak sorunu içermesi açısından "Eğitimciler Forumu" yerine "Kamu Emekçileri Forumu" olarak yola devam etmesi kararlaştırıldı. Bir sonraki forumun 28 Mart'ta Eğitim Sen İstanbul 2 No'lu Şube'de (Kadıköy) yapılmasına karar verildi.

Kamu Emekçileri Forumu'nun işleyiş ve ilkelere dair almış olduğu kararlar:

İşleyiş:

1- Forum en geniş bileşeniyle ayda bir toplanır.

2- İki toplantı arası iletişim ve organizasyon ihtiyacını forum koordinasyonu yürütür ve alınan kararların uygulanmasını sağlar. Koordinasyon, olağanüstü durumlarda, forum bileşenlerini toplantıya çağırır.

3- Forum, çalışma alanlarında; çalışma grupları, inisiyatifler, birimler vb. taban örgütlülüklerinin oluşması için çaba harcar.

4- Her çalışma biriminden bir kişi koordinasyona seçilir ve bu kişi çalışma birimi tarafından geri çekilebilir.

5- Forum bütün kamu emekçilerinin (güvenceli-güvencesiz, sendikali-sendikasız, özel ya da kamuda çalışan) katılımına açıktır.

İlkeler:

1- Forum kendi mücadelesini sınıf mücadelesinin bir parçası olarak görür. Mücadele gündemlerini bu temele bağlı kalarak belirler. Forum devrimci sınıf sendikacılığını ve sınıf mücadelesini esas alır. Siyasal, toplumsal, kültürel ve ekonomik sorunlar karşısında kamu emekçilerinin sınıfsal bir perspektif içinde taraf olması için çaba harcar.

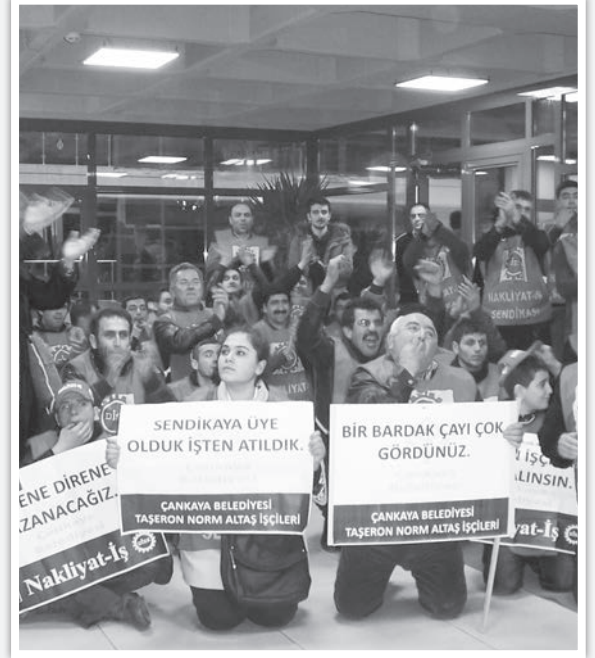
2- Forum, fiili meşru mücadele anlayışıyla hareket eder.

3- Forum, bilimsel laik, demokratik, anadilinde, parasız eğitimi koşulsuz olarak savunur.

4- Forum, eğitim emekçileri forumu adıyla ve eğitim alanına dönük bir çalışma yürütmekle birlikte, bu çaba ve örgütlenmenin tüm kamu emekçilerinin bir ihtiyacı olduğunu düşünür. Bu nedenle eğitimciler ile diğer kamu emekçilerinin birliğini esas alır ve kendisini Kamu Emekçileri Forumu olarak adlandırır.

5- Bürokrasiye karşı tabanın söz, yetki, karar hakkını savunur. Bu doğrultuda taban iradesini açığa çıkarmayı esas alır.

6- Kamu emekçilerinin sendika, dernek, platform vb. zeminlerde örgütlenmesini destekler ve buna güç katmayı esas alır.

Çankaya'da işgalin ardından işbaşı

Ankara'da CHP'li Çankaya Belediyesi'nde Norm Altaş şirketine bağlı olarak çalışan taşeron işçileri, DİSK/Nakliyat-İş'te örgütlendikleri için 4 işçinin işten atılması üzerine 23 Şubat'ta belediye binasını işgal ettiler.

Eylem sırasında, işten atılan diğer bir işçi de "Benim sendikal faaliyet yürüttüğüm biliniyordu. Bu resmen cezalandırma politikası" dedi.

İşten atılan işçilerden olan İsmail Akbaş ise "Bizi seçim döneminde aradılar. Oylarınızı CHP'ye verin dediler. İki çocuğumu okutmak için taşeron çöplüğünde eziliyorum. Bize sövdüler, hep yuttuk" dedi.

İşgal sürerken, Belediye Başkanı Alper Taşdelen sendika temsilcileri ile görüşme yaptı. Taşdelen atılan işçileri kesinlikle geri alacağını sözünü verdi.

Nakliyat-İş tarafından yapılan açıklamada, sendika ve belediye başkanı arasında yapılan görüşmede atılan 4 işçinin işe geri alınacağı sözünün verildiği ve bunun üzerine işçilerin eylemi sonlandırdığı belirtildi. Atılan işçilerin işbaşı yapacağı ifade edildi.

Akteks işçileri yol kesti

Antep Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Akteks fabrikasında çalışan işçiler, gasp edilen ücretlerinin ödenmesi için eylem yaptı. 23 Şubat'ta fabrika önünde bir araya gelen işçiler, kendilerini kimsenin muhatap almadığını belirterek yolu kesti. Bir kamyon sürücüsünün ise kitlenin içerisinden geçmesi tepki çekti.

Yol kesme eylemi yapan işçiler, ilerleyen dakikalarda polis baskısı ile karşılaştı. İşçiler bunun üzerine yürüyüşe geçerek başka bir noktada oturma eylemi yaparak araçların geçişine izin vermedi.

Antep İl Emniyet Müdür Yardımcısı Ali Ergün, işçilere 'suç işliyorsunuz' diyerek işçileri tehdit etti.

İşçiler, aralarından 5 kişinin Vali Erdal Ata ile görüştürüleceği sözünün verilmesi üzerine yol kesme eylemine son verdi ve fabrika önündeki bekleyişlerine devam etti.

Kadın s

tarihsel ve toplum

(Bu metin, H. Fırat'ın kadın sorunu üzerine konferanslarının ilkinin ara bölümüdür. Yaklaşan 8 Mart vesilesiyle yazıyı okurlarımıza sunuyoruz. Okurlarımız "Kadın sorunu üzerine konferanslardan / 1 – Günümüz burjuva toplumunda genel boyutlarıyla kadın sorunu" başlıklı metnin tamamına ve onu takip eden konferans metinlerine kizilbayrak.net üzerinden ulaşabilirler... – Kızıl Bayrak)

Özetle bugünün modern burjuva toplumunda her düzeyde gözlenebilen bir kadın sorunu var. Aileden başlayarak toplum yaşamının hem tüm alanlarına kadar kendini gösteren çok temelli ve kapsamlı bir sorundur bu.

Kadın sorunu toplumsal bir sorundur; bu onun mevcut toplumsal ilişkilerin ürünü olan, bu ilişkilerin bütününden kaynaklanan bir sorun olduğu anlamına gelir. Günümüzün burjuva toplumunda bir insan ilişkileri sistemi var ve bu somut anlamını kapitalist üretim ilişkilerinde bulmaktadır. Belli bir iktisadi ilişkiler bütününe, bunun ifadesi bir mülkiyet düzenine dayanan ve bu temel üzerinde kendine uygun düşen üstyapısal ilişkiler ve kurumlaşmalarla tamamlanan bir sınıf egemenliği sistemi bu. Kadın sorunu temelde bu ilişkiler sisteminin bütünü içinde anlamını bulur, bunların oluşturduğu bütünsel toplumsal yapıdan kaynaklanır.

Kadın sorununu bu toplumsal niteliği, özü ve içeriği ile ele alıp kavramak temel önemdedir. Zira bu, kadın sorununun basitçe kadın bireyle erkek birey arasındaki özel bir sorun olmadığını, tam tersine toplumsal ilişkiler sisteminin genelinden kaynakladığını, bu genel ilişkiler sisteminin sonuçta kadın birey ile erkek bireyi de bizzat belirlediğini gösterir. Aynı şekilde bu, kadın sorununu tüm kapsamı ve derindeki toplumsal özülle anlamak istiyorsak, onu toplumsal ilişkilerin genel çerçevesinde ele almamız gerektiği anlamına gelir. Dolayısıyla bu sorunu gerçekten çözmek istiyorsak, bu çözümün mevcut toplumsal ilişkilerdeki köklü değişim ve dönüşümle sıkı bağlantısını görebilmek anlamına gelir. Kadın sorunu bu anlamda toplumsal bir sorundur. Toplumsal demek aynı zamanda sınıfsal demektir günümüz burjuva toplumunda. Günümüzün toplum ilişkilerine baktığımızda, karşımıza sınıflar, bu sınıflar arasındaki ilişkiler sistemi çıkar. Eğer biz kapitalist toplumda kadın sorunu toplumsal bir sorundur diyorsak, bu onun kapitalist sınıf ilişkilerinin bir ürünü olarak ortaya çıktığını, dolayısıyla bu meseleyi temelli olarak çözmek istiyorsak, dönüp o ilişkilerde köklü bir devrimci değişim sorununa bakmamız gerektiğini anlatır.

Her toplumsal ve siyasal sorun gibi kadın sorunu da, temelde toplumsal ilişkilerin köklü devrimci değişimine dayalı olarak çözülebilir bir sorun olsa bile,

bu elbette onun mevcut toplumun sınırları içinde şu veya bu sınırlar içinde bir çözüme ulaştırılamayacağı anlamına gelmez. Sadece bu çözümün son derece kısmi ve iğreti, koşullara bağlı ve geçici olacağı, böyle olmaya da mahkum olduğu anlamına gelir. Köklü ve kalıcı çözüm için, mevcut toplumsal ilişkilerin köklü dönüşümü, yani bir toplumsal devrim, mutlak bir zorunluluktur.

Burada sorun aynen genel olarak devrim ile reform arasındaki diyalektik ilişki gibidir. Reformlar devrim mücadelesinin yan ürünleri olarak ortaya çıkarlar, fakat devrimi hızlandırmanın manivelaları olabilecekleri gibi ondan yüz çevirmenin dayanakları olarak da kullanılabilirler. Modern sosyal mücadeleler tarihi bunun zengin dersleriyle doludur. 20. yüzyılın ilk yarısındaki II. Enternasyonal oportünizmi ile ikinci yarısındaki modern revizyonizm bu türden bir yüz çevirmenin ifadesidirler.

Örneğin ancak zorlu mücadelelerle kazanılabilen kreşler, çocuk yuvaları, ana okulları kadın üzerindeki çocuk yükünün azaltılması anlamına gelir. Bu, kapitalizm koşullarında sınıf mücadelelerinin ürünü olarak ortaya çıkabilen kısmi bir çözüm, ama iğreti kalan, kalıcı olamayan, ilk büyük bunalımda sermayenin sınıf saldırılarıyla ortadan kaldırılabilen türden bir çözüm. Kapitalizm koşullarında bunun başka türlü olması da beklenemez. Bunun olanaksızlığını ikinci emperyalist savaş sonrasının refah toplumlarının bugünkü tablosu bize açıkça gösteriyor. Kapitalizmin genişleme döneminde bizzat işçi hareketinin zorlu mücadeleleriyle kazanılan birçok hak gibi bu türden haklar da bunalım dönemlerinde saldırıya hedef oluyor ve işçi hareketinin güçsüzlüğü koşullarında nispeten kolayca gaspedilebiliyor. Dolayısıyla tüm öteki temel toplumsal-siyasal sorunlarda olduğu gibi kadın sorunuyla bağlantılı reformlar da, burjuva toplumunda az-çok tatmin edici ve kalıcı bir çözüm anlamına gelmiyor.

Bunun zenginlik düzeyi ya da birikimiyle değil, fakat bu birikimin içinde gerçekleştiği sınıf ilişkileriyle organik bir bağı var. Günümüz Avrupa toplumları iktisadi gelişmişliğin ve bunun ürünü zenginlik birikiminin merkezleri durumundadır. Ama tüm öteki sosyal hak ve kazanımlar gibi kadının ezilmesini bir nebze olsun hafifleten tarihsel hak ve kazanımlar da bu ülkelerin istisnasız tümünde sistematik bir saldırı altındadır bugün. Bunalım ve sınıf mücadelesinin geriliği koşullarında bunlar adım adım budanmakta, günden güne daha çok gaspedilmektedir. Büyüyen işsizliğin en dolaysız sonuçlarından biri, kadının gerisin geri eve gönderilmesi, çocuk bakımına ve ev işlerine, dolayısıyla elbette evin erkeğine mahkum edilmesi olmaktadır. Kapitalizm tüm öteki sorunlarda olduğu gibi kadın sorununu da döne döne yeniden üretir. Bu

alandaki sağlanmış ilerlemeleri koşulları doğduğunda budama ya da ortadan kaldırma yolunu tutar.

Bütün bunlar sorunun toplumsal niteliğini, anlamını, kapsamını ve derinliğini ortaya koymaktadır.

Kadın ezilmişliği sınıflı toplumların tarihsel bir ürünüdür

Öte yandan bu sorun tarihsel bir sorundur; bu onun tarihsel evrim içinde, belli toplumsal koşullar çerçevesinde, belli üretim ilişkilerinin ürünü olarak ortaya çıktığını anlatır; ve elbette, köklü toplumsal değişim ve dönüşümlerin sonucu olarak ortaya çıkacak yeni koşullar ve ilişkiler içinde de zamanla ortadan kalkacağı anlamına gelir. Tarihsel evrim içinde, onun belli aşamalarında ortaya çıkan her sorun bu evrimin yeni safhalarında, yeni toplumsal ilişkiler ortamında ortadan kalkar, kalkmak zorundadır. Sorunun ezelden beri böyle olduğuna, ebediyete kadar da böyle devam edeceğine, tanrının böyle istediğine ya da doğanın böyle gerektirdiğine ilişkin açık ya da örtülü iddialar, kadın köleliğini ve ezilmişliğini süreklileştirmeye yönelik gerici ideolojik argümanlar ya da kültürel değer yargılarıdır. Tarihsel olan, tarihin belli bir döneminde, belli toplumsal koşulların ve ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıkan ve tarihin başka bir evresinde de, bu koşulların ve ilişkilerin köklü değişimi ve dönüşümü ile ortadan kalkacak olan demektir. Kadın sorunu da bu nitelikte ve kapsamda bir sorundur; onu geçmişte sınıflı toplum ilişkileri üretti ve her yeni sınıflı toplum biçimi ona kendi karakterine ve ihtiyaçlarına uygun yeni bir biçim verdi; gelecekte sınıflı toplum ilişkilerinin her biçimiyle ortadan kaldırılması, sınıflı topluma özgü tüm izlerin silinmesi sürecinde de bu sorun kesin olarak ortadan kalkacaktır.

Sorunun toplumsal niteliğini önemle gözönünde bulundurmalıyız, çünkü bu bizi sorunun asıl kaynağına, yani sınıf ilişkileri sistemine götürecektir. Bu bize, döne döne üretilen yüzeydeki görünümle değil fakat bunları üreten asıl temelle uğraşma imkanı verecektir. Öte yandan sorunun tarihsel niteliğini önemle gözönünde bulundurmak, bize bunun bir kader olmadığını, zaman içinde belli toplumsal ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıktığını ve yine zaman içinde farklı toplumsal koşullar ve ilişkiler içinde ortadan kalkacağını, kalkmak zorunda olduğunu anlatır. Tarihsel evrim içinde oluşan her toplumsal olgu ya da ilişki aynı tarihsel evrimin farklı bir evresinde de ortadan kalkar, bu temel önemde bir diyalektik yasadır.

Bu son söylenenler basit bir gerçeğin dile getirilmesi gibi görünüyor, ama biz marksistler için yeterince açık olan bu gerçeği özellikle kadın sorunu söz konusu olduğunda yine de önemle akılda tutmak gerekir. Zira burada binyılların düşünsel

sorunu

nsal bir sorundur

H.Fırat

önyargılarından beslenen, geleneksel kültürle pekiştirilen ve din tarafından kutsanan çok temelli bir ideolojik-kültürel sorun vardır. Sınıflı toplum ideolojisi, özellikle dinler, kadına toplumda verilen ikinci sınıf statünün doğal olduğunu, bunun geçmişten beri böyle olduğunu, binyıllardır topluma yerleşmiş bir norm olduğunu, tanrının da dinler ve kutsal kitaplar üzerinden bunun zaten böyle olması gerektiğini emrettiğini söylerler. Dolayısıyla bunun değişmeyeceği, değiştirilemeyeceği, buna yönelik girişimlerin tanrı iradesine ya da doğa kanunlarına karşı gelmek olduğu inancını yaratmaya çalışırlar, özellikle de ezilen ve sömürülen emekçi insanın bilincinde. Bu gerçekte, her biçimiyle sömürücü burjuva sınıf ideolojisinin tüm toplumsal sorunlar, örneğin zenginlik-fakirlik, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen yöneten-yönetilen üzerine söylediklerinin kadın sorunu üzerinden bir tekrardan başka bir şey değildir.

Kadın sorununun belli sınıf ilişkileri sisteminin belli bir tarihsel ürünü olmayıp da sanki hep böyle olduğunu, gelecekte de hep böyle olacağını, tanrının böyle emrettiğini ya da doğanın böyle gerektirdiğini, dolayısıyla yapacak bir şey olmadığını anlatmaya çalışmak, gerici burjuva ideolojisinin binbir yolla beynimize aşılamaaya çalıştığı bir inançtır. Kendinden önceki sınıflı toplum ideolojilerinden ve kültürlerinden, onlardan bugüne miras inancı ve önyargılardan da en iyi biçimde yararlanarak, bunu bir değer yargısı, ebedi ve ezeli bir toplumsal norm olarak beyinlere yerleştirmeye çalışır. Bunu salt kaba bir propaganda yoluyla değil elbet, tersine binbir türlü incelikli yol ve yöntemle bir toplumsal değer yargısı olarak bilinçlere yerleştirmek için olağanüstü bir çaba harcanır. Günümüz toplumu binyılların mirasından beslendiği için, burjuvazi binyılların deneyimini devraldığı için, bu en incelikli biçimlerde yapılır.

Dinsel ideoloji ve kadın sorunu

Düşünün ki bugün Türkiye’de kadınların bir kesimi çarşafa sokulmalarını isteyebiliyorlar. Bizzat kadının beynine binyılların gerici kültürel mirası sayesinde aşılınmış bir inanç bu. Din burada egemen sınıfların elindeki en etkili ve dolayısıyla da en tehlikeli silahtır. Toplumsal sorunların ağırlaştığı ve yoksulluğun katmerleştiği koşullarda sosyal mücadele gelişmiyorsa eğer, bu toplumsal durum insanları dinsel önyargılara, dinsel ideolojiye daha çok sığınmaya götürebiliyor. Öbür dünyaya sığınmak, öbür dünya inancında kendine bir kurtuluş aramak oluyor bu. Ve insanlar dinsel inançların tuzağına düştükleri zaman, bunun en temel sonuçlarından biri de kadın sorununun daha da ağırlaşması olarak karşımıza çıkıyor.

Bütün dinlerin kategorik olarak kadını ikinci sınıf

yaratık olarak gördüğünü, aşağıladığını ve erkeğin kölesi, hiç değilse hizmetçisi olarak kabul ettiğini, tersinden de erkek üstünlüğünü ve egemenliğini kutsadığını biliyoruz. Burjuvazinin dini ve her biçimiyle dinsel kurumları ayakta tutması, desteklemesi ve güçlendirmesi, dini topluma, özellikle de ezilenlere karşı etkili bir ideolojik silah olarak kullanması, en berbat sonuçlarından birini de kadın sorunu üzerinden ortaya koyuyor. Çünkü dinler kategorik olarak kadınları erkeklerin kölesi olarak görürler; erkeği efendi, kadını da onun hizmetçisi olarak gösteren bir ideolojik içeriğe sahiptirler. Dinler aynı zamanda kadını kötülüklerin anası sayarlar, şeytanla eşdeğer görürler, onun insan nesli içindeki uzantısı olarak nitelerler. Bütün semavi dinlere göre kadın erkeğin kaburgasından yaratılmıştır. Dolayısıyla erkeğin bir türevidir, onun bir uzantısıdır, bu nedenle de onun kölesi, daha yumuşak bir ifadeyle hizmetçisi olmak zorundadır. Yine semavi dinlere göre kadın ilk günahı işleyendir ve dolayısıyla tüm öteki günahların da kaynağıdır. Erkeği yasakları çiğnemeye, yasak elmadan tatmaya ve dolayısıyla günaha iterek, insanın cennetten kovulmasına neden olmuştur.

Tüm semavi dinlerde egemen olan erkektir, tanrı erkektir. Kadınların tanrıça olabildiği dinsel inanış dönemleri tarih içinde sınıflı toplumu önceleyen dönemlerdir. Basitçe bu, sınıfların ve özel mülkiyetin, dolayısıyla sömürünün ve devletin henüz bulunmadığı anaerik toplum dönemidir. Sınıflı topluma geçiş sürecine paralel olarak kadın tanrıçaların erkek tanrılar karşısında adım adım gözden düştüğünü, yenildiğini ve peş peşe sahneden silindiğini görüyoruz. Antik dönem mitolojisi üzerinden bu tarihsel değişim adım adım somut olarak izlenebilmektedir. Günümüzün tüm büyük dinleri, sınıflı toplumun ve dolayısıyla erkek egemenliğinin olduğu tarihi döneme

aittirler ve dolayısıyla bu egemenliğin ideolojik yansıması durumundadırlar, onu olumlamakta, dahası kutsamaktadırlar.

Kadın sorunun tarihsel anlamı

Buraya kadar söylenenleri şu ara sonuca bağlayabiliriz: Kendinden önceki tüm gericiğin günümüzdeki mirasçısı ve sürdürücüsü olan gerici burjuva ideolojisi toplumu bin bir yolla kadının bugünkü konumunun olağan olduğuna inandırmaya çalışır. Kadının toplum içindeki mevcut statüsünün doğal bir işbölümünün ürünü olduğunu, doğanın yasalarına uygun düştüğünü anlatmaya çalışır, nitekim “tanrı kelamı” tüm semavi dinlerin de bu durumu kutsadığını vurgular.

Bunun karşısında biz komünistler kadın sorununun tarihsel bir sorun olduğunu vurgularız; tarihin belli bir evresinde belli koşulların ve ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıktığını, tarihin gelecek bir evresinde bu koşulların değişmesi ve ilişkilerin ortadan kalkmasına/kaldırılmasına bağlı olarak da ortadan kalkacağını söyleriz. Bununla da yetinmez, bu tarihsel sorunun aynı zamanda sınıfsal nitelikte olduğunu vurgularız. Kadın sorununun tarih içinde belli sınıf ilişkilerinin ürünü olarak ortaya çıktığını, her yeni sınıflı toplumun bunu kendinden öncekinden devraldığını, özünü koruyarak kendi yeni koşullarına uyarladığını, dolayısıyla sınıfların doğmasıyla oluşan ve tüm sınıflı toplumlarda özü bakımından süren kadın sorununun ancak sınıfların tasfiyesiyle ortadan kalkacağını savunuruz.

Bu bakış, tarihsel bir perspektif içinde, kadın sorununun sınıf mücadelesinin temel bir sorunu ve alanı olduğunu anlatır bize.

Kürt hareketinin kısır döngüsü ve devrimci çıkış

Yine bir seçim dönemine giriyoruz ve önceden kurgulanmış gibi yine aynı şeyler oluyor.

Şöyle ki, daha öncekilerde olduğu gibi HDP'nin İmralı heyeti yine A. Öcalan'la görüşmek ve sürece ilişkin görüşlerini almak üzere İmralı'ya gitti. Her iki tarafda yoğun bir hareketlilik içindeydi. HDP heyeti İmralı-Kandil-Ankara üçgeninde adeta mekik dokudu. Hükümet ile üst üste görüşmeler yapıldı. İmralı heyeti, dönüşünde yine umut dolu açıklamalar yaptı. Yapılan açıklamalara bakılırsa bu kez sorun sanki çözüme doğru evriliyordu.

AKP cephesinden de aynı yönde açıklamalar yapıldı. Bu açıklamalara göre, "Yakında iyi şeyler olacak"tı, "Tahkim edilen bir ateşkes" ilan edilecekti ve en geç Newroz'da "A. Öcalan silahları bırakın çağrısı yapacak"tı. Karşılıklı olarak iyimserlik yüklü açıklamalar birbirini kovaladı. Fakat ne olduysa HDP İmralı heyetinin son bir ayda yoğunlaşan bu görüşme trafiği birden bire durdu. Besbelli ki kriz vardı.

Krizin ilk sinyali Erdoğan'dan geldi. Cumhurbaşkanı Erdoğan, silah bırakma konusunda "açıklama bekliyordum ama olmadı" dedi. KCK Eşbaşkanı Bese Hozat anında "Ne yapmışlar ki, silah bırakılsın" dedi. PKK Yürütme Komitesi üyesi Duran Kalkan, "biz niye silah bırakalım, devlet silah bıraksın" yanıtını verdi. Onları HDP cephesinde yapılan açıklamalar tamamladı.

HDP heyeti Kandil dönüşünde bu kez KCK'nin gelişmelerden duyduğu rahatsızlığı ve çözüm sürecinin son derece "tehlikeli ve kritik bir noktada" olduğunu açıkladı. HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş ise, "ne İmralı görüşmelerinde ne de Kandil'de silahların bırakılmasına yönelik bir tartışma olmadı" dedi.

En sert açıklama Kandil'den yapıldı. KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Bese Hozat sürecin bitme noktasında olduğunu ve "yeni kararlar alma sürecinde" olduklarını açıkladı. Şüphesiz ki, AKP cephesinden de benzer açıklamalar yapıldı. Başbakan Davutoğlu "süreçte kritik bir noktadayız" dedi. Ardından da, PKK'yi kastederek "askeri gücün varlığının hiçbir zaman meşru olmadığını" söyledi. "Kimse bize ev ödevi veremez" diyerek ortamı iyice germeyi de ihmal etmedi.

Karşılıklı olarak kılıçlar çekilmiş, bıçaklar bilenmektedir. Karşılıklı restleşme de tam hız devam ediyor. Süreç gerçekten de tehlikeli ve kritik bir aşamada seyrediyor. Zaten, ayrıntılardan arındırıldığında, geline yerde en dikkate değer olan gelişme de, KCK ile hükümetin ilk kez ortaklaşa olarak süreci aynı sözcüklerle tanımlıyor olmalarıdır. Durum gerçekten de ciddidir ve Türkiye gerçekten de tehlikeli ve kritik bir viraja girmiş bulunuyor.

Tayyip Erdoğan'ın en güvendiği kurmayı olan Yalçın Akdoğan'ın, "Çözüm sürecini nihayete erdirmekte kararlıyız. Bu dürüstlüğü, iradeyi herkesten görmek istiyoruz. Bu mesele seçim hesaplarına kurban edilecek bir mesele değildir. Bülent Bey'in dediği gibi top bir süredir HDP'nin sahasında. HDP 4 Şubat'tan beri top çeviriyor. Kandil de topu patlatmaya çalışıyor. Bakalım ne olacak göreceğiz. Ama hükümet durduğu yerde kararlı bir şekilde dimdik durmaya devam ediyor" şeklindeki açıklamaları da bu gerçeği

değiştirmiyor. Değiştirmiyor, çünkü bu sözlerin de daha öncekiler gibi bir samimiyeti ve hükmü yoktur. Bu sözlerin de öncekiler gibi tamamıyla bir aldatmacadan, oyalamacadan ve Kürt halkını hiçbir karşılığı olmayan beklentiler içine sokmaktan başka bir anlamı bulunmamaktadır.

AKP ile Kürt hareketi arasında yaşanan gerilim gitgide tırmanıyor. AKP, ön şart olarak "önce silahlar bırakılmalı"; KCK ise "önce müzakere" diyor. Bu bir kriz durumudur ve bu kriz derinleşiyor. Bu gerilim daha ne kadar sürecektir? Kriz aşılabilecek midir? AKP ile Kürt özgürlük hareketi arasındaki ipler kopacak mıdır? Yoksa A. Öcalan yeniden devreye girerek bu "tehlikeli ve kritik" süreci sonlandıracak mıdır? Bu soruların cevaplarını almak için biraz beklemek gerekecektir.

Yolun sonuna gelinmiştir ve karar verme zamanıdır

Tüm ayrıntılardan arındırıldığında, A. Öcalan'ın yeniden devreye girmesi ve şu ya da bu gerekçe ile yeni bir süreci dayatması gibi bir müdahale olmaz ise eğer, halihazırdaki sürecin yeniden çatışmalı bir döneme doğru seyrettiği açıktır. Kandil'deki PKK önderliği de bunun farkındadır. KCK'nin yeni bir durum değerlendirmesi yapma ihtiyacı duyması tam da bunun ifadesidir. Kaldı ki, en başta şu sıralar parlamentoda görüşülmekte olan "İç güvenlik yasası" denen iç savaş yasası olmak üzere, dinci-gerici AKP iktidarının tüm hazırlıkları da bu yöndedir.

Tam da bundan kaynaklı olarak, hem AKP cephesi ve hem de Kürt hareketi çok kritik ve tehlikeli olarak niteledikleri bu süreçte deyim uygunsa bir yol ayrımı ile karşı karşıyadırlar. Bu, her iki tarafa da adeta bir kaçınılmazlık olarak kendisini dayatmaktadır.

AKP ve Kürt hareketi, birbirlerinin zaaflarından ve açmazlarından yararlanmak temelinde süreci bugünlere taşıdılar. Amiyane bir deyimle durumu idare ettiler. Karşılıklı olarak bu durumdan yararlandılar, esas olarak AKP, ama, yanı sıra da Kürt hareketi, bu konuda başarılı da oldu, belli kazanımlar elde etti. Ancak, her iki taraf için de geçerli olmak üzere, artık yolun sonuna gelinmiştir.

Bu böyledir, zira, devletin toplam üç yıl süren "Kürt açılımı" gibi, yine üç yıldır tedavülde olan İmralı çıkışı "Çözüm süreci" aldatmacası da iflas etmiştir. Bunu son dönemlerde PKK liderleri de sık sık dile getirmektedirler.

Şimdi AKP, dolayısıyla da sermaye devleti için de, Kürt hareketi için de karar verme zamanıdır.

Kısır döngü içinde çözümsüzlük

Dinci-gerici iktidarla Kürt hareketi arasındaki gerilimin ha bire tırmanması, iplerin kopma noktasına gelmesi ve tüm bunların mantıki sonucu olarak sürecin çatışmalı bir döneme doğru seyretmesi, bir yandan yıllardır ısrarla sürdürülen "çözüm süreci"nin iflasını ve öte yandan da sorunun kısır döngü içindeki çözümsüzlüğünü göstermektedir.

Kürt hareketi her tıkanma durumunda hemen çatışmalı döneme son vermekten ve son birkaç yıldır dile getirdikleri, kısa süre önce de KCK Eşbaşkanı Bese Hozat'ın tekrarladığı "devrimci halk savaşı"ndan söz etmektedir. Gerçek şudur ki, çözüm adına ileri sürülen bu savaş, çözümsüzlüğün bir başka versiyonudur ve hiç bir yeniliği de bulunmamaktadır. Ve dahası, bu bir kısır döngüdür ve Kürt hareketinin en temel açmazını oluşturmaktadır.

Şöyle ki; PKK'nin "Düşük yoğunluklu savaş" ya

da şimdilerde dillendirdiği "Devrimci halk savaşı"nın, çokça kullanılan adıyla silahlı mücadelesinin stratejik hedefi, A. Öcalan'ın çeşitli vesilelerle dile getirdiği üzere, devleti görüşme masasına oturtmak, onu düzen içi bir çözüme ikna etmek ve soruna anayasal bir çözüm bulmaktan ibarettir. Bundan öte bir anlamı, bundan öte bir işlevi yoktur. KCK Eşbaşkanı Bese Hozat'ın sözünü ettiği "devrimci halk savaşı"nın sınırları da bundan ibarettir, devleti açmaza almak amacıyla söylenmiş bir sözdür ve onun da bir yeniliği yoktur. Bir yeniliği yoktur, zira, Kürt hareketi yıllardır bunu yapmaktadır, ne var ki ve ne yazık ki, belli bazı sonuçları olsa da, esasa ilişkin bir mesafe alınabilmiş değildir. Tüm hedefi devleti görüşme masasına oturtmak ve düzen içi bir çözüm olan bu stratejiden herhangi bir çözüm çıkmamıştır. Bu gerçekten de bir kısır döngüdür ve her defasında çözümsüzlük üretmektedir. Geline yerde iflas ettiği PKK liderleri tarafından da kabul edilen "Devletin Kürt açılımı" ve "Çözüm süreci" macerası da bunun en somut kanıtıdır.

AKP'ye gelince; AKP'nin sorunu çözme iradesi de, niyeti de yoktur. Onun bu konuda söylediklerinin tümü de bir ikiye bölünlükten ibarettir, hiçbir samimiyeti yoktur. "Çözüm süreci" onun özellikle seçim dönemlerinde gündemleştirdiği, türlü söylem ve aldatıcı manevralarla inandırıcılık kazandırmaya çalıştığı, bu sayede Kürt halkında hiç bir karşılığı olamayan beklentiler yarattığı, bir oyalama ve aldatma aracıydı. AKP her seçim sürecinden devleti tümüyle ele geçirmek için yararlandı. Kürt hareketinin açmazlarından da yararlanarak, çeşitli mevzileri birer birer ele geçirdi. O, seçim dönemlerinde çatışma istemiyordu, bunun ortamı gereceğini ve ister istemez kendisi açısından yıpratıcı olacağını biliyordu. Bu riski ortadan kaldırmak için sorunu çözmekten yana olduğunu, PKK devreden çekilse de tek başına çözümde ısrar edeceğini tekrarlayıp durdu. Doğrusu bu konuda başarılı da oldu. Bu aynı şeyi bugün de yapıyor. Yalçın Akdoğan'ın dile getirdikleri tümüyle bunun ifadesidir. Bir kez daha, kısır döngü içinde dönüp dolaşan Kürt hareketinin açmazına oynamaktadır.

Sorun elbetteki sadece Tayyip Erdoğan ve AKP'nin niyetiyle ilgili de değildir. Söz konusu olan bir devlet politikasıdır. Sorun yıllardır bir kısır döngünün içinde dolaşıp durmaktadır. Adeta bir kördüğüm oluşmuştur ve çözülememektedir. Bunun sermaye devleti bakımından nedeni bellidir. Bugün AKP'nin başında bulunduğu sermaye devleti Kürtlerin bir ulus olarak varlığını ve dolayısıyla bundan doğan meşru ulusal haklarını ret ve inkar etmektedir. Bunda da ısrarlıdır. Ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik onun doğasına aykırıdır. Sorunun yıllardır kısır döngü içinde dolaşmasının nedeni budur. Sermaye devletinin Kürt açılımında "kırmızı çizgileri" bulunmaktadır. Bu çizgilerle Kürt hareketinin kimi istemleri bağdaşmamaktadır. Dolayısıyla, taraflardan biri geri adım atmadıkça, bazı istemlerinden vazgeçmedikçe süreç tıkanmakta, görüşme masasında çözme olanağı ortadan kalkmaktadır. Bu dün de böyle olmuştur, bugün de böyledir.

Sorun temelde stratejik çizgi sorunudur

"Kürt hareketi devrime dayalı programını çoktan bir yana bırakmıştır. Düzenle barışmaya ve bütünleşmeye dayalı bir çizgi izlemektedir ve yürüttüğü mücadelenin bunun önünü açacağına inanmaktadır. Ama tutarsızlığı, bir yandan düzenle barışma çizgisi izlerken, öte yandan gerçekte ancak o aynı düzenin aşılması ile elde edilebilecek bir ulusal istemler bütünüyle hareket etmektedir. Bu halen Kürt hareketinin akıl

almaz çelişkisidir. Devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde edilebileceğini sanmak, ham hayallerle oyalanmaktır. Kürt hareketi tutarlı olmak istiyorsa iki şeyden birini seçmek zorundadır; ya ulusal eşitliğe dayalı siyasal istemlerden vazgeçmeli, ya da bunun gerici burjuva düzeni ile pazarlıklarla, dolayısıyla anayasal reformlarla elde edilebileceği hayalinden. İkisinden de vazgeçmemek, bir çıkmaza saplanıp kalmakla aynı anlama gelmektedir." (Devletin Kürt Açılımı, Ekim 2009)

"Sorunun ağır açmazını oluşturan ve dolayısıyla çözümsüzlüğü süreklileştiren durum, halen de budur. Kürt ulusal hareketi yönünden sorun temelde stratejik çizgi sorunudur, çözüme götürecek bir stratejiden yoksunluktur. İzlenen stratejik çizgi ile bu elde edilmek istenen hedefler arasındaki yapısal uyumsuzluktur. Kürt hareketi ya mevcut stratejisini değiştirmek ya da ulaşmak istediği stratejik hedeflerin kapsamını değiştirmek ikilemi ile yüzyüzedir." (TKİP IV. Kongre Bildirisi, Ekim 2012)

Türk sermaye devleti yaptığı Kürt açılımı ve ardından tedavülden kaldırılmayı bekleyen çözüm süreci manevrası ile Kürt sorununu yatıştırmayı ve zamanla denetim altına almayı, Kürt hareketinin özellikle silahlı kanadını tasfiye etmeyi amaçlıyordu. Nedir ki bu hesabı tutmadı. Sorun yatışmak şöyle dursun daha da derinleşti, gitgide hem de ağırlaşarak öne çıktı, çözümünü daha şiddetli biçimde dayatır hale geldi. Kürt hareketinin silahlı kanadı ise politik, askeri ve moral bakımdan daha da güçlendi. Toplamında da daha etkili bir konum kazandı. Son bir yıl içinde yeni kazanımlar elde etti. Şengal ve ardından da Kobanê'de ortaya koyduğu pratiklerle itibar kazandı, hem bölge ve hem de uluslararası düzeyde prestij, daha ve daha da önemlisi meşruiyet kazandı. Manevra alanı genişledi. Demek oluyor ki, Kürt hareketi döneme çoğalan avantajlarla giriyor.

Tam da bundan güç alarak ve AKP'nin açmazlarından yararlanarak onu sıkıştırmak istiyor. AKP'yi ve dolayısıyla onun başında olduğu sermaye devletini nihayet bir çözüm için tavize zorluyor. İpleri koparmakla korkutuyor. Halihazırdaki stratejik çizgisinin gereği çözümü bugünkü parlamento ile arıyor. Seçimleri fazlasıyla önemsiyor, %10 barajını aşmayı çok arzuluyor. Bu sayede kendi yanına çektiği kuyrukçu solun parlamento heveslerini daha da

kışkırtmayı, bilinen çizgisinin doğruluğu konusunda onları daha bir ikna etmeyi hedefliyor. Çok daha önemlisi de olayların akışında rol oynama şansını arttırmanın, devlet ve uluslararası platformlarda daha çok ciddiye alınan bir güç olmanın, dahası bu koşullarda AKP'nin kimi anayasal düzenlemeler yapacağını hesabını yapıyor.

PKK liderleri ve HDP hem de yüksek sesle yaptıkları açıklamalarla ilk elden çözümü sermaye devletinin parlamentosunda arayacaklarını, ancak tek başına bununla kendilerini bağlamayacaklarını, örneğin, ola ki %10 barajı aşılmazsa dosdoğru Diyarbakır'a taşınacaklarını, kendi parlamentolarını ilan edeceklerini ve bunun da meşru olduğunu dile getiriyorlar. Çok açık dillendirilmese bile bunun, fiili bir özerklik ilanı olduğu tartışma götürmez.

Bu aynı şey daha önceki yıllarda da yapılmıştı. Nedir ki, bu, sermaye devletinin Kürt halkına dönük kirli ve kanlı bir savaşın bahanesi olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Özerklik de hayata geçirilememiş, yeni bir çözüm manevrasına havale edilmişti. Kürt hareketi özerklik ilanı şahsında sermaye devletine gerçek bir özgürlüğü ve eşitliği dayatmıştı. Sermaye devleti bunu çok doğru anladı ve buna izin vermedi. Veremezdi, çünkü, Kürt hareketi sermaye devletine özerklik paketinde topladığı, kendisine ait parlamento, güvenlik gücü ve vergi toplama hakkı ile resmen ayrı bir devleti dayatmıştı. Sermaye devleti açısından karşılıklı tavizlere dayalı kırıntılardan ibaret bir çözüm olabilirdi, ama, gerçek bir özgürlük ve eşitlik asla. Bu vesileyle anlaşıldı ki, sınırlı, sallantılı ve geçici bir ara çözüm için dahi dış bir mücadele olmazsa olmaz koşuldur.

Kaldı ki, halihazırda olayların akış yönü bir yumuşamaya, uzlaşmaya ve anlaşmaya doğru seyretmemektedir. Tam tersine hızla çatışmalı bir döneme doğru gidilmektedir. AKP iktidarının Kuzey Kürdistan ve özellikle Rojava politikası, keyfi gözaltı ve tutuklama terörü, Kandil üzerinde gerçekleştirilen hava uçuşları, en küçük bir gösterinin dahi kanla bastırılması, bu esnada yapılan katliamlar, Cizre'de sergilenen devlet terörü ve başvuru AKK patentli provokasyonlar ilk akla gelen işaretlerdir. Her şey bir yana Türkiye'nin işçi ve emekçi hareketini, ilerici ve devrimci güçlerini de kapsayan, halklara kopkoyu bir karanlık gelecek hazırlayan, en çok da Kürt özgürlük mücadelesi ve hareketini hedef tahtasına koyacağı

belli olan 'İç Güvenlik Paketi' Türkiye işçi sınıfına, emekçi halklarına, Kürt halkına, Alevi emekçilerine, ilerici ve devrimci güçlerine karşı ilan edilmiş bir savaş niteliği taşımaktadır.

Ve nihayet, Kürt hareketinin düzen içi bir çözüme, bu çerçevede anayasal düzenlemelere, yumuşamaya, uzlaşmaya dayalı stratejik çizgisi tarihin akışıyla da örtüşmemektedir. Dönem tartışmasız olarak bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir. Sınıfsal barış değil, çatışma, çelişkilerin yumuşaması değil daha da keskinleşmesi, sınıf kutuplaşmasının bir uçuruma dönüşmesi ve bunların toplamı olarak adım adım gelen sınıf mücadeleleri; dönemi bunlar karakterize etmektedir. Sadece geri ve yoksul ülkelerde değil, en gelişmiş kapitalist ülkelerde de patlak veren proleter kitle hareketleri bunun ifadesidir. Bunu, Tunus ve Mısır'la başlayıp, tüm bir Ortadoğu'yu yangın yerine çeviren, ardından Türkiye'de AKP'nin kimyasını bozup, onu ilk kez sıkıştırıp korkutan Haziran Direnişi gözler önüne sermiştir. Dönem hala silahlı ve silahsız isyan dönemidir ve isyanlar devam etmektedir. Yani Türkiye'nin 40 yıllık isyan dönemi de geride kalmamıştır, tam tersine daha bir alevlenmiştir. Tek başına Kürt halkının Türkiye'de, Rojava ve Kobanê'de, Şengal'de kaldırdığı isyan bayrağı bunun kanıtıdır. Şimdi de, yavaş yavaş sınıfın devrimci isyanı mayalanmaktadır. Dönem devrimci sınıfın öne çıkma dönemidir. Devrimci güçlerin ve partilerin sahne alma dönemidir. Devrimci strateji, taktik ve mücadele şimdi daha çok gereklidir. En çok da Kürt halkı için gereklidir.

Dönemin ruhu birleşik devrimden yanadır

Kürt hareketinin halihazırda izlediği strateji ve savunduğu program devrimci değildir. Bu program düzeni ve toplumu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmeyi esas alan tastamam reformist, bir başka ifadeyle sosyal-demokrat bir programdır. Abdullah Öcalan'ın "1920'lerde kurulmuş cumhuriyeti demokratikleştirmek" dediği şey tam da bu anlama gelmektedir. Kürt hareketinin her daim başvurduğu silahlı mücadele de halihazırdaki stratejiyi devrimci kılmaz. Zira aslanan verili temel politikanın, stratejinin ve programın devrimi hedefleyip hedeflemediğidir. Verili stratejinin devrime dayalı bir strateji olup olmadığıdır. 40 yıllık isyan geleneğinin devrimci tarzda devam ettirip ettirilmediğidir. İçerdikleri ile bugünkü Türkiye'nin ve dünyanın temel gerçeklerine ve tarihsel akışın ruhuna uygun olup olmadığıdır. Ne yazık ki, Kürt hareketinin strateji ve programında devrimci olan bir şey yoktur.

Gelinen yerde yapılması gereken artık çürümüş ve yıkılmayı bekleyen burjuva cumhuriyeti demokratikleştirmek değil, ki bu ütöpik ve gerici bir çabadır, onu Kürt ve Türkiye'nin tüm emekçi halklarının özgürlüğünün ve tam hak eşitliğinin ifadesi olan sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti ile aşmak, bir ucu Balkanlar'da bir ucu Önyasya'da olan özgür ve eşit sosyalist cumhuriyetler birliği kurmaktır. Tek devrimci çözüm ve programdır.

Kürt sorunu toplumsal-siyasal bir sorundur ve ancak toplumsal devrim perspektifi içinde ele alınırsa, gerçek bir özgürlük ve eşitlik olanaklı hale gelir. Aksi durumda ne gerçek bir özgürlük ve eşitlik, ne bunun ifadesi bir özerklik ve ne de bağımsızlık mümkün olacaktır. Kürt halkı herkesten önce ve herkesten çok, gerçek bir özgürlüğü ve eşitliği hak etmektedir. Bu ise, ancak ve ancak merkezinde işçi sınıfının olduğu bir birleşik devrimle elde edilebilir.

Troyka'nın paketi Syriza'nın zaferi mi?

Yunanistan'da Syriza'nın başını çektiği yeni hükümet, Avrupa Merkez Bankası, Avrupa Komisyonu ve Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) oluşturduğu ve Avrupa halklarına yıkımı dayatan Troyka ile anlaşmaya vardı. 20 Şubat günü Brüksel'de yapılan toplantı sonucunda Yunanistan'ın kurtarma paketi 4 ay süresince uzatıldı. Böylece kasası boş olan ve milli gelirinin yüzde 170'inden fazla borcu bulunan ülke, 4 ay boyunca nefes alma imkanı edinmiş oldu.

Toplantının ardından basına açıklama yapan Yunanistan Maliye Bakanı Yanis Varoufakis anlaşmayı adeta zafer gibi sunarak ülkesinin emekçilerine pazarlamaya çalıştı. Varoufakis, "Ağır borç yükü altındaki bir ülkenin seçimlerle bir şey değiştirmeyi savunmasının mümkün olmadığını düşünen görüşü alt ettik. Görüşmelerin başından sonuna kadar dik durduk. Samimi olarak bir tek şeyi amaçladık: Ortalama Avrupalının çıkarları. Bugün vardığımız anlaşma, bu çıkarları her şeyin üstünde tutuyor" ifadelerini kullandı.

Yunanistan Başbakanı Aleksis Tsipras da Varoufakis'e benzer açıklamalar yaptı. "Yunanistan önemli bir müzakere başarısı elde etmiştir" diyen Tsipras, "bir cephede galip geldiklerini" ancak "daha savaşı kazanamadıklarını" söyledi.

Tsipras ve Varoufakis her ne kadar Troyka'nın ismini değiştirmeyi başarsalar da seçim öncesindeki vaatlerinden büyük ölçüde vazgeçmek zorunda kaldılar. Tsipras'ın deyimiyle, cephenin diğer tarafında bulunan temsilciler de Syriza'yı kırmadan istediklerini elde etmiş oldular. Syriza iktidara gelir gelmez 'tek taraflı hareket edemezsin' diyen Troyka temsilcileri, kendilerine rest çeken Yunanistan temsilcilerini 20 gün içerisinde dize getirdiler. Kurtarma paketi 4 aylığına uzatılırken Syriza, seçim öncesinde verdiği birçok vaatten geri döndürülmek zorunda bırakıldı. Anlaşma sonrasında konuşan Eurogroup Başkanı Jeroen Dijsselbloem, Atina'nın tüm borçlarını tanıma sözü verdiğini söyledi.

Seçimler öncesinde AB ile borçların bir kısmının silinmesi şartıyla masaya oturacağını açıklayan Syriza sadece bundan değil, kısa vadeli birçok vaadinden

dönmek zorunda kaldı. Alman Maliye Bakanı Wolfgang Schäuble'nin "Atina hükümeti, bu anlaşmayı Yunan seçmenine anlatmakta epey zorlanacak" sözleri Brüksel 'zafer'inin mahiyetini özetler nitelikte oldu.

Anlaşmanın ardından ise sıra Brüksel'in onaylaması gereken reform paketine geldi. Syriza, adını değiştirmeyi başardığı Troyka'nın dayatmalarını büyük ölçüde kabul etti. Troyka da karşısındaki gücendirmemek için bazı paylar bırakmayı ihmal etmedi. Reform paketinde vergi denetimlerinin sıklaştırılması ve yolsuzluk ile mücadele öne çıkarılırken asgari ücretin zamana yayılarak arttırılacağı, özelleştirme kararı alınan işletmelerde bu sürecin devam edeceği, istihdamın sadece izin verilen oranda sağlanabileceği taahhüt edildi. Yoksulluk sınırı altında yaşayan 300 bin haneye ayda 300 kWh bedava elektrik sağlanacağı ve işsizlere ücretsiz sağlık hizmeti gibi vaatler yerini 'finansal olmayan yollardan' desteğe bıraktı.

Avrupalı kreditorlerin de kapılarını kapaması sonucunda bir daha asla denilen 'kurtarma paketi' bu acı reçeteler eşliğinde bir kez daha Yunanistanlı emekçilerin karşısına gelmiş oldu. Brüksel karşısında diz çökmek Syriza içerisinde de gerilimlere yol açtı. Bakan Giorgos Katrougalos, "Kırmızı çizgilerime saygı gösterilmezse istifa edeceğim" derken anti-faşist savaşın simge isimlerinden ve Syriza'nın AP üyesi Manolis Glezos'tan da sert bir tepki geldi. Yunan halkından özür dilediğini söyleyen Glezos, "Troyka'nın adını Kurumlar olarak, Memorandum'un Anlaşma olarak ve Kreditorlerin de Ortaklar olarak değiştirerek, etin balık diye adlandırdığında olduğu gibi bir önceki durumu değiştirmiş olmuyorsun" ifadelerini kullandı.

Emperyalistler Syriza iktidarına 4 aylık 'kurtarma' paketi karşılığında diz çökmeyi dayattı ve istediğini de aldı. Syriza her ne kadar reform planını ve anlaşmayı zafer olarak nitelese de verilen onca vaadin karşılığında ortaya çıkan sonuç bunun apaçık bir yenilgi olduğunu gösteriyor. Reform paketi Yunanistan'da kısmi bir rahatlama yaşanmasını sağlasa da 4 ay içinde ülkenin mali olarak belini doğrultabilmesi imkansız.

Almanya: Refah toplumu masalının sonu

Almanya yaşlı kıta Avrupa'nın en zengin ülkesidir. Buna karşın, Almanya, gelir dağılımının en eşitsiz olduğu ülkedir de. 82 milyon nüfuslu ülkede zenginlik ve yoksulluk arasında tam bir uçurum oluşmuş bulunuyor. 2013 yılında Almanya'daki yoksulluk artışını içeren bir rapora göre toplumun %15.5'inin yoksulluk sınırının altında yaşadığı belirtilmişti. Bu oran günümüzde daha da artmıştır.

Alman Refah Eşitliği Derneği'nin (Paritetische Wohlfahrtverband) sunduğu verilere göre, Almanya'da yoksulluğun en fazla olduğu eyaletler Berlin ve Mecklenburg'dur. Bu iki eyalette yoksulluk oranı %20, Bavyera ve Baden-Württemberg gibi zengin eyaletlerde %11'dir. Her yerde yoksulluk oranı artış gösteriyor. 16 eyaletli Almanya'da sadece Sachsen-Anhalt ve Brandenburg'da düşüş var. Bu aynı kuruluşun sunduğu verilerden biri de, yalnız yaşayan birinin yoksulluk sınırının 892 avro olduğudur.

Söz konusu rapora göre, toplumun en yoksulları yalnız yaşayan çocuklu kadınlar, işsizler, düşük ücretli ve sigortasız işlerde çalışanlar ve az eğitimlilerdir. Günümüzde bunlara, emekliler de eklenmiştir.

İşsizliğin azalmak yerine her gün daha da arttığı, tersi iddiaların tümüyle yalan ve istatistiki hilelerden ibaret olduğu, iyi iş bulmanın giderek imkansız hale geldiği, buna karşın geçici ve az kazanç getiren işlerin çoğaldığı, bu raporlarda belirtilen diğer gerçeklerdir.

Raporda sunulan başka veriler de var. Sözelgemi, bu raporda enerji/elektrik masraflarında ve sağlık alanındaki yeni düzenlemelerin getirdiği ek masrafların, örneğin ilaç fiyatlarındaki artışın da toplum ölçüsünde yaygınlaşan yoksulluğu tetiklediği ileri sürülüyor.

Alman Yardım Kuruluşları Birliği'nin hazırlayıp sunduğu raporda belirtilen çarpıcı verilerden biri de şudur; Almanya'da servet edinme, sermaye birikimi ve yoğunlaşması her yıl daha da artıyor, deyim yerindeyse bu konuda rekor kırıyor. Demek oluyor ki, Almanya sürekli zenginleşiyor. Bunun dolaysız sonucu olarak toplumun çok azınlık bir kesimi refah içinde yüzmektedir. Ne var ki, toplumun büyük çoğunluğu, özellikle de işçi ve emekçiler sürekli biçimde borçlanıyor. O kadar ki, sunulan verilere göre toplumda her on kişiden biri aşırı düzeyde borçludur.

Tüm bunları Almanya'da servet ve sefalet arasında tam bir uçurumun oluştuğu gerçeği tamamlıyor.

Toplumsal refah yalanı ve gerçek

Almanya, birinci derecede suçlusu olduğu II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenilgiyle çıktı. İktisadi alandan moral alana, tam anlamıyla bir yıkımı yaşadı. Ancak güçlü ve kendine yeterli bir alt yapısı vardı. Bu da iktisadi alanda hızla toparlanma imkanı demektir. Nitekim böyle de oldu. Tüm imkanlar seferber edildi ve kısa denebilecek bir süre içinde toparlanma sağlandı. Bunun ifadesi olarak, iktisadi alanda, hem de geçmiştekini aşan düzeyde canlanma ve gerçekten de uzun süren bir genişleme dönemine girildi. Eskilerin yanısıra yeni iş sahaları yaratıldı. Daha hızlı bir toparlanmaya, büyümeye, bu çerçevede de

fazla işgücüne ihtiyaç vardı. İç imkanlar buna yeterli gelmiyordu, ülke dışına yönelindi. '50'li yıllardan, ama, esas olarak '60'lı yıllardan itibaren İtalya, İspanya, Yunanistan ve Türkiye başta olmak üzere, başka ülkelerden ucuz işgücü transferine başvuruldu. On binlerce insan en düşük maliyetlerle çalıştırılmak üzere Almanya'ya getirildi. Maden, metal ve hizmet işkollarında çok yoğun bir işgücü birikmişti. Yoğun bir seferberlikle kısa bir zaman zarfında, adına "Alman mucizesi" denen gelişme sağlandı. Almanya sermaye yoğunlaşmasının en fazla olduğu, Avrupa'nın en zengin ülkesi haline geldi. Ekonomi sürekli büyüdü. Kapitalizm genelde barışçıl bir gelişme ve nispi bir refah dönemi yaşıyordu. Haliyle benzer gelişme Almanya'da da yaşandı.

Hiç kuşkusuz canlanan, gelişen, genişleyen, güçlenen ve büyüyen Alman kapitalizmiydi, Alman ekonomisiydi. Sermaye ve servet biriktiren, zenginliğine zenginlik katan Alman burjuvazisiydi. Refah içinde olan kapitalizmi ve bir refahtan söz edilecek olursa eğer, Alman burjuvazisinin refahından söz edilebilirdi.

Söz konusu dönemde işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları pek çok bakımdan farklıydı. İşsizlik en alt düzeydeydi. Bugünlerle kıyas kabul etmez düzeyde iş imkanları vardı. İşçi ücretleri görece makul seviyede idi. Bunların hepsi gerçektir. Fakat, kabul edilmelidir ki, bu gerçeğin sadece bir bölümüydü. Her şeyden önce son derece ucuz bir işgücü söz konusuydu ve bu ucuz işgücü temelinde yoğun bir sömürü gerçekleştiriliyordu. Yoğun bir üretim, geceli gündüzlü gerçekleştirilen oldukça fazla bir artık değer vardı. Çok emek harcanıyordu, alınteri dökülüyordu; ama bu, egemen sınıfın elinde toplanıyordu. Burjuvazi zenginleşiyordu ve refah onun refahıydı. Yani, toplumun, çalışan sınıfların refahından söz edilemezdi. Ne var ki, Alman burjuvazisi gerçekte kendisinin olan refahı toplumun refahı olarak sundu. Bu konuda başarılı da oldu. Bir "toplum refahı" yanılsaması yaratarak bunu yıllarca sürdürdü.

Bu yanılsamalı durumu mümkün kılan bir başka durum daha vardı. Almanya, özellikle yüzyılın başında ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın hemen ardından sınıf mücadelelerine sahne olmuş, daha önemlisi de 1919 yılındaki Kasım Devrimi'nin korkusunu yaşamış bir ülkedir. Alman burjuvazisi de aç gözlüdür, hırslıdır, acımasızdır; ama aynı zamanda çok deneyimli ve bilinçli bir burjuvazidir. Onun tarihi aynı zamanda sınıf mücadelelerini dizginleme, sınırlama, saptırma ve denetim altına almanın tarihidir. Bunun için gerektiğinde elindeki imkanları seferber etmeyi hiç ihmal etmemiştir.

Örneğin, 1848 Şubat Devrimi ve 1871 Paris Komünü Fransa'da yaşanmıştır. Ancak, her ikisinin korkusunu en önce ve en çok Alman burjuvazisi yaşamıştır. Avrupa'da boydan boya yankı yapan bu devrimlerin olası etkilerini kırmak ve daha baştan bu yönde bir gelişmeyi engellemek amacıyla, bir "sosyal güvenlik sistemi" geliştirdi. Bu, 20. yüzyılda sosyal sigorta uygulamasına öncülük etmiş ve bu tarihten itibaren daha da yaygınlaştırılmıştır.

Alman burjuvazisi benzer bir manevraya, hiç kuşkusuz zorunlu olarak Ekim Devrimi'nden sonra ve Sovyet sosyalizmi yıllarında başvurdu. Ekim Devrimi kendinden öte yankılar yaptı. Sadece Sovyetler proletaryası ve emekçi halkları için değil, tüm dünya işçileri ve ezilen halkları için de bir esin kaynağı oldu. Sovyet işçi ve emekçilerine, ezilen uluslara, kadınlara tanınan haklar dünyanın hiçbir yerinde yoktu. Ve tüm bunlar Ekim Devrimi sayesinde mümkün olabiliyordu. Bu nedenle de, Sovyet sosyalizmi dünya işçileri ve ezilen halkları için bir çekim merkezi oldu. Örnek alındı, onun yolundan yürünmeye başlandı.

Alman burjuvazisi Kasım Devrimi'ni savuşturmuştu, ama Ekim Devrimi'nin yankıları tüm Avrupa'da hala devam ediyordu. Sovyet ülkesi tüm uygulamaları ile dünya işçilerini ve ezilen halkları derinden etkiliyordu. Alman burjuvazisi bir yandan kendi işçi ve emekçilerinin ardı arkası gelmeyen kalkışmalarını bastırmak, en çok da kendi işçi ve emekçilerinin sosyalizme akmasını engellemek üzere harekete geçti. Elinde devasa bir zenginlik birikmişti, çok ama çok az bir bölümünü, kırıntılar halinde kendi işçi ve emekçileri için kullanmayı kararlaştırdı. Sağlık, eğitim ve sosyal alanlarda ifadesini bulan bir sosyal devlet uygulamalarını devreye soktu. Sosyal yardımlarda bulundu. İşçi ve emekçilere sosyal haklar tanıdı. Alman burjuvazisi bu durumu da refah toplumu masalını inandırıcı kılmak için kullandı.

Bir kez daha, tüm zenginlikleri üreten ve yaratan işçi ve emekçilerdi. Kendilerine iyilik olarak sunulan kırıntıların tümü de onların emeğinin ve alınterinin eseri idi. Alman burjuvazisi bu hakları, işçi ve emekçilerin başvurdukları mücadeleleri dizginlemek, sosyalizme yönelmelerini engellemek için tanıdı. Sosyal devlet yanılsaması da bu durumun sonucuydu. Tüm de bir zorunluluğun sonucuydu. Tüm de geçiciydi. Gerektiğinde ve günü geldiğinde geri alınacaktı. Nitekim de böyle oldu.

Sosyal devlet uygulamaları '90'lı yıllara dek devam etti. Sonrası biliniyor. Kapitalizmin genişleme dönemi '70'lerde sona erdi. '70'lerin ortasından itibaren durgunluk başladı. Yeni bir kriz kapıdan belirdi. 80'li yıllarda neo-liberal politikalar devreye sokuldu. Ardından globalizm rüzgarı estirildi. Bir süre böyle idare edildi. Sovyet ve Doğu Bloku'nun yıkılışı ise, kapitalizme ve elbette ki Alman kapitalizmine yeni bir alan açtı.

Sosyalizm tarihsel bir yenilgi almıştı. Önlerinde hiçbir engel kalmadı. Şimdi verdiklerini geri alma vaktiydi. Çok da beklemedi, acımasızca harekete geçti. Sosyal devlete elveda dendi. Dışa dış mücadelelerin sonucunda ve gerçekten de ağır bedeller ödenerek elde edilen tüm tarihsel kazanımlar birer birer gasp edilmeye başlandı. Bir zamanlar "sosyal haklar cenneti" olarak propaganda edilen Almanya'dan eser

kalmadı. Hartz V uygulamasına geçildi. Bunu, ondan da acımasız diğer saldırı paketleri izledi. Nihayetinde, biri diğerine rahmet okutan bu saldırıların sonucu olarak, Almanya adım adım bir cehenneme dönüştü.

Gelinen yerde ise tablo fazlasıyla iç karartıcıdır. Kısaca, sömürü iyiden iyiye katmerleşmiştir. Baskılar dayanılmaz boyutlar kazanmıştır. İşsizlik, ileri sürülen yalanların tam tersine ürkütücü boyutlardadır. Onun ikiz kardeşi yoksulluksa nüfustan daha hızlı yayılmakta ve derinleşmektedir. İş alanları azalmış, yeni iş alanları yaratmak şurada dursun, pek çok büyük ölçekli fabrika dahi kapatılmış, ucuz işgücü sömürüsü amacıyla başka ülkelere taşınmıştır. Taşeron denen modern kölelik uygulaması en çok Almanya’da uygulanmaktadır. Çalışma ve yaşam koşulları isyan ettirici boyutlar kazanmaya başlamıştır. Tüm fabrikalar kâr yapmakta, burjuvazi her yıl zenginliğini katlamaktadır. Alman ekonomisi krize rağmen büyümeye devam etmektedir. Almanya her yıl dünya ticaretinde başa güşmektedir. Ancak, bunların hiçbirinden işçi ve emekçiler yararlanmamaktadırlar. Kendilerinin yarattığı zenginlikler onların yoksulluğunun kaynağı olmaktadır. Burjuvazi refah içinde debelenirken, emekçiler, sefaletin dipsiz çukuruna doğru kulaç atmaktadır. Servet ve sefalet arasındaki uçurum iyice büyümüştür. Almanya, gelir dağılımının en adaletsiz olduğu bir ülke haline gelmiştir. Toplumun yoksulları açık sınırında dolaşmaktadır. Yemek kuyruklarının her gün biraz daha uzaması bunun en somut kanıtıdır.

Sonuç olarak, Alman Refah Eşitliği Birliği’nin hazırlayıp sunduğu yoksulluk raporu bütün bunları doğrulamaktadır. Artık daha rahat söyleyebiliriz ki, refah toplumu bir yalandır. Bu masala inanmak için hiçbir neden bulunmamaktadır.

Sosyal devlet gerçekte sosyalist devlettir

Kapitalizm yoksulluk demektir ve her daim yoksulluk üretir. O bir özel mülkiyet düzenidir. Bu düzenin efendisi de üretim araçlarının sahibi olan burjuvazidir. Burjuvazi çalışmaz, asalaktır. Ne var ki, bu asalak sınıf sırf üretim araçlarının özel mülkiyetine sahiptir ve onun üzerinde tekeli vardır diye, işçi ve emekçilerin ürettiği ve yarattığı her şeye el koyar. Tüm zenginlikler onun elinde birikir. İşçi ve emekçilerin ürettiği bu zenginlikse, yoksulluk olarak geri döner ve onları vurur.

Ne bir dönemler Alman devleti ve burjuvazisinin başvurduğu aldatıcı “sosyal devlet” uygulamaları, ne yardım kuruluşları ve ne de kimi sosyal yardımlar yoksulluğu ortadan kaldıracaktır. Kaldı ki, bu amacı da taşımazlar. Sadece ve sadece toplumun yoksullarını kapitalizmin hayırseverliği konusunda bir yanılsama içine sokma işlevi görürler. Refah toplumu masasına inandırıcı bir maske olurlar.

İşçi ve emekçilerin dışı dış mücadelelerle elde ettikleri hakların da tam olarak güvencesi yoktur. Belli koşullarda elde edilen, o da sallantılı, geçici ve sınırlı bu kazanımları korumanın, bunları çoğaltmanın ve nihayet kalıcı hale getirmenin yegane yolu, özel mülkiyet düzeni olan kapitalizme son vermek, üretim araçları üzerindeki tekeli kırmak, onları toplumun malı haline getirmektir. Bu ise toplumsal bir devrim demektir. Yoksulluğa tam ve kalıcı biçimde ancak ve ancak toplumsal bir devrimle son verilebilir. Sosyalizmle son verilebilir. Gerçek sosyal devlet sosyalist devlettir. Gerçek sosyal refah toplumu sosyalist toplumdur. Bir kişinin refahının tüm toplumun refahı olduğu bir düzen; işte bu sosyalizmdir.

Avrupa'da Özgecan eylemleri

Avrupa’nın bir dizi kentinde başta devrimci, ilerici güçlerin çağrısıyla Özgecan için eylemler devam etti.

Köln

Köln’de değişik kadın komisyonlarının, ağırlıklı olarak da Kürt kadınların organize ettiği eylemler gerçekleştirildi.

Katılımcı kurumların hazırladığı çok sayıda döviz ve pankartın taşındığı eylem sırasında kadın örgütleri kısa birer konuşma yaptılar. Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu çalışanları da eyleme katılıp destek sundu. EEKK adına yapılan konuşmada, Özgecan’a dönük alçakça saldırı lanetlenerek bu cinayeti gerçekleştiren canilerin ürettiği sermaye düzeni teşhir edildi.

Eylem katılımcı diğer kurumların benzer vurguları içeren ve saldırılara karşı daha fazla duyarlılık çağrıları yaptığı konuşmaların ardından sonlandırıldı.

20 Şubat Cuma günü Köln’deki Dom Kilisesi’nin önünde gerçekleştirilen eyleme 500’ü aşkın kişi katıldı.

Eylem için çağırısı Alevi kadınlar yaptı. AGİF, SKB, Nav-Dem, DiDF, Bağımsız Kadın Grubu ve diğer kurumlardan kadınlar da flamalarla eyleme katıldı. Eylemde, Özgecan’a yönelik saldırıyı lanetleyip teşhir eden pankartlar ve çok sayıda döviz taşındı.

Başından sonuna dek coşkulu bir atmosferin hakim olduğu protesto eyleminde önce saygı duruşu yapıldı. Ardından, çeşitli kurum temsilcisi kadınlar kısa konuşmalar yaptılar.

Tüm konuşmalara öfke yüklü sloganlar eşlik etti.

Eyleme, BİR-KAR ve Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu da katıldı. Ayrıca, EEKK adına bir de konuşma yapıldı. Eylem kadınlara yönelik saldırılara karşı duyarlılık ve mücadele çağrılarının ardından sona erdirildi.

Paris

Collectif de Taksim’in çağrısıyla Bastille Meydanı’nda kitlenin toplanmasıyla başlayan mitinge aralarında İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu’nun (BİR-KAR) da bulunduğu Türkiyeli devrimci ve ilerici örgütlerin yanısıra Fransız feminist örgütler de katılım sağladı.

Kurumlar adına yapılan konuşmalarda kadın cinayetlerinin politik olduğu belirtilerek ırkçılığa, faşizme ve AKP gericiliğine karşı mücadele çağrıları yapıldı. Eylem yoğun yağmur altında gerçekleştirilirken çevreden de büyük ilgi gördü.

Stuttgart

Stuttgart’ta eylem için 21 Şubat’ta Schlossplatz’da toplanıldı. İlerici ve devrimci kurumların saldırıyı lanetleyen dövizler taşıdığı eylemde konuşma yapan kadınlar Özgecan’a yapılan vahşi saldırıyı kınadı.

Özgecan Aslan’ın hunharca katledilmesi ve kadınlara yönelik yapılan saldırıların sorumlusunun devlet politikası olduğunun altı çizildi.

Konuşmalar esnasında meydana gelen değişik uluslardan insanların karşılıklı sohbetlerle Türkiye’deki rejimi tartışmaları dikkat çekti. Bugüne kadar hiç eylemlere katılmamış genç kadınların eyleme katılması, eylemdeki konuşmaları dikkatle dinlemeleri ve dağıtılan bildirimlere ve atılan sloganlara ilgileri ise anlamlıydı.

Eylem kadınlara yönelik saldırılara karşı duyarlılık çağrısıyla sonlandırıldı.

BİR-KAR da bayraklarıyla eylemde yerini alırken Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu’nun çıkardığı Türkçe ve Almanca bildiri eyleme katılanlara dağıtıldı.

Wuppertal

Wuppertal kentinde Özgecan için gerçekleştirilen ve 100’ün üzerinde kişinin katıldığı eyleme herhangi bir kuruma mensup olmayan emekçi kadınların da katılımı dikkat çekti.

Çağrının çok çabuk karşılık bulması ve eyleme katılımdaki genişlik, Özgecan’ın katledilmesinin ardından Türkiye ve Avrupa’da oluşan duyarlılığın göstergesi oldu.

City Arkaden önünde başlayan eylem BİR-KAR ve Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu’nun çağrısıyla gerçekleştirildi. Eyleme Agif/Sosyalist Kadınlar Birliği, Nav-Dem, Alevi Kültür Merkezi, ATİK, Anadolu Federasyonu, ADHK da kendi flamalarıyla katıldılar. BİR-KAR’ın da kurum flamaları ile katılım sağladığı eylemde ayrıca, Özgecan’a ilişkin BİR-KAR ve EEKK imzalı dövizler taşındı.

EEKK, Sosyalist Kadınlar Birliği, Kürt kadın temsilcisi, ATİK, ADHK ve Eisbrecher-Buzkıran adlı anti-faşist bir grup adına da konuşmalar yapıldı. Konuşmaların tümünde saldırıya öfke kusuldu, caniler lanetlendi. Düzene ve AKP’ye karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Köln-Paris-Wuppertal-Stuttgart

Ev içi emek tartışmaları üzerine...

Emekçi Kadın Komisyonları tarafından 21 Aralık'ta düzenlenen Çalıştay'da bir dizi konuda çeşitli tartışmalar yürütülmüştü. Bunlardan biri de "görünmeyen emek" kavramı üzerine idi. Feminist çevreler tarafından bu kavram sistematik bir teoriye oturtulmaya çalışılmaktadır. Bu tartışmalar ise Marksizme yönelik bir dizi eleştiriyle birlikte yapılmakta, Marksizmin "cinsiyet körü" olduğu iddia edilerek ideolojik saldırıda bulunmaktadır. Bu açıdan konunun tartışılması önemlidir.

İnsanlık tarihinde özel mülkiyetle birlikte sömürü ve kölelik ilişkilerinin de ortaya çıktığını görüyoruz. Ataerkil topluma geçiş ve kadının ezilmişliğinin başlangıcını da burada aramak gerekmektedir. Bu tarihsel süreçte; "Analık hukukunun yıkılışı, kadın cinsinin tarihsel yenilgisi oldu. Evde bile, idare erkeğe geçti; kadın aşağılandı, köleleşti ve erkeğin keyif ve çocuk doğurma aleti haline geldi."(*) Kaynağında özel mülkiyet düzeni bulunan ataerkillik, tüm sınıflı toplumlarda kendini var ederek günümüze kadar geldi.

Kapitalizmde ise sanayi devriminin gelişimiyle elde edilen imkânlar ve kapitalistlerin doymak bilmez kar hırsı kadın ve de çocuk emeğini üretim alanlarına çekti. Ancak kapitalizm kadını üretim alanlarına çekerken onun ev içi işlerindeki değişmez rolüne ise dokunmadı. Böylelikle kadınlar ev köleliği yanında ücretli köleler olarak kapitalizmin çifte sömürüsüne maruz kaldılar. Kadınlar bu çifte sömürünün altında katmerli sorunlar yaşasa da bu gerçeğe tarihsel ölçekten baktığımızda kadınların üretim alanlarına çekilmesinin önemli bir eşik atlama olduğunu görmekteyiz.

Günümüz koşullarında ataerkil gerici ideoloji burjuvazi eliyle sürdürülmekte, burjuvazinin işine geldiği ölçüde kısıkları genişletilmekte ya da daraltılmaktadır. Şöyle ki ucuz iş gücü olarak kadınların çalışması tercih edilebilirken, kriz dönemlerinde artan işsizliği gizlemek için kadınlar "asli" işleri olarak görülen ev işlerine ve çocuk doğurmaya yönlendirilmektedir. Bugün AKP gerici eliyle yapıldığı gibi, hem işsizlik rakamlarını gizlemek hem de kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu genç iş gücü ihtiyacını karşılamak için kadınlara eve dönme çağrıları yapılmakta, annelik kariyeri uygun görülmektedir.

Kapitalizmde patronların ihtiyaç duyduğu iş gücünün yeniden üretiminde çözüm adresi işçi ve emekçi kadınların harcadığı ev içi emektir. Bu emeğe "görünmeyen emek" denilmektedir. İş gücünün yeniden üretimi derken hem gün boyu yıpranan iş gücünün kendini ertesi gün çalışabilir hale getirmesi için gerekli olan beslenme, dinlenme vb. ihtiyaçlarının giderilmesi hem de kapitalizmin ihtiyaç duyduğu yeni nesil iş gücü ihtiyacının üretimi olarak anlamak gerekir. Ataerkil gerici ideoloji sayesinde kapitalistler bunun için kadınların emeğini kullanmakta, ev içi işler (yemek yapımı, çamaşır, temizlik vb.) ve çocuk bakımı/yetiştirilmesi kadınların asli işi, sorumluluğu olarak görülmektedir. Kadın çalışsa da çalışmasa da bu değişmemektedir. Mevcut koşullarda ev içi işler ya da çocuk bakımı kadının özel işi dışına, ancak para ile satın alınabildiği takdirde çıkmaktadır. Bu da işçi

ve emekçi kadınlar için mümkün değildir. Burjuva kadınların zaten böylesi bir derdi yoktur. Onlar bu tür işleri yine emekçi kadınların iş gücünü kullanarak çözmektedir.

Görünmeyen emek tartışmalarını ise doğru temelde ele almak, buna uygun talepler ileri sürmek gerekmektedir. Feministler kadının evde harcadığı emeğin görülmediğini, "karşılıksız" olduğunu belirtmektedir. Feministlerin kadın emeğini görünür kılmaya çalışmak adına yürüttükleri tartışmalar ise esasında ev içi işlerin kadınlar üzerine yıkılmasını meşru kılan bir içeriktedir. Hatta bazı feminist çevreler bu işlerin ücretlendirilmesini talep etmektedir. Ev içi işlerin ücretlendirilmesini istemek kadınların evin dört duvarları arasına hapsedilmesinin devamını istemek demektir. Bu kadın emeğini "görünür" kılan ve de koruyan bir talep değildir. Bu, gerici olduğu kadar kendi içinde de yetersiz bir taleptir. Zira ev içi işlerin ücretlendirilmesi talebi "ev kadını" olarak tabir edilen emekçi kadınlara hitap etmektedir. Bir işte çalışan kadınlar yine ev işlerinin "asli" sorumlusu olmaya devam etmektedir. Peki, bu durumda çalışan kadınların omuzlarına yıkılan ev içi işler sorunu nasıl çözülecektir? İleri sürülen talebin sorun çözücü olmadığı yeterince ortadadır.

Oysa kadınların evin dört duvarı arasında hapsedilmesinin önüne geçmek, onun toplumsal yaşama katılabilmesini sağlamak yani çalışma hakkını öne çıkarmak öncelikli talep olmalıdır. Zira "ev kadını" olarak tabir edilen kadınlar üretim ilişkileri içerisinde işsiz olan bireylerdir. Kapitalistler "kutsal aile", "evinin kadını" argümanlarıyla işsiz kadınları bu şekilde oyalamakta ve gerici politikaların dayanağı olarak kullanmaktadır.

Bu nedenle kadınların çalışma hakkı ve çalışmasının önündeki engellerin kaldırılması için talepler ileri sürülmelidir. Tabi ki insanca çalışma koşulları talepleriyle birlikte.

Toplumsal kurumlaşmalar yoluyla kolektif çözüm!

Esas olarak ise kadınların toplumsal üretime ve yaşama katılımı için ev içi işlerin ve çocuk bakımının özel bir iş olmaktan çıkartılıp toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmesi gerekmektedir. Bu, bugünden de ileri sürülebilecek bir taleptir. Zira mevcut koşullardaki

imkânlar bunları rahatlıkla çözebilecek alt yapıyı oluşturmaktadır. Ancak buradaki temel engel burjuvazinin sınıf egemenliğidir, onun kâra dayalı sömürü düzenidir.

Bu tartışmada kimi feminist çevreler, ev içi işlerin toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmesi gerektiğini görmekte ancak bunun çözümünün toplumsal bir devrime bağlı olduğu ve ancak sosyalizmde gerçekleşebileceği gerçeğini atlayarak tartışmaktadırlar. Bunun gerisinde devrimci mücadeleden kaçışı, Marksizme yönelik "ideolojik" eleştiri adı altında teorik gerekçelendirme çabaları bulunmaktadır. Feministlerce bu tartışmalar özetle "Marksizmin cinsiyet körü" olduğu, Marx'ın emek değer teorisinde kadının ücretsiz emeğine yer vermediği, ev içi harcanan emek "üretken olmayan emek" olduğu için görmezden gelindiği gibi argümanlar üzerinden yürütülmektedir.

Karşılıksız/görünmeyen ev emeği tartışmaları ikinci dalga feminizmin -1960'ların sonu ile 1970'lerin başlarında- gündeme getirdiği bir konudur. Türkiye'deki tartışmalara bakıldığında Marksistlerin ev içi emeği önemsiz gördükleri ya da böylesi bir sorunu yok saydıkları türden tartışmalar yürütülmekte, bu şekilde de konu sapıtılmaktadır. Kapitalizmde kadının çifte sömürüsü demek olan bu sorunu, feministler erkeğin ev içi emeğe el koyması şeklinde tanımlamaktadır. Buna göre de ev içi işler "kadınların ortak ezilmişliğinin farklı sınıflarda büründüğü somut biçimler" olarak açıklanmaktadır. Bir kez daha karşımıza "sınıflar üstü bir kadın sorunu" olduğunun ispat çabası çıkmaktadır.

Bu tartışmalarda Marksist ekonomi politığın kavramlarını doğru kullanmadan Marksizme yönelik eleştiri geliştirilmektedir. Özünde bu Marks'ı kavrayamamaktır. Örneğin üretkenlik tartışmaları gündelik dildeki anlamıyla politik ekonomide kullanıldığı anlam arasındaki farkı gözetilmeden kullanılmaktadır. "Emek eğer doğrudan sermayenin değerini genişletiyorsa ya da artı değer yaratıyorsa üretkendir. ...Bu emek artı üründe cisimleşmelidir; yani metalarda üretim araçlarını tekelinde tutan kapitalistin lehine ek bir artış olarak ortaya çıkmalıdır" demektir Marx. Feministler kadınların "üretken bir emek" içerisinde olduğunu ve bunun böyle tanımlanması, kabullenilmesi gerektiğini ifade ederek Marx'ın konu hakkında "kör" olduğunu söylemekte.

Oysa Marx, Kapital'de daha soyut bir düzlemde kapitalist sömürüyü, kapitalist ücretlendirmeyi açıklamış, hangi nesnel yasalara göre sürecin işlediğini ortaya koymuştur. Kapitalizmde işçi ücretinin içinde kendinin ve ailesinin bakımı yani yeniden üretimi için gerekli ihtiyacı içerdiğini ifade etmiştir. Marx'ın ev içi emeği özel bir çalışma halinde irdelememiş olmasını "cinsiyet körlüğü" olarak ifade etmek ise fazlasıyla zorlama bir eleştiridir. Aynı şekilde "kadının tarihsel yenilgisini" ilk tarifleyen Engels olduğu da "unutularak" Marksizme saldırmakta bir beis görülmemektedir.

Öte yandan Marksistlerin ev içi emek tartışmalarını "önemsiz" gördüklerini ifade eden feministler

öncelikle bu konuya dair bir çözüm önerilerinin olup olmadığını yanıtlamalıdır. Konu hakkında pek çok farklı yazar tarafından konu tartışılabilir (hemen hemen hepsinin ortak noktası Marksizmin cinsiyet körü olduğudur) gerçekte feministlerin bu konuya dair somut çözüm önerileri yoktur. Bundan kaynaklı da feministler - kendilerinin de belirttikleri üzere- konuya dair somut talepler ve politikalar üretmekte zorlanmakta, bir tıkanma yaşamaktadırlar.

Lenin ve Sovyet deneyimi

Lenin’ in konuya dair söyledikleri ise çok açık ve nettir; “Kadın, bütün özgürleşme yasalarına karşın, eskisi gibi ev-kölesi olarak kalıyor; çünkü onu mutfığa ve çocuk odasına kapatan ve onun yaratma gücünü düpedüz barbarca üretken-olmayan (unproduktive), bayağı, sinir törpüleyici, köreltici, yıpratıcı bir çalışmayla boşa harcatan ev ekonomisinin ayrıntılarıyla eziliyor, bunılıyor, köreliyor, aşağılanıyor. Kadının gerçek özgürleşmesi, gerçek komünizm, ev ekonomisinin ayrıntılarına karşı, ya da daha doğrusu, sosyalist büyük ekonomi için onun kökten değiştirilmesi uğruna (devlet çarkının başındaki proletaryanın yönetiminde) yığın savaşımı nerede ve ne zaman başlarsa, ancak orada ve o zaman başlayacaktır.” der.

Yine Lenin Sovyet Rusya’da kadının durumunu anlatırken şöyle der; “Sovyet Rusya’da kadının durumu şimdi öyledir ki, en ileri devletlerin görüş noktasından bile idealdir. Ama bunun doğallıkla ancak başlangıç olduğunu biliyoruz. Kadın ev ekonomisine sömürüldükçe, durumu her zaman sıkıntılı kalır. Kadının tam özgürleşmesi için ve erkeklerle gerçek eşitliği için toplumsal düzenlemeler gerekir, kadının genel üretken çalışmaya katılması gerekir. Kadın o zaman erkeklerle eşit konuma gelecektir.”(**)

Sovyet deneyiminde, toplumsal kurumlaşmalarla ev içi emeğin kolektif yollarla çözüm örnekleri inşa edilmeye başlanmıştır. Bunun köklü bir değişim sonrasında yapılabilecek ve sürekli bir eğitim programıyla yaşama geçirilebilecek olduğu da ortadadır. Ancak önemli olan proletarya diktatörlüğünün bunu öncelikli görev olarak önüne koymuş olmasıdır. Bu durum feministlerce ne hatırlanır ne de tartışma konusu edilir. Tüm bunlara rağmen Marksizmin kadın sorununda “cinsiyet körü” olduğu tartışmalar üzerinden, Marksistlerin kadın sorununa ilgisiz oldukları vb. çeşitli savlar büyük bir cehalet örneği olarak öne sürülebilmektedir.

Son olarak vurgulamak gerekir ki Emekçi Kadın Komisyonları olarak kadının ezilmişliği sorununu ortadan kaldırmanın temel ön koşulları olarak kadınların toplumsal üretime özgürce katılmaları, ev içi işlerin ve çocuk bakımının kadının özel sorumluluğundan çıkarılarak toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülmesi gerektiğini söylüyoruz. “Kadın sorununun çözümü kadınla erkek arasında rol değişimi ya da yükümlülüklerin yeni bir denge içinde paylaşılması yoluyla değil, fakat her iki cinsin daha ileri ilişkiler içinde özgürleşmesi ile gerçekleşir. Ev işlerinin toplumsallaştırılması bunun önkoşullarından biridir.”(***)

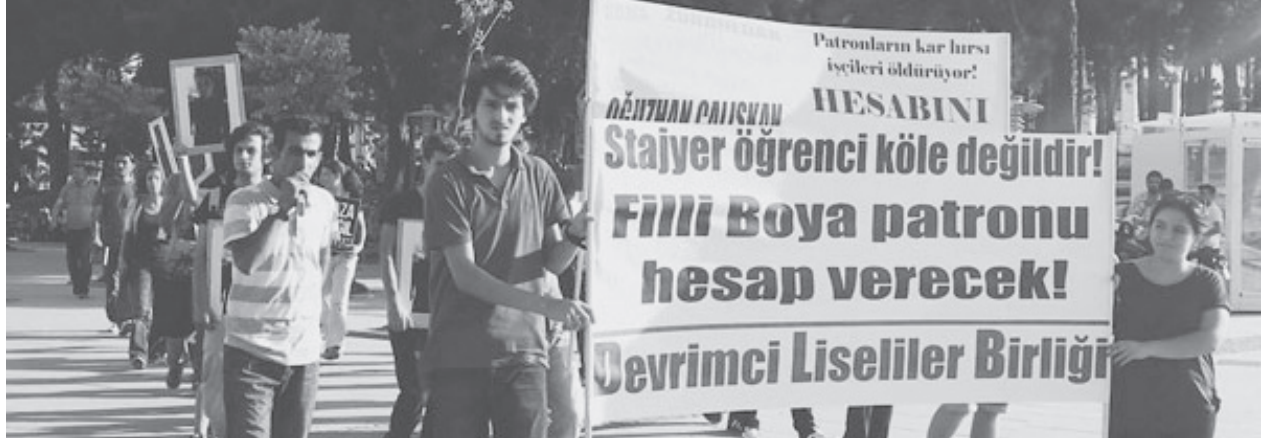
Bunun mevcut durumda yegâne yolu ise özel mülkiyet düzeninin toplumsal bir devrimle yıkılıp, sosyalizmin inşasıdır.

(*)Friedrich Engels - Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni

(**) Kadın ve Aile- Marx, Engels, Lenin

(***)H.Fırat – Kadın Sorunu Üzerine Konferanslar

Hayatı simsiyah eden, ikiyüzlü Filli Boya!

Ekranlar kararır. Simsiyah olur. Ve bir hashtag görürüz; #Özgecan'ın.

Duyarlı bir kadının gözyaşları mı yoksa bir katilin simsiyah reklamı mı?

Filli Boya, Özgecan'ın katledilmesinin ardından günün en çok izlenen zaman diliminde, 21.00-22.00 saatleri arasında, bütün televizyon kanallarının reklamlarını satın alarak Özgecan için ekran kararttı. Belki de izleyiciler izledikleri kanalın duyarlılığı olduğunu düşünürken herhangi bir şekilde ismi geçmeden ekranlarda görünen bu reklamın kime ait olduğu hızla sosyal medyaya düştü. Hemen ertesindeki gün burjuva basın Filli Boya'nın duyarlılığı üzerine güzellikler yapan haberler yayınladı.

Ekranları simsiyah yapan Filli Boya'dan duyarlılık dersleri çıkartanlara soruyoruz; her gün yüzlerce işçisini sömüren aynı Filli Boya değil midir? Stajyer öğrenci Oğuzhan Çalışkan'ı katleden aynı Filli Boya değil midir? İşyerinde yaşanan tacizlere karşı üç maymunu oynayan aynı Filli Boya değil midir?

Ta kendisidir! Filli Boya'nın patronu Gözde Akpınar, ilerici, atılımcı genç kadın-patron profilinin yanında bir de duyarlılık resmi çizmeye çalışmaktadır. Aynı AKP hükümetinin sözcülerinin, devletin bakanlarının, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın olay karşısında kadın cinayetlerine ve şiddetine karşı “duyarlı” pozlar vermesi gibi.

Özgecan için yapılan bir eylemde “hepiniz o minibüsteydiniz” denilmişti. Evet, 3 kişide cisimleşmiş bu katliamın sorumluları gericiliği körükleyen AKP hükümetidir, sömürü üzerine kurulmuş sermaye devletidir, çifte sömürden beslenen kapitalist düzendir. Kapitalist düzende yerini almış, işçileri sömürerek, katlederek büyüyen Filli Boya patronu Gözde Akpınar da kadınların yaşadığı çifte sömürden, kadın cinayetlerinden, kadınların yaşadığı şiddetten sorumludur. Filli Boya patronu, renkli dünyalarında gününü gün ederken işçi ve emekçilerin hayatlarını karartanlardandır.

Gebze’den bir Kızıl Bayrak okuru

Kadına şiddete karşı biçare önlemler

Kadına şiddeti körükleyen gerici politikalara hız veren AKP iktidarının ‘önlem’ adı altında gündeme getirdiği uygulamalar kadına şiddeti durdurmazken Özgecan'ın katledilmesinin ardından şiddete ‘çözüm’ olarak sunulan önlemler ise sorunun özüne dokunmaktan uzak.

2012 yılında kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddeti önleme adına ‘panik butonu’ uygulamasının devreye sokulmasından bu yana yüzlerce kadın katledilip binlerce kadın şiddetin hedefi olurken, sermaye hükümeti ile Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı’nın bulduğu yeni çare ise elektronik kelepçe.

Buton yetmez, elektronik kelepçe

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, şiddete uğrayan kadınların ‘korunması’ için elektronik kelepçe uygulamasını, Mart ayında başlatacağını duyurdu. Uygulama kapsamında ilk etapta pilot bölge belirlenecek. Uygulama kapsamında hem fail hem mağdurda bulunacak elektronik cihazlarla kadının şiddetten korunmasının sağlanacağı iddia edildi.

Sistemin, şiddet nedeniyle koruma kararı verilen

kişiler için ve hakim kararıyla uygulanacağını söyleyen Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Aysenur İslam, bu sistemin yurt çapında uygulanabilmesi için yeni bir elektronik altyapı oluşturulması gerektiğini de belirtti. İslam, elektronik kelepçenin yanında panik butonu uygulamasının da devam edeceğini söyledi.

Mamak'ta Özgecan için yürüyüş

Ankara Mamak'ta Çorum Alaca İmat Köyü Derneği (İMAT- DER) Kadın ve Gençlik Kolları Özgecan için eylem gerçekleştirdi.

“Özgecan Aslan tacize isyan, tecavüze isyan!” pankartı ve renkli dövizlerle Tuzluca'yı Meydanı'na kadar sessiz yürüyüş gerçekleştirilirken Kız kardeşim Dayanışma Derneği kitleyi karşıladı.

Meydana gelindiğinde 'Bacakaramda bir güvercin ölüsü var anne' şiiri ile başlayan program basın açıklaması ile devam etti. İMAT-DER Kadın Kolları'ndan Mücella Uzun'un okuduğu basın açıklamasında kadın cinayetlerinin ilk olmadığı, artarak devam ettiği söylenerek “dün Münevver bugün Özgecan, şimdi sıra hangimizde” denilerek kadın cinayetlerine tepki gösterildi. Açıklamada şu ifadeler yer verildi: “Sadece Özgecan için değil, bugüne kadar şiddete maruz kalmış ve katledilmiş bütün kadınlar için sesimizi duyuracağız, tepkimizi göstereceğiz, kadın düşmanı AKP ve politikalarına karşı mücadelemizi hayatımızın her alanında sürdüreceğiz.”

Eyleme Emekçi Kadın Komisyonu, İşçi Kültür Evi, HDP, Partizan, PSAKD ve çeşitli köy dernekleri ile çeşitli kadın örgütleri de katıldı. Eylemde Mamak Emekçi Kadın Komisyonu'nun emekçi kadın etkinliğinin duyuruları yapılırken EKK'nın bildirileri de dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

'Taciz timi' protestosu

Eğitim Sen Adana Şubesi Kadın Meclisi, Antalya Kepez Atatürk Anadolu Lisesi'nde mini etek giyen öğrencileri engellemek için erkek öğrencilerden bir 'taciz timi' oluşturulmak istenmesini protesto etti.

21 Şubat'ta İnönü Parkı'nda gerçekleştirilen eylemde açıklamayı okuyan Esmâ Kara, Antalya'daki olayın AKP'nin atadığı müdürler aracılığıyla taciz, şiddet, tecavüzün örgütlediğini bir kez daha ortaya çıkardığını ifade etti.

AKP'nin gerici-cinsiyetçi politikalarının teşhir edildiği açıklamada Kara, bu politikalar ve özelde Antalya'da yaşanan olayda sorumluların cezalandırılması için mücadele edebileceklerini belirtti.

Kızıl Bayrak / Adana

'Kadınlar Özgecan için sokakta'

Özgecan'ın katledilmesinin ardından sokağa taşan öfke geçtiğimiz günlerde birçok yerelde gerçekleştirilen kitlesel protestolarla kendini gösterdi.

Kadıköy'de yürüyüş

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu 21 Şubat akşamı Kadıköy'de yürüyüş gerçekleştirdi. Boğa Heykeli önünde toplanan platform bileşenleri dışında eyleme ilerici Kadınlar, AKA-DER, KP, EHP'li kadınlar da katıldı.

Trafik kesilerek Eminönü İskelesi'ne yüründü. Burada platformun beş talebi ifade edilerek kadın cinayetlerinin durdurulabileceği söylendi.

Katledilen Muhterem Göçmen'in kardeşi Çiğdem Evcî eylemde söz aldı. Ayşenur İslam'ın açıklamalarına dikkat çekerek elektronik kelepçenin çözüm olmayacağını söyledi. “Bana hesap versin” diyen Evcî, idam değil ağırlaştırılmış müebbet cezası istediklerini söyledi.

Platform sözcüsü Gülsüm Kav ise kasım ayında düzenledikleri konferansı anımsatarak o zaman söyledikleri uygulansa bugün işlenen cinayetlerin çoğunun yaşanmayacağını ifade etti.

Gebze ve Adana'da Özgecan için eylemler

Gebze'de ağırlığını liselilerin oluşturduğu gençler Özgecan'ın katledilmesini protesto etmek için eylem gerçekleştirdi.

Sosyal medya üzerinden çağrısı yapılan eylem Trafo Meydanı'ndan başladı ve Cuma Pazarı içinden yürüyüşle Kent Meydanı'na kadar devam etti. DLB'lilerin de yer aldığı eylemde liseli devrimciler “Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Ayşe Paşalı'dan, Özgecan'a katil devlet!”, “Bu pisliliği devrim temizler!”, “Liseliler sokağa hesap sormaya!” dövizleri taşıdı.

Yürüyüş boyunca liselilerin öfkesi sloganlara yansırken çevrede bulunan emekçiler de yürüyüşe katılarak ve alkışlayarak desteklerini sundular.

Kent Meydanı'ndaki basın açıklamasında, kadına yönelik şiddeti yaratan sistemin kadını koruyamayacağı, sözde alınan önlemlerin göstermelik olduğu ve adalet sisteminin suçluları cezalandırmadığı ifade edildi.

Sosyal medyada yapılan çağrılar üzerinden Adana Atatürk Parkı'nda bini aşkın kişi toplandı. Ardından “Kadın cinayetleri politiktir!” pankartının arkasına

geçen kitle İstasyon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Fakat polis kitlenin önüne geçerek yürüyüşü engellemeye çalıştı. Kitlenin kararlı duruşu karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı.

İstasyon Meydanı'nda bir forum gerçekleştirildi.

KESK'li kadınlardan Taksim'de yürüyüş

KESK İstanbul Kadın Meclisi, Taksim'de yürüyüş yaparak Özgecan Aslan'ın katledilmesini kınadı.

Tünel'de bir araya gelen KESK'li kadınların Galatasaray Lisesi önünde son bulan yürüyüşünün ardından KESK İstanbul Kadın Meclisi adına basın açıklamasını Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube'den Begüm Ertokuş okudu. Sadece geçtiğimiz ay 26 kadının öldürüldüğünü belirten Ertokuş, yargının ‘utanç davası’ olarak bilinen N.Ç. ve Ö.Ç. davalarını da hatırlatarak “Özgecan'ın katlini bu çerçeveden değerlendirmemiz gerekiyor” dedi.

Kadınların sadece geleneksel aile içerisinde anneler, eşler ya da çocuklar olarak tanımlanmasına itirazları olduğunu kaydeden Ertokuş, “Erkek egemen kapitalist düzenin kadınları sermayeye ucuz iş gücü tedarikçisi, sosyal devletin yükümlülüklerinin taşıyıcısı olarak görmesine itirazımız var” ifadelerini kullandı.

DEDEF'ten eylem

Dersim Dernekleri Federasyonu kadın cinayetlerine dikkat çekmek için 22 Şubat'ta Taksim'de eylem yaptı. Galatasaray Lisesi önünde toplanan DEDEF üyeleri Özgecan cinayetini protesto etmek için Fransız Konsolosluğu'na yürümek istedi. Fakat polisin yasakçı tutumu nedeniyle eylem, oturma eylemine çevrildi. Lise önünde oturma eylemi yapan eylemciler “Kadın katliamına dur del!” pankartı açarak Özgecan'ın fotoğrafının bulunduğu dövizler taşıdı.

“Kadınların isyanı büyüyor!”

Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu, Taksim'de gerçekleştirdiği yürüyüşle ‘kadın cinayetlerine dur’ dedi.

Tünel'de toplanan yüzlerce kadın “Güldünya, Ayşe, Özgecan isyanımız büyüyor” pankartı arkasında kadın cinayetlerini, erkek egemen devlet anlayışını ve ‘iç güvenlik’ yasasını protesto ederek yürüyüşe geçti. Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu adına açıklamayı Türkçe olarak Öznur Subaşı, Kürtçe olarak ise Feride Eralp okudu.

Özgecan yürüyüşüne polis saldırısı

Üniversiteli kadınların 24 Şubat'ta Özgecan için Cebeci'den Güvenpark'a gerçekleştirmek istediği yürüyüşe polis saldırı. Eylem için toplanan kadınlar yürüyüşe başlayacakları esnada polis barikatıyla karşılaştı. Polis tehdidine rağmen dağılmayan kadınlar biber gazı ve kalkanlarla saldırıldı.

Polis, saldırıya direnen kadınları darp ederek sokak ortasında işkence yaptı. Saldırının ardından Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne çekilen kadınlar Güvenpark'a doğru yürümeye başladılar. Kadınların yolun tek şeridini trafiğe kapatmasını bahane eden polis yürüyüşü engelleyerek yol kenarına ve kaldırıma barikat kurdu.

Polis saldırısını görüntüleyen basın emekçileri de hedef alındı. *Kızıl Bayrak* muhabiri de polisin tehdit ve engelleme girişimiyle karşılaştı.

Güvenpark'a yaklaşan kitlenin önüne Karanfil girişinde yine polis barikadı kuruldu. Kaldırımı kapatan polis anonslarla kadınları alt geçitten YKM önüne geçmelerini dayattı. Kadınlar Güvenpark girişinde de önlerine kurulan barikata yüklenirken yine polisin saldırısına maruz kaldı. Oturma eyleminin ardından barikat önünde basın açıklaması okunarak eylem sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

İÜ'de Özgecan eylemi

İstanbul Üniversitesi'nden kadınlar Özgecan Aslan için eylem gerçekleştirdi. 25 Şubat'ta üniversite içerisinde yapılan eylemde "Özgecan'ın katillerinden hesap soracağız!" ve "Jin jıyan azadi!" pankartlarıyla yürüyüş yapılarak Edebiyat Fakültesi kapısına gelindi.

Basın açıklamasını okuyan Su Gökdemir, "Özgecan'ın elleri katillerin yakasında olacak" diyerek başladığı açıklamada bu cinayetin tam da AKP politikalarının desteklediği şekilde yaşandığını ifade etti. AKP hükümeti ve onun yargısının haksız tahrik indirimi ve açıklamalarıyla yeni tecavüzlere davetiye çıkardığını ifade eden Gökdemir şunları ifade etti: "Özgecan'ın hesabı bu katliama ortak olan herkesten sorulacak. Suç ortağı olan başta Ayşenur İslam ve tüm AKP'li yetkililer istifa edene, tecavüz devlet politikası olmaktan çıkana ve katiller hak ettiği cezayı çekene kadar alanlarda olmaya devam edeceğiz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

AKP sorunu çözdü

Dinci-gerici AKP iktidarı, kadın cinayetlerinin karşısına yine akıl almaz bir 'çözümle' çıktı: Servis şoförlerine yaş sınırlaması getiriliyor.

Özgecan Aslan'ın Mersin'de vahşice katledilmesinin ardından ortaya koyulan eylemli tepki, dinci-gerici AKP iktidarını kadın cinayetlerini 'önleme' konusunda adım atmaya zorladı. Ancak kadın cinayetlerinin sorumluluğunu taşıyanların sorunu çözüme kavuşturması mümkün değildi. AKP cephesinden ortaya konulanlar da bunu doğruladı. Zira kadın cinayetlerinin önlenmesi için ortaya çıkan "parlak fikirler" panik butonu ya da elektronik kelepçe gibi göstermelik ve işlevsiz uygulamalardan öteye geçmedi.

Servis şoförlerine yaş sınırlaması

AKP'nin bu biçare tutumu bugün de yeni uygulamalarla kendisini gösteriyor. Sorunu birkaç basit uygulama ile gündemden düşüreceğini sanan AKP, şimdi de servis şoförlerine yaş sınırlaması getiriyor.

Katıldığı televizyon programında gündeme ilişkin soruları yanıtlayan Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Lütfi Elvan, Özgecan'ın katledilmesi üzerine servis araçlarıyla ilgili düzenleme yapılacağını duyurdu.

Mevcut uygulamada, servis şoförlerine ilişkin herhangi bir yaş sınırlaması olmadığını kaydeden

Elvan, 18 yaşını dolduranların servis şoförü olarak çalışabildiğini söyledi ve şunları ekledi: "Biz bunda bir değişikliğe gittik, herhalde tahminim pazartesi günü, muhtemelen yönetmeliğimiz yayınlanır. Şehirlerarası otobüs şoförleri için bir şart var, 26 yaş. Yaşının en az 26 olma şartı. Bu uygulamayı servis şoförleri için de getirdik. Yani 26 yaşının altındaki vatandaşlarımız hiçbir şekilde servis şoförü olarak artık çalışamayacaklar."

Sürücü belgeleriyle ilgili olarak yaptıkları düzenlemeleri de aktaran Elvan, "böylelikle daha güvenli bir sistemi oturtmaya çalıştıklarını" öne sürdü.

Biber gazı satışları patladı

AKP iktidarı, sorumluluğunu paylaştığı kadın cinayetleri, taciz ve tecavüz saldırıları ile ilgili göstermelik adımlar atarken, daha fazla kadın biber gazı gibi araçlarla kendisini korumaya çalışıyor.

Biber gazı yapan firmaların açıklamalarına göre, Özgecan Aslan'ın katledilmesinin ardından biber gazına talep arttı. Piyasa fiyatı 7 liradan başlayan biber gazına ve fiyatı 40 TL'den başlayan elektroşok cihazına ilginin arttığını söyleyen satıcılar, Özgecan'ın katledilmesinin ardından kadınlardan gelen talepleri karşılamakta zorlandıklarını belirttiler.

'Yasta değil isyandayız!'

Eğitim Sen, Özgecan'ın katledilmesini protesto etmek amacıyla Darıca'da eylem düzenledi.

Darıca Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle Darıca Kent Merkezi'ne yürüyerek basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada ilk olarak geçen ayın kadına yönelik baskı, şiddet, tecavüz ve cinayetlerin bilançosu sunuldu. Kadına yönelik her türlü baskı ve şiddet son bulana dek mücadele edileceği vurgulandı.

Darıca gençliği de Özgecan'ı unutmadı. 23 Şubat günü Özgecan anıldı. Basın açıklaması öncesinde Özgecan ve katledilen diğer kadınlar anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından ise bir süre sloganlar atılarak kadın cinayetlerine dikkat çekildi. Basın açıklamasında, kadın cinayetlerinin artarak devam ettiği vurgulanarak kadın cinayetlerine karşı mücadele edileceği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Üniversitelerde faşist terör!

Ege Üniversitesi'nde yaklaşık 200 kişilik faşist gürhunun saldırısı sırasında içlerinden 1 kişinin ölmesini bahane eden faşist çeteler, birçok üniversitede ilerici, devrimci ve Kürt öğrencilere saldırdı.

Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde 20 Şubat günü 200 kişilik faşist grup fakülte'deki solcu öğrencilere saldırdı. Saldırıya uğrayanlardan üçü ağır yaralanırken Fırat Yılmaz Çakıroğlu adlı faşist de hayatını kaybetti. Daha sonra olay yerine gelen polis devrimci ve ilerici öğrencilere plastik mermi ile saldırarak üniversitedeki kamera kayıtlarına el koydu.

DTCF'de provokasyon

EÜ'deki saldırının ardından, sürekli faşist terörün hedefi olan Ankara Üniversitesi (AÜ) Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'de (DTCF) de provokasyon yaratıldı. Faşistlerin 23 Şubat'ta pankart açarak provokasyon yaratmaya çalışması üzerine okul yönetimi okulu boşaltmak istedi. Devrimci, ilerici, yurtsever öğrencilerin faşistler çıkmadan okulu boşaltmayacaklarını belirtmeleri üzerine okula giren polis önce tehditler yağdırıp ardından öğrencileri darp ederek zorla okuldan çıkarttı.

Yurtsever öğrencilere saldırı

Niğde Üniversitesi'nde faşistler yurtsever öğrencilere saldırdı. Fen Edebiyat Fakültesi kantininde gerçekleşen saldırıda Mehmet Dinç ve Raşit Yatkın isimli öğrenciler yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Daha

sonra okula giren polis ise 4 öğrenciyi gözaltına aldı.

Marmara'da satırlı-bıçaklı saldırı

24 Şubat günü ise Marmara Üniversitesi'nde faşist bir grup polis ekiplerinin gözetimi altında iki Kürt öğrenciyi saldırdı. Satırlarla gerçekleşen saldırı sonucunda Ogün Yıldız ve Ferman Yıldız adlı öğrenciler yaralandı.

Saldırı sonrasında sayıları 150-200 arasındaki faşist grup Göztepe Kampüsü'nün bahçesinde toplanırken kampüs karşısında toplanan ilerici ve devrimci öğrenciler polis tarafından çembere alındı.

Öğrenciler daha sonra yürüyüş gerçekleştirerek saldırıları protesto etti.

Saldırı ertesi gün de Haydarpaşa Kampüsü'nde devam etti. Ege'de Kürt öğrencilere saldırırken ölen faşistin resmini okula asan ve muhalif öğrencilere saldıran faşistler bıçakla bir öğrenciyi yaraladılar. Polis kampüse yığınak yaparken diğer yandan da solcu öğrencilerden bazılarını gözaltına aldı.

'Çakıroğlu'nu arkadaşları öldürdü'

EÜ'deki saldırı hakkında açıklama yapan Yurtsever Devrimci Gençlik Hareketi (YDG-H), güçlerinin Fırat Yılmaz Çakıroğlu'nu öldürdüğü yönündeki haberlerin gerçek olmadığı, bunun teyit edilmesi için MOBESE kayıtlarının paylaşılmasının yeterli olacağını ifade etti.

DGB'den devrimci faaliyet

İstanbul Üniversitesi'nde DGB'liler, Fen-Edebiyat Fakültesi'nde ve Hazırlık binasında bildiri dağıtımı yaparak Özgecan'ın katillerinin "iç güvenlik" adı altında emekçilere, gençliğe yönelik baskı ve terör uygulayanlar, haklarını gasp edenler olduğunu belirttiler. 24 Şubat günü de, "İsyanımız yasalarla engellenemez" şiarlı bildiriler ve afişlerle gençlik birliğe ve örgütlenmeye çağrıldı. 25 Şubat günü ise İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'ndeki Hergele Meydanı'nda kadına yönelik şiddetin teşhir edildiği bir sergi açıldı. Sömürü düzeninin katlettiği emekçi ve devrimci kadınların fotoğrafları ile kendi

ağzlarından yaşadıkları saldırının yazıldığı sergide, bu düzenin kadın cinayetlerinin nasıl önünü açtığını ortaya koyan veriler de kullanıldı. "Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye" vurgusuyla 8 Mart'ta alanlarda olma çağrısı yapıldı.

Mersin DGB, **Mersin Üniversitesi'nde** stand açarak Özgecan Aslan'ın katledilmesiyle ilgili bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. Bildiride kadın katliamlarına karşı mücadele çağrısında bulunuldu.

DGB'liler ayrıca, "Gençlik birliğe devrime", "Özgecan'ın katili sömürü ve meta düzeni" yazılamaları yaparak Özgecan'ın katilinin sömürü düzeni olduğunu belirtti.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Mersin

DGB Ankara Meclisi toplandı!

Ankara Devrimci Gençlik Birliği (DGB) 21 Şubat günü yaptığı meclis toplantısı ile yeni dönemi planladı. İlk olarak dönem başında örgütlenen boykot eylemi, işçi sınıfı cephesinden yaşanan hareketlilikler ve Özgecan eylemlerinin gösterdikleri ekseninde yeni Haziranların kapıda olduğu vurgusu yapıldı. Sermaye düzeninin bu patlamaları engellemek için adımlar atmaya hazırlandığı şu günlerde DGB'lilerin de politik faaliyetlerini güçlendirmeleri çağrısı yapıldı. Özgecan eylemlerinde güçlü refleks verilmesindeki yetersizlikler tartışılırken, üniversitelerde yürütülen faaliyetin etki alanı ortaya konuldu.

Özgecan 8 Mart'ta alanlarda olacak!

Ankara DGB, Özgecan'ın katlini 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün gündemlerinden birisi olarak ele alacak. 28 Şubat'ta kültür merkezinde Özgecan şahsında 'Demir Çeneli Melekler' filminin gösterimi yapılacak. 7 Mart günü ise '8 Mart ışığında emekçi kadın mücadelesi' söyleşisi gerçekleşecek. Etkinlikleri DLB ve DGB ortak örgütleyecek. Ayrıca 8 Mart günü gerçekleştirilecek Emekçi Kadın Komisyonları eylemine destek verilecek.

Katliamlar unutulmayacak, hesap soracağız!

Berkin Elvan'ın katledildiği güne güçlü bir ön hazırlık ve eylemlere katılım kararı alan DGB-DLB 16 Mart ve 30 Mart'ta da hesap sorma çağrısı yapacak. Özellikle 30 Mart'ta "Mahirlerin yolu devrimin yoludur" diyecek olan DGB'liler üniversitelerde, liselerde, atölyelerde Mahir olma çağrısı yapacak.

Güçlü bir 1 Mayıs etkinliği!

1 Mayıs'ın ön günlerinde güçlü bir gençlik şenliği yapmayı önüne koyan DGB-DLB'liler buna dair somut planlamaları yaptılar. Meclisin ardından kültür merkezinin kullanımı ve sahiplenilmesi üzerine sohbet gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

DLB:

9-13 Mart Berkin Elvan Haftası

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Berkin Elvan'ın ölüm yıldönümü nedeniyle 9-13 Mart günlerini 'Berkin Elvan Haftası' ilan etti. DLB, bu hafta kapsamında liselerde Berkin'i anacak.

11 Mart günü liselerde Berkin Elvan için saygı duruşunda bulunulacağını açıklayan DLB, tüm liselerde sıralara, tahtalara, okul panolarına, kitaplara, duvarlara Berkin için yazacağını, #berkiniçinyaz kampanyası kapsamında yazdıklarını da sosyal medya üzerinden paylaşacağını duyurdu.

DLB'nin 'Berkin Elvan Haftası' ile ilgili şu açıklamayı yaptı:

"15'inden sonra büyüyemeyen çocuklarımızın adı, Zorbaların kabusu, Gezi Parkı'nın en genç fidanı, İsyanımızın, direnişimizin çığlığı Berkin...

Berkin bizim isyanımızdır. Berkin bizim gelecek özlemimizdir. Özgürlük için, yaşanılabilir yarınlar için sokaklara döküldüğümüz Haziran Direnişi'mizdir. Bu direnişin bize emanetidir. Bu düzene kafa tutanların yüreğine atılmış direniş tohumudur. 'Bu daha başlangıç mücadeleye devam!' diyenlerin direnişiyle büyüyen bir fidandır. Ve elbette çocukların gönlünce koşturduğu çayırarda, gölgesinde dinlendiği ölümsüz ağaçlardan biri olacaktır.

Eğer bir ülke çocukların ölü bedenleri üzerinde yükseliyorsa o ülkede taş üstünde taş kalmamalı. O ülke yıkılıp tekrar kurulmalı. Çocuklara ölüm biçen bu düzen yerle bir edilmeli, fidanların kesilmediği, kadim ağaçlar olmak üzere boy verdiği yeni bir dünya kurulmalı. Bu yıkma ve yeniden yapma mücadelesinde Berkin'in sapanı biz DLB'lilerin ellerinde olacak.

Berkin'e sözümüzdür. Berkin'e sözümüz devrim olacak!

9-13 Mart Berkin Elvan haftası etkinlikleri

Berkin'in katledilişinin birinci yıldönümünde Devrimci Liseliler Birliği olarak 9-13 Mart haftasını Berkin Elvan haftası ilan ediyoruz. Berkin'i aramızdan aldıklarını düşünenlere inat Berkin bizimle olacak. Sınıflarımızda, liselerimizde, dershanelerimizde sıra arkadaşımız, mücadele yoldaşımız olacak.

Tüm hafta boyunca Berkin'i anmak için Sıralarımıza, tahtalarımıza, okul panolarına, kitaplara, duvarlara Berkin için yazıyoruz. #berkiniçinyaz kampanyası kapsamında yazdıklarımızın fotoğraflarını çekerek sosyal medyada paylaşıyoruz. Çektiğiniz fotoğrafları Devrimci Liseliler Birliği facebook adresine mesaj atabilirsiniz.

11 Mart günü liselerimizde, dershanelerimizde Berkin için saygı duruşuna duruyoruz. Sıralarımıza karanfil bırakıyoruz."

Anma programları

* **İstanbul:** DLB'liler 11 Mart günü saat 12.00'de Berkin'in vurulduğu yerde olacak.

* **İzmir:** İzmir DLB, 11 Mart günü saat 16.00'da Karşıyaka İzban'da toplanarak Berkin için eylem yapacak.

DLB Kartal Meclisi Berkin için toplandı

25 Şubat günü yaptığı toplantıda Özgecan eylemliliklerini değerlendiren DLB'liler, okul meclislerine yüklenme kararı aldı. DLB'nin aldığı önemli ve temel karar ise Berkin'in ölüm yıldönümünde Berkin için yürütülecek faaliyetler oldu.

DLB Kartal Meclisi'nin değerlendirme ve kararları şöyle:

- Özgecan'ın katledilmesinin ardından Kartal'ın birçok lisesinde eylemler gerçekleşti. Büyük bir kısmında tepki örgütlenebildi. Büyük bir kısmında DLB çalışmalarının etkisi gözle görünür biçimdeydi. Ancak tepkinin birleşip sokaklara taşmasını örgütlemekte eksik kaldığımız noktalar var. Devrimci Liseliler Birliği olarak bu süreçlere daha aktif müdahale etmek için okul meclislerimizi güçlendirmeliyiz.

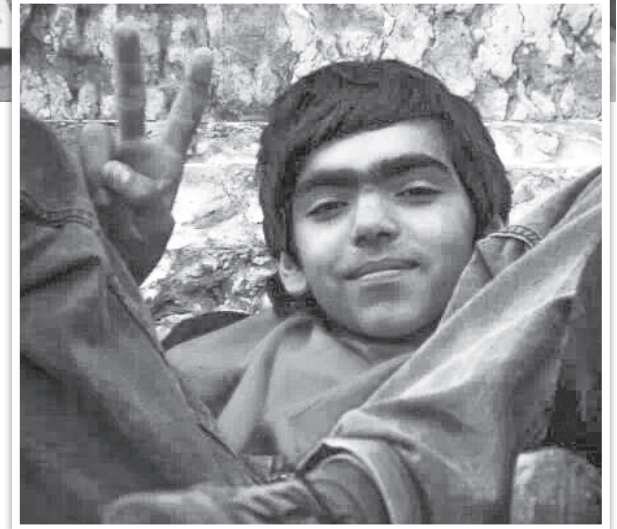
- 8 Mart'ta Emekçi Kadın Komisyonları'nın gerçekleştireceği yürüyüşe pankartımızla katılacağız. Okullarımızda tahtalara 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili yazılar yazacağız.

Berkin Elvan'ın katledilmesinin üzerinden bir sene geçti ama isyanımız sürüyor. 9 Mart'tan itibaren, bulunduğumuz tüm okullarda tahtalara, sıralara, peçetelere her yere Berkin için yazacağız. Berkin'e verdiğimiz sözü tutmak için **10 Mart** salı günü bir anma gerçekleştireceğiz. Okul meclislerimizin öreceği etkinlikte sinevizyon, şiir, müzik olacak. Saat **15.00**'te **Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi**'nde buluşacağız.

11 Mart'ta ise Berkin'in vurulduğu yerde olacağız. Saat **10.00**'da **Ahmet Şimşek Koleji** önünde buluşacağız.

Önümüzdeki hemen her gün açacağımız standlarla Özgecan ve Berkin için yaz kampanyasını yayacağız.

Sürecin keskinleşmesinden kaynaklı faaliyetimiz karşısında gerçekleştirebilecek tüm saldırılara karşı gereken yanıtı vereceğiz.

İzmir'de boykota çağrı başladı

İzmir Devrimci Liseliler Birliği, Haziran Direnişi sırasında polisin hedef olarak katlettiği Berkin Elvan için boykot çağrısı yaptı.

Haziran Direnişi sırasında polisin estirdiği terör sonucunda katledilenleri ve devletin katlettiği çocukları anan DLB, katliamlardan hesap sormak için mücadeleye çağırdı.

İzmir DLB, Berkin Elvan'ın hayatını kaybettiği **11 Mart**'ın yıldönümünde saat **16.00**'da **Karşıyaka İzban Durağı**'nda gerçekleştireceği eyleme çağırdı.

DLB Ankara Meclisi toplandı

Devrimci Liseliler Birliği Ankara Meclisi, 21 Şubat günü Berkin Elvan gündemiyle toplandı. Meclis, yerellerin faaliyet raporları ve önerilerinin aktarılmasıyla başladı.

11 Mart tarihli Berkin Elvan anmasında birleşik, militan ve kitlesel bir gençlik eylemi örgütlemenin anlamı üzerine konuşuldu.

Eylemin ön hazırlık süreci ve pratik işleri üzerine de tartışmalar gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-İzmir-Ankara

Liseli gençlik deneyim kazanıyor

Türkiye’de sokaklar Haziran Direnişi’nin ardından kitleler tarafından boş bırakılmadı. Sermaye devletinin dümenini tutan AKP hükümetinin faşist saldırılarına ve pervasızlığına karşı çeşitli gündemler üzerinden kısa süreli olmayan kitlesel sokak eylemlerine şahit olduk.

Direnış sürecinde öne çıkan “Bu daha başlangıç mücadeleye devam!” sloganının hayat bulduğunu, Türkiye’de yeni kitle mücadeleleri döneminin başlangıcının Haziran Direnişi’yle yapıldığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Zira Haziran Direnişi’nin ardından uzunca bir süre militan sokak eylemleri gerçekleşti. Bir süre hareket geri çekilmiş olsa da Berkin Elvan’ın yaşamını yitirmesinin ardından ateşin hala nasıl da taze olduğunu görmüş olduk. Ardından AKP’nin yolsuzluklarının ortaya çıktığı 17-25 Aralık sürecinde, Soma, Torun Center, Ermenek katliamlarında sokaklar belli bir düzeyde hareketliydi. Bu hareketlilik başlangıçta Haziran Direnişi’nde açığa çıkan enerji gibi olmasa da suyunu ondan alan bir enerjidir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesinde de yeni bir döneme girildiğini görmekteyiz. Kürt hareketinin Batı Kürdistan’da elde ettiği askeri başarı Kuzey Kürdistan’da etkisini göstermekte. Sermaye devletinin emperyal hayalleri bertaraf edilirken aynı zamanda Kuzey Kürdistan’da işi giderek zorlaşmaktadır.

İşçi sınıfı hareketinin de gelişme eğilimi gösterdiği son yıllarda fabrika işgalleri, direnişler ve grevler gerçekleşmekte. Sermaye devleti gelişim gösteren bu mücadele eğilimini grev yasakları ya da polis saldırılarıyla bastırmaya çalışmakta. Sermaye devleti, kitle mücadeleleri karşısında güçten düştüğüne şahit olduğumuz şu günlerde “İç Güvenlik Paketi” ile yeni bir saldırıya girişiyor.

Liseliler öndeydi

Tüm bunlar yaşanırken liseli gençler de sermaye devletinin saldırıları karşısında yukarıda bahsettiğimiz mücadele alanlarında önemli bir güç olarak yer aldı. Liseliler bu kez Özgecan için sokakları doldurdularında refleks geliştirerek günlerce süren eylemler içinde yer aldılar, eylemler örgütlediler. Özgecan’ın çığlığı duyulur duyulmaz hemen sokaklara çıkmasını bildiler. Özgecan

eylemlerinin öznesi olan liseliler toplumsal sorunlar karşısında geri çekilmiş değil. Aksine, öncesinden biriktirdikleriyle sokakta yerlerini almaktalar.

Haziran Direnişi’nden tutun da Özgecan’ın katledilmesine kadar, sokağa çıkan kitlelerin omurgasını gençlik oluşturdu. Özgecan için sokağa çıkan kitlelerin ağırlığını liseli gençler oluşturdu. Sadece sokaklarda değil, aynı zamanda okul içerisinde de eylemler yapan liseli gençler çeşitli defalar faşist yöneticiler tarafından saldırıya uğrasa da karşı koymasını bildiler.

Mersin’de okul içinde eylem yapan liseliler okul müdürü tarafından darp edilerek eylemleri sonlandırılmak istendi. Fakat liseliler okul müdürüne karşı koydular. Adana’da okul yönetiminin engellemelerine karşı yürüyüşe geçen meslek lisesi öğrencileri, polis saldırısına rağmen eylem iradesini korudular. Kartal Hacı Hatice Bayraktar Anadolu Lisesi öğrencilerinin okul içindeki eyleminde yine okul yönetiminin saldırısına onlarca liseli yuhlamalarla tepki gösterdi. Gebze Atatürk Anadolu Lisesi’nde yaklaşık 250 öğrenci bedenleriyle Özgecan yazarak eylem gerçekleştirdi. Bu eylem öncesinde de okul müdürü tarafından tehdit edildiler. Buna rağmen eylemi gerçekleştirdiler. Okul müdürü ise ikiyüzlüce davranarak, eylem sonrası öğrencileriyle “gurur” duyduğunu söyledi.

Liseli gençlik gelişen mücadele içerisinde aktif bir şekilde yer alarak yeni deneyimler kazanıyor.

Haziran Direnişi’nde, Berkin Elvan’ın ölümünün ardından, Soma’da, Ermenek’te şimdi de Özgecan’ın katledilmesinin ardından boykotlar, protestolar, militan eylemler içerisinde yer alan liseliler bu mücadeleler içinde elde ettiği deneyimlerle gelecekte sınıf savaşına önemli katkılarda bulunacaklar. “Şanslı olup” da üniversitelere giden bu ‘90’lı - 2000’li kuşak, kampüslerde, üniversitelere gidemeyip çalışanları ise fabrikalarda, işletmelerde mücadelenin gelişiminde önemli roller üstlenecekler. Gençlik cephesinden sosyal-toplumsal sorunlara karşı oldukça ilgili olmasına rağmen hala akademik sorunlara karşı güçlü bir çıkış ise yakalanmış değil.

Liseli gençlik günümüzde sosyal sorunlara gösterdiği duyarlılıkla düzen karşıtı bir görünüme sahip. ‘80 sonrası hareketin kendisi, işçi sınıfı hareketinin düzeyiyle de alakalı olarak inişli çıkışlı dönemler yaşamıştı. Ama geçmişin ve bugünün zengin deneyimlerinden faydalandığı oranda liseli gençlik hareketi; kolay bir şekilde hayata geçirilen 4+4+4 gerici eğitim sistemini de anti-demokratik uygulamaları da bertaraf edecektir. Her türden kapitalist sömürüye karşı mevziler de kazanacaktır.

Liseli gençlik hareketinin devrimcileşmesi için devrimci öncüler de sorumluluklarını yerine getirecek, bardaktan boşalan yağmur gibi sokaklara akan liseli gençliği yatağına, yani örgütlü mücadeleye kazandıracaktır.

B. Olgun

Öğretmenler Odası

Eylül ayı seminer dönemindeyiz. Tatil yeni bitmiş, arkadaşlarla özlem gideriyoruz. Koskoca iki ay geçmiş, neler olmamış ki... Konuşulacak birikmiş çok fazla konumuz var. Ama bir toplantı havasında değil, karışık, bir ondan bir bundan sohbet ediyoruz. Konu elbette İŞİD ve Suriye’deki iç savaşa geliyor. Gelmesi de mecbur. İŞİD Ortadoğu’da kafa kesiyor, kadınlara tecavüz ediyor, onları satıyor, Kürtler, Türkmenler, Ezidiler, Süryaniler, Kızılbaşlar, kısacası ondan olmayan herkes katliam tehdidi altında veya katlediliyor. Bütün arkadaşlar lanet okuyor. Dindar olanlar onların gerçek Müslüman olmadıklarını kanıtlamaya çalışıyor. Herkes İŞİD’in ilkel ve vahşi bir çete olduğunda hemfikir. Konuşmalara katılmayan ve uzunca bir süre

konuşmaları dinleyen bir kadın arkadaş merakla ve neler olduğundan bihaber şekilde “Arkadaşlar Suriye’de ne olmuş? İŞİD de neyin nesi?” diye soruyor. Bir arkadaşımız telaşla ve biraz da küçümseyerek “Bilmiyor musun, Suriye’de üç yıldır süren bir savaş var” diye cevap veriyor. Olaydan bihaber kadın arkadaş, biraz utangaçça “Çocuk küçük onunla uğraşıyorum, televizyon falan izleyemiyorum” diyor.

Aylar geçiyor, ülkedeki tüm sıradışılığa rağmen öğretmenler odası çok sıradan günlerini yaşıyor. Özgecan cumartesi günü bir canı tarafından katledildi. Hem de çok vahşi bir biçimde. Pazartesi günü her zaman olduğu gibi okula gidiyorum, ama bu sefer siyah giyinerek. Öğretmenler odasına girdiğimde kadın arkadaşların hepsinin siyahlar içinde olduğunu görüyorum. Duruma biraz şaşıyorum ama çok mutlu

oluyorum. Montumu çıkarıp asıyor, beyaz önlüğümü alıyorum. Tam giyecekken bir kadın arkadaş “O beyaz önlüğü bugün giyme, çünkü bugün Özgecan için siyah giyinmeliyiz” diye beni uyarıyor. Arkadan başka bir kadın arkadaşın sesi geliyor ve bu ses beni çok şaşırtıyor. O sesin sahibi, Suriye’deki savaştan bihaber arkadaş “Evet bugün insanım diyen herkes siyah giymeli” diyor. Öğretmenler odasındaki sıradanlık parçalanıp ülkenin yaşadığı sıradışılıkla buluşuyor.

Birkaç gün sonra başka bir canı, işyerinin camına bir kartopu isabet etti diye Nuh Köklü’yü sokak ortasında katlediyor. Ancak Özgecan için siyah giyenlerden çıt çıkmıyor. Özgecan için gösterilen bu duyarlılığı, yaşanan diğer sorunlarda nasıl ortaya çıkarırız, bu da bizim sorumluluğumuz.

Bir eğitim emekçisi

Türkiye'de ol(ama)mak

Güneş gökyüzünde her zamankinden daha fazla parlıyor bugün. Yayıdığı ısı kemiklerimi ısıtıyor. Mutluyum, çünkü bugün de okul bitti. Kendimi ödüllendireyim, sıcak tadını çıkarayım diyorum kendi kendime ve eve kadar yürümeye karar veriyorum. Evdekilerin “genç kızsın başına bir iş gelir sokaklarda dolaşma” demesine rağmen kendime ödül veriyorum. Anadolu lisesinde okuyorum dersler çok ağır ve bu yüzden bitiş zili çalması beni mutlu ediyor. Okul bahçesinden çıkıyor kaldırımın üzerindeki şekilleri bir şeylere benzeterek yürüyorum. Hayal gücüm yaşamımla sınırlı galiba ki bir müddet sonra şekilleri benzetememekten midir nedir, sıkılıyorum. Vitrinlere bakıyorum ve “şu kırmızı kazak çok güzelmiş, keşke alabilsem” diye iç geçiriyorum. Tam bu sırada yukarıdan bir gürültü geliyor, başımı kaldırıyorum ve çatıdan düşen bir kiremitle kafatasım parçalanıyor her taraf kan ve ben bir daha hiç uyanmamak üzere oracıkta...

Ben yine her zaman olduğu gibi koyunları otlamaya götürüyorum. Koyun otlatmak on iki yaşında bir çocuksan çok zor, bir de kız çocuğu olunca daha zor. Keşke yanımda bir arkadaşım olsa onunla oynardım. Ne yapayım, tek de olsa yapmalıyım, aileme destek olmalıyım. Koyunları aldım götürdüm otlamaya bundan sonrası benim için yok artık... Çevremdekiler görmüş; bana, hedefini çok iyi bilen bir havan mermisi isabet etmiş, devlete göre ise ben oynarken elimdeki çubuğu daha önceden orda olan askeri mühimmata sert bir şekilde vurduğum için patlama olmuş. Ne garip değil mi? Askeri mühimmat neden orada ve ben oyun oynarken hem de daha on iki yaşında oyuncağım tarafından katlediliyorum.

Beni tehdit ediyorlar. Sıradan tehditler değil, ölüm tehditleri ve bireysel değil gayet organize. Çünkü ben muhalifim, Türk ve Sünni olmadığım gibi bir de üstüne üstlük Ermeniyim. Oysa onlar onlarca yıldır birbirlerini aşağılamak için kullanmazlar mıydı bunu. Aldığım tehditlerden sonra karakola gidip koruma istiyorum ancak kimi kime şikâyet ediyorum ki. Onlar bir ve aynıdır, yaşamım boyunca bunu deneyimlemiş biriyim. Yazılar yazıyorum “bir güvercin tedirginliğinde yaşıyorum” diye biten. Ama yolumdan dönmüyorum, bildiklerimi söylemeye ve yazmaya devam ediyorum. Onlar beni ortadan kaldırarak tüm Ermenileri ve ezilenleri susturacaklarını sanıyorlar ve aylarca planladıklarını 19 Ocak sabahı haince gerçekleştiriyorlar. Ama benden sonra milyonlar Ermeni olup sokağa akıyor.

Sizler beni N.Ç. diye biliyorsunuz. Günlerce konuştunuz beni. Siz konuştunuz bana hiç sormadınız. Soranlarınız da “Tecavüzcülere karşı koymadığım ve her şeyin farkında olduğum için kendi rızamla” 28 kişiyle birlikte olduğuma karar kıldı. Tecavüzcülerin içinde en üst düzeyinden en alt düzeyine devletin memurları vardı ve devlet kendi adamını böyle durumlarda ne yaparsa yapsın koruyup kollardı. Kör, sağır, dilsiz olanlara, vicdanlarını iktidara satanlara tek bir sözüm var: Ben henüz on üç yaşındayım!

Haziran Direnişi tüm ülkeyi kasıp kavuruyor. Milyonlar günlerdir sokaklarda. Ülkenin her tarafında

sokaklar haykırıyor. Ben hiç durur muyum? Barikat başında elimde sapanım kavgada yerimi aldım. Kavgada yorulmamak için hazırlanıyorum. Kahvaltı yapacağım ancak evde ekmek yok. Ekmek almak için bakkala gidiyorum. Sokağın başında polisler pusu kurmuş beklemekte. On dört yaşındayım ama gözü pek biriyim, korkmuyorum onlardan ve ilerliyorum. Gaz fişegi geliyor. O anda kaldırıma yığılıyorum. Yaşamak için günlerce direniyorum ama... Ben milyonlar olup akıyorum her yerden, Haziran'ın ruhunu taşıyorum milyonlara yeniden.

Hayallerimin gerçekleşmesi için bu ülkede bu eşiği aşmam gerekiyor. Nitelik olarak bir şey katmasa da ben kendime çok şey katacağım ve üniversite denilen bu eşiği başarıyla geçeceğim. Sabahleyin anamdan 20 lira bir de ne olur ne olmaz diye hep yanımda taşıdığım biber gazı spreyimi yanıma alıp okulun yolunu tutuyorum. Kampüse ulaşıyorum. Dostlarımla birlikte eğleniyorum derslere giriyorum. Belki de sıradan bir gün benim için bugün. Gün boyu yorulduğum, bir an önce evime gitmek istiyorum. Minibüse biniyorum, herkes teker teker iniyor. Ben ve şoför kalıyoruz. Tam da şimdi günün sıradanlığı bitiyor. Saldırıyor bana. Hep yanımda taşıdığım biber gazını sıkıyorum ona. Yüzünü tırmalıyorum. Çok direniyorum. Ama o bir canavar, canice saldırıyor bana. Ben direndikçe daha şiddetli saldırıyor bana ve ben oracıkta... Milyonlarca kadının yaşadıklarına tercüme oluyorum. Kadınların öfkesini sokağa taşıyorum. Kadınlar öfkeyle ayağa kalkıyor. Direniş kavgaya dönüşüyor.

Gece saat 23.00 suları. Metrobüsten indim eve doğru yürüyorum. Bu arada telefonum çalıyor. Annem arıyor. Hal hatırdan sonra “neredesin kızım” diye soruyor. “Dışarıdayım eve doğru yürüyorum” diyorum. Telefonun diğer ucundan “ne işin var bu saatte

dışarıda” yanıtı geliyor. Altmış yıllık yaşam deneyimiyle verilmiş bu yanıt, bin yıllardır devam eden kadının tarihsel yenilgisi ve ezilmişliğidir aslında.

Her sistem, her toplum, her kişi kendi suretini yaratır. Yaşananlara daha nice yaşanmışlıklar ekleyebiliriz ama bu kadarı bile gösteriyor. İşte kapitalist sistemin sureti. Kapitalizm; savaş, katliam, cinayet, tecavüz, taciz toplamda şiddet ve barbarlık demektir. Tam da şimdi bir yol ayrımındayız. Ya barbarlık ya sosyalizm!

Bir kamu emekçisi

Nadejda Krupskaya geleceğe ışık tutuyor!

Tarih, insanlık için iz bırakanlarla anlam kazanır. Bunlardan biri de, 26 Şubat 1869'da doğan ve 27 Şubat 1939'da yitirdiğimiz, Bolşevik Devrimi'nin önemli isimlerinden Nadejda Krupskaya'dır. Krupskaya, daha çok gençken Marksizm'le tanışmış, bu uğurda mücadele etmiştir. Bu mücadele döneminde Lenin ile tanışıp yaşamlarını ve mücadelelerini birleştirmişlerdir.

Devrimden önce Lenin ile birlikte sürgün hayatı yaşayıp birçok kez birlikte bedel ödemişlerdir. Büyük Bolşevik Devrim gerçekleşikten sonra da Krupskaya devrimin yaşayabilmesi için önemli görevlerden biri olan 'halk eğitimi' görevini üstlenmiştir. Bilindiği gibi eğitim, sistemlerin devamının sağlanmasında, toplumsal değerlerin oluşmasında önemli araçlardan biridir.

Krupskaya, marksist eğitim anlayışı ile diğer eğitim sistemlerinin tümünü inceleyerek donanımlı olarak, parti ilke ve hedefleri doğrultusunda işe başlamıştır. Ülkede "Birlikli Sosyalist Üretim Okulu" adını verdiği sistemi gerçekleştirmek için kolları sıvamıştır.

Krupskaya'nın bu eğitim sistemiyle amaçladıklarının başında, gençlerin ürettikleri ürünlerin bilimsel boyutlarını da kavramak, el beceri gelişimi yanında zihinsel becerileri ve kişilik gelişimlerini de arttırarak, kafa emeği ile kol emeği arasındaki farkı ortadan kaldırmasını sağlamaktır.

Öğrencilere eğitim verilirken üretim sürecinin aşamaları, toplumla, doğayla, günlük yaşamla ve politika ile bağlantılarının kurulması hedefleniyordu. Bu doğrultuda daha önceki özel mülkiyete dayalı sistemin yarattığı, insanın kendisi ile emeği arasındaki yabancılaşmanın kaldırılması hedefleniyordu.

Ancak dönem itibarıyla işi çok zordu. Çünkü ülke daha önce yaşanan savaşlar yüzünden çok fakir düşmüştü. Bu yüzden 12-16 yaş eğitimi verilen kademedeki üretimi arttırma kaygısı öncelik kazanıyordu. Diğer bir etkense öğretmen ve öğrencilerin eski ezberci, gerici eğitim döneminde yetişmiş olmaları, bu uygulanmaya çalışılan sistemde uygulamada ve kavramada sıkıntılara yol açmıştır. Yine bu dönemde yeterli kaynak ve uygulama örnekleri bulunmadığı için işleri bir hayli zorlaşmıştır. Krupskaya

tüm bu zorlukları görüp, inceleyip gerekli çalışmaları başlatmıştır. Ülke gerçekliğine rağmen marksist öğretiyi sadık kalarak sistemi uygulamaya çalışmıştır.

Ülkemizdeki eğitim sistemine baktığımızda yüz yıl önce O'nun uygulamaya çalıştığı eğitim sisteminin fersah fersah gerisinde olduğumuzu görmek tüm insanlık adına acınacak bir durumdur. Örneğin, o dönemin lise düzeyinden mezun biri hem el becerisi gelişmiş, dönemin mesleki tekniklerini öğrenmiş, sosyal yönleri gelişmiş, sorgulayan, çözümler üreten biri olarak yaşamına devam edebiliyordu. Bu dönemdeki ülkemiz lise mezununa baktığımızda tek yönlü ezberci, sınav saatine kadar öğrenen sonra unutan, öğrendikleri ile yaşam arasında hiçbir bağ kuramayan, politikaya ve kendisine yabancılaşmış

birini görmekteyiz. Kapitalist eğitim sisteminde bundan fazlası hedeflenmemektedir. Yoksa üreten, düşünen, sorgulayan bireyler kendisine pahalıya mal olur. Kapitalizm bunu bir tehdit olarak görür ve eğitimiyle kendi insan tipini yaratmayı amaçlar.

Sovyetlerde politeknik eğitim veren okullardaki gibi hem üretim araçlarını, hem politikayı, ekonomiyi, psikolojiyi, bedensel ve kültürel olarak gelişmeyi hedefleyen Krupskaya'yı geleceğe taşımak insanlık adına bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Kapitalizmin insan ruhunda ve bedeninde açtığı yaraları ve tahribatı ancak bu yolla iyileştirip, insanların özgürce yaşadığı günlerin geleceği dileği ile Krupskaya'yı saygıyla anıyoruz.

F. Can

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/08 * 27 Şubat 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Baskı, sömürü, gericiliğe karşı

ÖZGÜRLÜĞE YÜRÜYORUZ

8 Mart-Pazar

İSTANBUL

Toplanma yeri: Taksim Tünel
Saat: 14.00

İZMİR

Yer: Karşıyaka İZBAN
Saat: 15.00

ANKARA

Yer: Sakarya Meydanı
Saat: 13.00

EKK

Emekçi Kadın Komisyonları